

НОРА РОБЪРТС

ИЗУМРУДИТЕ НА БИАНКА

Част 4 от „Сестрите Калхун“

Превод от английски: Татяна Виронова, 1997

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бар Харбър 1965 г.

Животът ми се промени в мига, в който я видях. Оттогава минаха повече от петдесет години. Вече съм стар, косата ми е бяла, а тялото — немошно. Само спомените ми са непокътнати, пълнокръвни и недокоснати от времето.

След сърдечната криза, която прекарах неотдавна, трябва да почивам всеки ден. Затова дойдох на острова. Нейният остров. Където започна нашата история.

Тук всичко се е променило. Големият пожар през 1947 година разруши почти цялото селище. Сетне изникнаха нови къщи, дойдоха нови хора. Сега улиците са пълни с автомобили. Няма го очарованието на старите таратайки. Но въпреки това съм щастлив, че съм тук. И мога да си представя всичко, както си беше.

Синът ми вече е мъж. Сам избира начина си на живот. Реши да вади прехраната си от морето, като рибар.

Никога не сме се разбирали, но не сме се и карали. Той има тиха, кротка жена и син. Момчето, внукът ми Холт, е моята голяма радост.

Може би защото виждам себе си в него. Същата жажда, същия огън и страсти, които някога измъчваха мен. Може би той също ще иска твърде много от живота. Аз не съжалявам за нищо.

Моят живот бе пълен. И съм благодарен, че до мен беше Маргарет. Когато се оженихме, вече не бях млад. И двамата не изгаряхме от страст и любов. Напротив, споделяхме топлината на спокойния огън. Тя донесе тиха радост в живота ми. Надявам се да съм ѝ дал щастие.

Маргарет си отиде преди десет години. Но спомените ми за нея са изпълнени с нежност.

Преследва ме мисълта за друга жена. Този спомен е така болезнено ясен! Времето не го е заличило. Годините не са го

затъмнили, нито образа ѝ, нито безграничната любов, която изпитвам. Да, все още, въпреки че нея отдавна я няма.

Може би, защото вече съм близо до смъртта, мога да отключа сърцето си и да си спомня онова, което всъщност никога не съм забравял.

Тогава толкова много ме болеше, че се опитах да сложа мъката си в бутилка, да я запечатам и изхвърля в морето. Не ми помогна.

Затова се зарових в работа и потърсих утеха там. Рисувах и пътувах. Но винаги, винаги се връщах тук, където някога започна всичко. Където бе началото на живота ми и където вероятно ще умра.

Човек може да обича така само веднъж. И то само ако има щастието да бъде споходен от подобна любов. За мен, това беше Бианка. И винаги ще бъде.

Беше юни, лятото на 1912 година, преди войната да раздели света. Лято, изпълнено с мир и красота, с поезия и изкуство. Бар Харбър бе отворил вратите си за богатите и бе дал подслон на много художници.

Тя дойде на скалите, където работех. Държеше за ръка едно дете. Аз откъснах очи от платното, с четка в ръка, обзет от морето и картината, която рисувах. Тя стоеше пред мен, стройна като лъч и красива като мечта. Слънцето светеше в косите ѝ. Вятърът си играеше с тях и с полите на светлосинята ѝ рокля. Очите ѝ имаха цвета на водата, която така отчаяно се опитвах да нарисувам.

Гледаше ме с любопитство и тревога. Кожата ѝ бе бледа и прозрачна, кожа на ирландка.

В мига, в който я видях, разбрах, че трябва да я нарисувам. Разбрах и още нещо. Стояхме на голите скали, вятърът ни брулеше, а аз знаех с абсолютна сигурност, че ще я обичам.

Тя се извини, че прекъсва работата ми. В гласа ѝ наистина се долавяше мекия, напевен ирландски акцент. Детето бе нейният син. А тя бе Бианка Калхун. Жената на друг мъж. Лятната ѝ къща се извисяваше на скалите зад нас. Замъкът, който милионерът Фъргюс Калхун бе построил. Въпреки че бях на острова отскоро, вече бях чул за Калхун и неговия дом. Наистина бях впечатлен от дръзките, фантастични линии, от кулите и бойниците.

Мястото и къщата бяха подходящи за жената, застанала пред мен. Бианка беше много красива. С онази непреходна хубост, която винаги е предизвиквала художниците. Излъчваше спокойствие и грация и меката светлина на мадоните на Ботичели, така трудна за описване. Но имаше и скрит огън, който блестеше дълбоко в големите синьо-зелени очи.

Да, вече бях влюбен. Отначало само в красотата ѝ. Като художник исках да възпроизведа тази красота по свой начин, с четка или молив.

Сигурно съм я уплашил с настойчивия си поглед.

Детето, името му бе Итън, бе жизнерадостно и весело. А тя изглеждаше толкова млада и така невинна, че бе трудно да повярвам, че ѝ е син. Пък каза, че има още две деца.

Този ден Бианка не стоя дълго. Взе сина си и си отиде у дома, при съпруга си. Гледах я как се изгубва сред дивите рози. Слънцето светеше в косите ѝ.

Повече не можех да рисувам. Лицето ѝ стоеше пред очите ми. Беше ме грабнала и обсебила. Не можех да мисля за нищо друго, освен за нея.

ПЪРВА ГЛАВА

Не бе искала точно това. Но трябваше да го направи, разбира се.

Сузана повлече чувала с тор и го хвърли на задната седалка на пикапа. Физическото усилие не беше проблем. Всъщност тя бе доволна, че може да направи тази услуга на клиентите си, като спре край тях на път за дома си.

Другото спиране бе ангажиментът, който би желала да избегне. Но за Сузана Калхун Дюмонт задълженията си бяха задължения.

Беше обещала на семейството си да говори с Холт Брадфорд. И винаги изпълняваше обещанията си. Или поне се опитваше, помисли си тъжно, като избърса изпотеното си чело.

По дяволите, колко беше изморена. Прекара целия ден в Югоизточен Харбър, оформяйки градината на една нова къща, а програмата ѝ за следващия ден също беше пълна. Освен това сестра ѝ Аманда щеше да се жени след не повече от седмица и в Замъка цареше пълен хаос, поради приготовленията за сватбата и ремонта на западното крило.

Като към всичко това се добавят и двете деца, които искаха, и разбира се, заслужаваха нейните внимание и грижи. А също писмената работа, затрупала бюрото ѝ, или фактът, че един от сезонните ѝ работници напусна най-неочаквано днес сутринта.

Е, нали искаше да има собствен бизнес, напомни си Сузана. Направи го.

Погледна към малкия си магазин с красиво подредени на витрината цветя и оранжерията зад него. Това ѝ принадлежеше.

Усмихна се. Да, тук всяка петуния, теменужка и божур ѝ принадлежаха. Беше доказала, че не е некомпетентна глупачка, както я наричаше бившият ѝ съпруг. Непрекъснато и постоянно.

Имаше две хубави деца, семейство, което я обичаше, и работа, която ѝ харесва. Наистина не бе предполагала, че твърдението на Бакс, че е упорита като магаре и романтична като средновековна ученичка,

ще се окаже вярно. Не и сега, когато се бе забъркала до уши в една история, започнала преди осемдесет години.

В действителност не бе съвсем нормално тя и сестрите ѝ да търсят изчезналата изумрудена огърлица или да ги преследва банда международни крадци на скъпоценности, които не биха се спрели пред нищо, за да се докопат до наследството на прабаба им Бианка.

Е, в цялата история тя самата не бе нищо повече от резервен играч, начумери се Сузана, докато седеше в камиончето.

Всичко започна, когато сестра ѝ Кейти се влюби в Трентън Сейнт Джеймс Трети, наследник и управляващ на веригата хотели „Сейнт Джеймс“. Идеята да превърнат част от рушация се фамилен дом в луксозен хотелски комплекс бе негова. При което старата легенда за изумрудите на Калхун излезе на бял свят, напълни страниците на вестниците и предизвика действия, колкото абсурдни, толкова и опасни.

Първо — сестра ѝ Аманда едва не бе убита, когато един отчаян и безразсъден крадец, изпратен от Уилям Ливингстън, задигна фамилния архив с надеждата, че в него ще открие следа към изгубените скъпоценности. После животът на Лайла, другата ѝ сестра, бе застрашен при поредния опит на крадеца.

През седмицата, последвала инцидента, полицията не откри никаква следа от Ливингстън или, както бе известен с последния си псевдоним Елис Кофилд.

Странно как Замъкът и загубените смарагди бяха въздействали върху съдбата на цялото ѝ семейство.

Първо той събра Кейти и Трент. После Слоун О'Райли дойде да проектира на място ремонтните работи за новия хотел и се влюби в Аманда. След него свенливият професор по история Макс Куотърман загуби главата и сърцето си по сестра ѝ Лайла и двамата за малко не бяха убити. И все заради проклетите камъни!

Имаше моменти, когато Сузана искаше да забрави завинаги за огърлицата, принадлежала на прабаба ѝ Бианка. Но знаеше, както и всички останали, че тя трябва да бъде намерена. Защото Бианка я бе скрила някъде преди смъртта си и сега искаше да я открият.

Ето защо семейство Калхун продължаваше да търси, следвайки всяка мъглива следа, преравяйки всяко прашно ъгълче. В търсене на невъзможното.

Сега бе дошъл нейният ред.

По време на изследванията си, Макс бе открил името на художника, когото Бианка бе обичала.

В друг случай тази история не би я натъжила толкова. А това, че внукът на художника се оказа Холт Брандфорд, бе само въпрос на лош късмет.

Холт Брандфорд. Сузана въздъхна, докато караше през оживените улици на курортното селище. Не твърдеше, че го познава добре. Едва ли някой можеше да каже подобно нещо. Но си го спомняше като момче. Начумерен, затворен и мълчалив. Привличаше момичетата с тъмния замислен поглед на сърдитите си сиви очи.

Странно, че така добре си спомняше цвета им. При мисълта за тях, сякаш го видя съвсем близо до себе си и цялата се разтрепери.

Навремето Холт беше готов жива да я запали.

Вероятно вече бе забравил кавгите им. Надяваше се да е така. Спорове я изнервиха, а по време на несполучливия си брак бе имала достатъчно. Стигаха ѝ за цял живот. Едва ли Холт таеше лоши чувства към нея. Бяха минали повече от десет години! В края на краищата не беше се наранил чак толкова много, когато го бутна с колата и той падна от колелото. Освен това сам си беше виновен, рече си отново Сузана.

Тя бе имала предимство.

Все пак беше обещала на Лайла да поговори с него. Всяка, дори и най-малката следа към загубените изумруди на Бианка, трябваше да бъде проучена. А внукът на Кристиан Брандфорд може би бе подочул нещо от дядо си.

Откакто се бе върнал преди няколко месеца в Бар Харбър, Холт се бе настанил в същата малка къща, в която бе живял Кристиан по време на романа си с Бианка. В жилите на Сузана течеше ирландска кръв. Не много, но достатъчно, да вярва в съдбата. И така в къщата на Брандфорд в момента живееше един Брандфорд, а в Замъка на Калхун — момичетата от рода Калхун. Някъде по средата трябваше да бъде отговорът на тайната, която свързваше двете фамилии.

Къщата бе до самия бряг, скрита зад две красиви стари върби. Простата ѝ дървена конструкция навяваше мисълта за кукленски дом. Сузана си помисли, че е срамота никой да не се погрижи да засади

цветя. Тревата бе прясно окосена, но професионалното ѝ око веднага забеляза, че много места трябва да бъдат прекопани и наторени.

Тръгна към вратата, когато дочу лай на куче и мъжки глас, който го мъмри. Затова сви покрай къщата и се запъти по посока на гласа към задния двор.

Паянтов вълнолом стърчеше над тъмната, спокойна вода. За него бе завързана малка бяла моторница. Холт стоеше прав в задната ѝ част и лъскаше блестящите бронзови перила. Беше гол до кръста, кожата му бе загоряла и блестеше от пот. Черната му коса се къдреше там, където би трябвало да е яката на ризата му, ако имаше такава. Явно не бе сметнал за необходимо да облече нещо повече от старите, избелели, отрязани до коленете джинси.

Сузана забеляза ръцете му. Имаше дълги, фини пръсти и тя си помисли дали не беше ги наследил от дядо си, художникът.

Водата се плискаше напевно в бордовете на лодката. Ястреб-рибар се стрелна над повърхността на морето, сетне се издигна, като нададе триумфален крясък. В клюна му се мяташе сребриста риба. Мъжът в лодката продължи да работи, без да обръща внимание на драмата, която се разигра зад гърба му. Драма на живот и смърт.

Сузана лепна на лицето си нещо, за което се надяваше, че е учтива усмивка, и се запъти към кейчето.

— Извинявай.

Холт вдигна рязко глава и тя замръзна. Кой знае защо ѝ се стори, че ако имаше оръжие, щеше да го насочи към нея. За част от секундата той се промени от състоянието на покой в напрегната, опъната до крайност тетива. Устата ѝ пресъхна. Докато се мъчеше да успокои бясно биещото си сърце, тя забеляза, че се е променил.

Начумереното момче се бе превърнало в опасен мъж. Друга дума просто не ѝ идваше на ум. Лицето му бе възмъжало. Четината на двудневна брада добавяше към мъжествените черти, които в интерес на истината никак не бяха лоши, нещо пиратско.

Ала очите бяха същите. Точно те накараха устата ѝ да пресъхне. Мъж с такива очи не се нуждае от оръжие.

Холт я изгледа продължително, но не спря да работи, нито каза нещо. Трябваше му време да се успокои. Може и да успееше. Той знаеше как. Но това лице!

Това лице не можеше да бъде забравено. Поне той не можа да го забрави. Някога в своите момчешки фантазии си беше представял, че е принцеса. Приказно красива в своята дълга до земята рокля. Пленена от зли сили. И той беше рицарят, който щеше да се пребори със стотиците дракони и зли магьосници и да я спаси.

Споменът го накара да се намръщи.

Всъщност доста се е променила, помисли си Холт. Кожата ѝ е все така бледа, а овалът на лицето — класически. Устните ѝ бяха сочни, а очите — дълбоки и сини като безкрайното лятно небе. Сега тези очи го наблюдаваха със скрита тревога. Беше вързала косата си на конска опашка, но той помнеше как пада до раменете ѝ, като искряща от слънчевите отблясъци вода. Един рус водопад.

Беше висока. Всички жени от рода Калхун са високи. Тя, освен това, бе и изящно тънка.

Беше чул, че се е омъжила и развела. Имала две деца, момче и момиче. Трудно можеше да повярва, че стройната жена в джинси и фланелка, която стоеше пред него, е раждала.

Още по-трудно бе да повярва, че присъствието ѝ така го вълнува, макар че стоеше на десет крачки от него.

Без да откъсва очи от нея, продължи да лъска бронзовите перила.

— Искаш ли нещо?

Сузана изпусна въздуха, който бе задържала в гърдите си.

— Извинявай, че се появих така неочаквано. Аз съм Сузана Дюмонт, или Сузана Калхун.

— Много добре знам коя си.

— А, това ме улеснява. Виждам, че си зает, но бих искала да поговорим няколко минути. Ако сега не е подходящо, може да дойда друг път.

— За какво?

След като бе толкова любезен, помисли си раздражено Сузана, тя пък ще премине направо към въпроса. Хайде, хващай бика за рогата, момиче!

— За дядо ти. Името му е Кристиан Брадфорд, нали? И е художник?

— Да. И какво?

— Ами, това е дълга история. Може ли да сляза при теб?

Той сви безразлично рамене и тя стъпи внимателно на кейчето, което заплашително заскърца под краката ѝ.

— Всъщност всичко започнало през дванадесета или тринадесета година. Дядо ти и моята прабаба Бианка...

— Чувал съм ги тия — прекъсна я рязко Холт. До обонянието му достигаше аромата, който излъчваше — мирис на цветя и женско тяло. От това стомахът му се сви на топка. — Тя била нещастна, макар че имала богат съпруг. Компенсирала неговото безразличие като си намерила любовник. Междувременно предвидливо скрила изумрудената си огърлица. В случай, че ѝ стигне смелост да го напусне. Вместо обаче да тръгне към вечното щастие с любовника си, взела, че скочила от прозореца на кулата, а изумрудите така и никой не успял да намери.

— Не е точно...

— А сега вашето семейство е решило да ги изрови — продължи, сякаш изобщо не я чу той. — Кое то ви носи повече неприятности, отколкото сте си представяли. Те не влизаха в сметките ви, нали? Чух, че преди няколко седмици отново сте имали произшествие.

— Ако наричаш това, че сестра ми едва не бе заклана, произшествие, да — в очите ѝ светнаха гневни пламъчета. Сузана обикновено не бе настроена войнствено, когато ставаше дума за нея. Но засегнаха ли семейството ѝ се превръщаше в истинска фурия. — Човекът, който работи за Ливингстън, или както се казва сега проклетото копеле, едва не уби Лайла и годеникът ѝ.

— Когато става дума за безценни скъпоценни камъни като изумрудите от легендата, плъховете излизат от дупките си — Холт познаваше Ливингстън. Нали бе работил цели десет години като полицаи. Макар да прекарваше повечето от времето си в управлението, беше чел докладите за ловкия и жесток крадец.

— Легендата и изумрудите са си наша, семейна работа.

— Тогава защо си дошла при мен? Аз се оттеглих. Подадох си оставката.

— Не съм дошла за помощ от този род. Дошла съм по лична работа — Сузана си пое дъх и се опита да обясни по-ясно. — Годеникът на Лайла е професор по история в Корнуел. Преди няколко месеца Ливингстън, маскиран под името Елис Кофилд, го наел да провери фамилните архиви, които открадна от нас.

Холт продължи усърдно да лъска и без това блестящите перила на моторницата.

— Нима Лайла е сбъркала в избора си?

— Не. Тогава Макс не е знаел, че архивът е откраднат — процеди през зъби Сузана. — Когато открил това, Ливингстън едва не го убил. Тогава Макс дойде в Замъка, разказа ни всичко и продължи разследванията си за нас. Имаме абсолютни доказателства, че изумрудите съществуват. Дори говорихме с една жена, която е била камериерка на Бианка в годината на нейната смърт.

— Много работа сте свършили.

— Да. Жената потвърди историята, че огърлицата е била скрита, че Бианка е била влюбена и планирала да напусне съпруга си. Мъжът, когото е обичала е бил художник.

Сузана изчака един миг и каза тихо:

— Името му е Кристиан Брадфорд.

Нещо проблесна в очите му, сетне угасна. Много бавно, като в забавен кадър от филм, той остави парцала, с който лъскаше. Взе цигара от пакета, запали я и също много бавно издуха дима.

— Ти наистина ли мислиш, че ще ти повярвам?

Сузана очакваше изненада, може би учудване. Но не и съмнение. Още по-малко досадата, която прозвуча в гласа му.

— Но това е истина! Обикновено са се срещали на скалите близо до Замъка.

Холт се усмихна леко, почти иронично.

— Да не би да си ги видяла? О, да, чувах и слуховете за духове — отново дръпна дълбоко от цигарата и лениво изпусна дима. — Тъжният дух на Бианка, който броди из къщата. Вие, Калхунови, сте пълни с... истории. Стига с това средновековие, момиче!

Очите ѝ потъмняха от гняв, но гласът ѝ остана студен и равен.

— Бианка Калхун и Кристиан Брадфорд наистина са се обичали. През лятото, когато тя умряла, те често са се срещали на скалите под Замъка.

Това докосна някаква забравена струна в сърцето му, но той само сви небрежно рамене.

— Е, и какво?

— Просто търсим следа. Не можем да пропуснем каквато и да е връзка, особено толкова важна. Много е възможно тя да му е казала

къде е скрила скъпоценностите.

— Не виждам как един незначителен флирт между двама души преди осемдесет години може да има връзка с изумрудите.

— Ако можеш да превъзмogneш предубеждението, което имаш към нас, може би ще открием нещо.

— Не ме интересува — той отвори малък хладилник. — Искаш ли бира?

— Не.

— Съжалявам, нямам шампанско — без да сваля очи от нея, отвори една кутия, хвърли капачката в кофата за боклук и отпи голяма глътка. — Слушай, ако помислиш трезво, ще видиш, че звучи доста неправдоподобно. Господарката на Замъка, възпитана, красива, богата... и някакъв си изпаднал, беден художник. Нещо не се връзва. Най-добре зарежи тази работа и се върни при цветята си. Нали с това се занимаваш сега?

Може и да я ядосваше, но нямаше да я отклони от целта.

— Животът на сестрите ми бе заплашен, домът ми почти беше разбит и ограбен! Крадците се промъкнаха в градината и разровиха розите! Обърнаха всичко наопаки!

Стоеше пред него, тънка, висока и бясна.

— Така че нямам никакво намерение да се откажа.

— Твоя работа.

Холт запрати фасата от цигарата си надалеч, след което скочи на кейчето. То се разклати заплашително под тежестта му.

Беше по-висок отколкото си спомняше и трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите.

— Хич не се надявай, че ще ме въвлечеш в тази работа.

— Добре тогава. Няма повече да губя твоето, пък и моето време.

Той изчака, докато тя слезе от кейчето.

— Сузана... — беше му приятно да произнесе името ѝ. Звучеше така женствено и старомодно. — Научи ли се да шофираш?

Тя се обърна и пристъпи към него. Очите ѝ искряха от ярост.

— Такава ли била работата! Все още не можеш да ми простиш, нали? Затова че падна от колелото и освен носа си, разби и проклетото си мъжко самочувствие?

— Не беше единственото разбито нещо. Или разкъсано, или смачкано, както искаш го наречи.

Спомняше си случката, все едно че беше станала вчера. Тя едва ли бе на повече от шестнадесет години. Изскочи от колата. Косата ѝ бе разрошена, лицето — бледо, очите уплашени и пълни със сълзи.

А той се бе проснал на пътя, безпомощен и бездиханен. Гордостта и самочувствието му бяха смачкани, както колелото и ожулената му кожа. Сузана Калхун, момичето, в което тайно беше влюбен, го бе съборило с новата си кола от скромното му колело.

— Не мога да повярвам — рече тя. — Все още си бесен за нещо, станало преди толкова години и при това по твоя вина.

— Моя ли? Ти врѣхлетя върху мен.

— Не съм врѣхлитала върху никого. Ти сам падна.

— Ако не бях паднал, щеше да ме прегазиш. Не гледаше къде караш.

— Имах предимство. А ти се появи най-неочаквано.

— Глупости! — той явно се забавляваше. — Не гледаше пътя, защото се гледаше в огледалото.

— Не е вярно! Не откъсвах очи от пътя!

— Ако беше така, нямаше да ме бутнеш.

— Аз не... — Сузана осъзна, че нарочно я ядосва и спря. — Виж какво, нямам намерение да споря с теб за нещо, което е станало преди дванадесет години.

— А си дошла да ме убеждаваш за нещо, което е станало преди осемдесет.

— Грешката е моя — беше готова да си трѣгне, но едно много голямо и много мокро куче, прекоси поляната. То скочи с лай, постави двете си мръсни лапи на фланелката ѝ и тя едва запази равновесие.

— Сади, долу! — Извика Холт и я прихвана, преди да е паднала. — Глупава кучка!

— Моля?

— Не на теб, на кучето — Сади легна и размаха опашка.

— Добре ли си? — все още я държеше за раменете, сякаш я прегръщаше.

— Да, добре съм — Боже мой, той имаше мускули, твърди като камък. Беше невъзможно да не ги усети. Както беше невъзможно да не почувства горещото му дишане до слепоочията си. И мирисът. Силен, мъжки. Беше забравила как миришат мъжете.

Холт бавно я обърна към себе си. За миг, който ѝ се стори цяла вечност, стояха на един дъх разстояние. Той я държеше като в прегръдка. Очите му спряха на устните ѝ. Една чайка изкрещя, прелетя ниско и се стрелна над повърхността. Сузана почувства как сърцето му прескочи. Един, два, три пъти.

— Извинявай — рече Холт и я пусна. — Сади все още се държи като малко кученце. Изцапа те.

— Няма нищо. Свикнала съм с калта. Нали това ми е работата!

Тя се наведе и погали кучето по главата, за да спечели време и възвърне самообладанието си.

Холт пхна ръце в джобовете, докато тя галеше кучето. Кутията му с бира се търкаляше на земята, където я бе захвърлил, и съдържанието ѝ попиваше в пръстта.

О, Боже, защо тази жена беше така прекрасна! Защо смехът ѝ така го вълнуваше!

Преди миг я бе държал в прегръдката си, така както някога си бе мечтал. Натика пак ръце в джобовете, защото отново искаше да я докосва. Глупости, не! Не само да я докосва! Искеше много повече. Искеше да я заведе в къщата, да я сложи на леглото и да прави с нея невероятни неща.

— Може би човекът, който има такова хубаво куче, всъщност не е лош — Сузана хвърли поглед през рамо и закачливата усмивка се стопи на устните ѝ. Обърка я начинът, по който я гледаше. Очите му бяха дълбоки и изгарящи. Погледът му спря дъха ѝ. Въздухът около него трептеше от напрежение. Беше изпитала на гърба си подобно мъжко желание за собственост и подчинение и то я плашеше.

Холт постепенно дойде на себе си, отпусна рамене. Напрежението, което сковаваше тялото му, се стопи.

— Може би — рече тихо той. — Защото всъщност Сади ме притежава, а не аз нея.

Беше ѝ по-лесно да гледа кучето, отколкото стопанина.

— Ние също имаме кученце. Расте и скоро ще стане голямо колкото Сади. Всъщност то много прилича на нея. Тя случайно да е имала кученца преди няколко месеца?

— Не.

— Хм. Същата козина, същата муцуна. Зет ми го намери полуумряло от глад. Сигурно някой го е загубил и то бе отишло на

скалите.

— Дори аз изпитвам жал към изоставените, безпомощни кученца, представи си.

— Не исках да кажа... — тя изведнъж спря, защото в главата ѝ се мярна нова мисъл. Не бе по-налудничава от изчезналите изумруди.

— Дядо ти имал ли е кученце?

— Той винаги имаше куче и го водеше навсякъде със себе си. Сади е от неговото поколение.

— А случайно да е имал куче на име Фред?

Веждите му се събраха в недоумение.

— Защо?

— Имал ли е? — настоя Сузана.

Холт вече бе сигурен, че не му харесва накъде отива разговора.

— Първото му куче се е казвало Фред. Било е преди Първата световна война. Дори го е нарисувал. А когато Фред упражнил правото си на мъжкар в околността, дядо ми се сдобил и с кученца.

Сузана избърса ръце в джинсите си. Трябваше да се стегне, за да запази гласа си спокоен.

— Ден преди да умре, Бианка е занесла в къщата малко кученце. Нарекли го Фред — видя как изражението на очите му се промени и разбра, че е успяла да привлече вниманието му. — Намерила го на скалите — там, където се е срещала с Кристиан — тя навлажни устните си, докато той не сваляше поглед от нея. — Моят прадядо не позволил да задържи кученцето в къщата. Двамата се скарали много сериозно. Жената, която е работила в Замъка тогава, ни разказа всичко това. Никой не знаеше какво е станало с това куче. Досега.

— Дори да е вярно, — рече бавно Холт — с нищо не променя нещата. Няма с какво да ти помогна.

— Можеш поне да помислиш, да се опиташ да си припомниш, дали не ти е казал нещо.

— Достатъчно съм мислил — той отстъпи няколко крачки встрани и се обърна. Не искаше да се забърква в нещо, което отново и отново щеше да го среща с нея.

Сузана мълчеше и гледаше като хипнотизирана дългия, страшен белег, който пресичаше гърба му от рамото до кръста.

Когато Холт се обърна, видя ужасения ѝ поглед и се скова. Осъзна защо мълчи и се сконфузи.

— Извинявай. Ако знаех, че ще дойдеш, щях да се облека.

— Какво... — трябваше да преглътне, за да продължи да говори.

— Какво е станало? Какво са ти направили?

— Една нощ бях полицай повече от обикновено — очите му не се откъсваха от нея. — Съжалявам, не мога да ти помогна.

— Не искаш — помъчи се да не издаде съжалението, което я обзе.

— Както и да е. Ако исках да продължавам да се ровя в хорските проблеми, щях да си остана полицай.

— Аз те моля само да помислиш малко и да ни кажеш, ако си спомниш нещо, което може да ни бъде от полза.

Той започна да губи търпение. Беше й отделил повече време, отколкото заслужаваше.

— Бях дете, когато дядо ми умря. Смяташ ли, че би ми разказал за любовната си история с една омъжена жена?

— Казваш го, сякаш е нещо мръсно.

— Някои хора не възприемат прелюбодействието като нещо романтично — той сви рамене. Всъщност му беше все едно. — Освен това, ако единият от партньорите не е съвсем наред, мисля, че другият има право да си потърси заместител. Поне аз така мисля.

Сузана отклони очи, за да скрие мъката, която почувства.

— Не ме интересува твоя морал, Холт. А само спомените ти. Извинявай, че отнех от времето ти.

Не знаеше какво е казал, но в очите й имаше толкова много болка и безнадеждност, че сърцето му се сви. Не можеше да я остави да си тръгне така.

— Виж, мисля, че нищо няма да излезе, но ако все пак ми дойде нещо на ум, ще ти се обадя. В името на прародителя на Фред.

— Благодаря ти.

— Ти не очаквай кой знае какво!

С лека усмивка, Сузана тръгна към камиончето си.

— Спокойно, няма — изненада се, когато той я последва, за да я изпрати.

— Чух, че си захванала собствен бизнес.

— Да — тя огледа градината му. — Мога да ти бъда полезна.

На лицето му отново се появи иронична гримаса.

— Не съм този тип.

— Но къщата е — тя извади ключовете от джоба си. — С малко усилия може да се превърне в изключително очарователно място.

— Не си падам по позьорството, бебчо. Ще оставя грижата за розовите градини на теб. То си е женска работа, нали?

Де да беше, помисли си Сузана и се сети за схванатите си мускули, когато вечер се прибираще у дома. Влезе в камиончето и тръшна вратата.

— Така е. Грижата за розите наистина е женска работа. Но тревата ти се нуждае от тор. Сигурна съм, че имаш някой и друг чувал в гаража.

Запали мотора и рязко потегли.

ВТОРА ГЛАВА

Децата изскочиха от къщата, последвани от черно кученце с големи лапи. Момиченцето и момченцето скачаха по изронените каменни стъпала с грацията и равновесието на младостта. Кучето ги следваше и се премятеше несръчно през глава. Бедният Фред, помисли си Сузана, като слезе от камиончето. Изглежда никога няма да преодолее своята тремавост.

— Мамо! — всяко от децата се залепи за краката ѝ. Алекс бе на шест години, но доста висок за възрастта си и почернял като циганче. Здравите му крачета бяха издрани на коленете, а лактите му бяха целите в зараснали рани. Не от несръчност, а от палавост. Джени бе с една година по-малка, имаше руса коса, която стигаше чак до бяло и носеше същите следи. Сузана забрави раздразнението и умората си, в мига, в който се наведе да ги целуне.

— Какво правите вие двамата?

— Строим крепост — отговори Алекс. — Ще бъде непревзета.

— Непревзимаема — поправи го Сузана и го чукна по нослето.

— Да, де. Слоун каза, че ще ни помага в събота.

— А ти, мамо? — попита Джени.

— След работа — тя се наведе да погали Фред, който се опитваше да се промуши между децата, за да получи своя дял от ласки.
— Здравей, миличък. Мисля, че днес срещнах една твоя роднина.

— Фред има ли роднини? — поиска да узнае Джени.

— Страшно си приличат поне — Сузана седна с децата на стълбите. Беше толкова приятно. Да вдъхне мириса на цветя и море и да прегръща децата си, настанили се от двете ѝ страни.

— Къде е? Ще му дойде ли на гости? Хубава ли е?

— В селището — отговори Сузана на въпросите, с които я засипа Алекс. — За гости не знам, иначе е хубава. Голяма. Сигурно Фред ще стане като нея, когато порасне. Вие какво друго правихте днес?

— Лорен и Лайза дойдоха да си играем — обясни Джени. — Убихме стотици разбойници.

— Значи довечера ще спим спокойно.

— А пък Макс ни разказа приказка за щурмуването на Нормалия. Сузана се засмя и целуна дъщеря си по главичката.

— Мисля, че се казва Нормандия.

— Лайза и Джени си играха на кукли — допълни Алекс и смушка дружелюбно сестра си в ребрата.

— Защото тя искаше — заоправдава се Джени. — Донесе новата си кукла Барби и колата, която получила за рождения си ден.

— Колата беше ферари — рече важно Алекс, но не си призна, че двамата с Лорън си играха с нея в стаята, докато момичетата ги нямаше. Той започна да навива края на майчината си опашка на пръста си.

— Лорън и Лайза ще ходят другата седмица в Дисниленд.

Сузана въздъхна незабележимо. Знаеше колко много децата искаха да посетят този увеселителен парк във Флорида.

— И ние ще отидем.

— Скоро, нали? — попита с надежда Алекс.

Щеше й се да може да му обещае, но не можеше.

— Някой ден — уклончиво отвърна тя.

Когато стана и хвана децата за ръка, недоволството й от срещата с Холт бе напълно преминало.

— Хайде тичайте и кажете на леля Коко, че съм се върнала. Отивам да взема един душ и да се преоблека.

— Може ли да дойдем утре с теб на работа?

Сузана стисна ръката на Джени.

— Утре не. Керълайн ще бъде в магазина. Аз имам работа на обект — усети разочарованието им и побърза да ги успокои. — Но следващата седмица ще дойдете. Хайде, вървете! — побутна ги тя и отвори масивната входна врата. — След вечеря ще разгледам вашата крепост.

Доволни от този отговор, децата затичаха през дневната, последвани от Фред, който се препъваше в краката им.

Не искат чак толкова много, помисли си Сузана, докато се изкачваше по стълбите към втория етаж. А тя искаше да им даде всичко. Знаеше, че са щастливи, в безопасност и спокойствие. Имаха голямо семейство, което ги обичаше. Сега, когато едната й сестра бе вече омъжена, а другите две сгодени и мъжкото присъствие вече не

липсваше в къщата. Може чичовците да не заместваха напълно бащата, но все пак беше по-добре, отколкото нищо.

Не бяха чули нищо за Бакстър Дюмонт от месеци. Алекс дори не получи картичка от баща си за рождения ден. Чекът с издръжката закъсня както обикновено. Все пак Бакс беше адвокат и знаеше, че не може да нарушава или пренебрегва наложената му от съда издръжка, но правеше така, че тя да пристига със седмици закъснение. За да я измъчва. За да я накара да му се моли. Слава Богу, нямаше нужда да му се моли за нищо.

Разводът мина преди година и половина, но Бакстър продължаваше да си го изкарва на нея и на децата, които бяха единственото нещо, направили заедно. А единственото постоянно нещо у него бе злопаметността и злобата.

Може би затова все още не можеше да преодолее натрапчивото усещане, че е предадена, изоставена и обидена. Тя вече не го обичаше. Любовта ѝ умря още преди да се роди Джени. Но я болеше... О, как я болеше! Сузана тръсна глава. Нямаше смисъл да си спомня тези неща.

Влезе в стаята си. Както повечето стаи в Замъка, спалнята ѝ бе огромна. Къщата е била построена в началото на века, около 1900 година от нейния прадядо Фъргюс Калхун. Истинско доказателство, пример за показност. Паметник на неговата суета, на вкуса му към богатство и необходимостта от високо и признато обществено положение.

Беше на пет етажа, от мрачен гранит с причудливи стълби и парапети, две забити в небето кули и обширни тераси. Имаше високи тавани, прекрасни дърворезби, заплетен лабиринт от коридори. Беше едновременно замък и къща. Отначало била използвана само като лятна къща. Но сетне бе станала постоянно жилище на рода Калхун.

Преживял годините и финансовите кризи, Замъкът бе познал и добри, и лоши времена. Стаята на Сузана, както и всички останали, беше цялата в пукнатини. Подът бе издраскан, покривът течеше. Но въпреки това Калхунови обичаха своя дом. В момента западното крило бе в ремонт и те се надяваха, че в най-скоро време, когато заработи като хотелът само ще се изплати.

Сузана отиде в килера, за да си вземе халата, мислейки си, че всъщност е голяма късметлийка. Имаше щастието да се върне с децата си тук, в един истински дом. Защото техният бе разрушен. Нямаше

нужда да наема чужди хора да се грижат за тях, докато изкарва прехраната им. Сестрата на баща ѝ, която бе отгледала нея самата и трите ѝ сестри след смъртта на родителите им, сега се грижеше за нейните деца. Макар че Джени и Алекс бяха страхотни палавници, Сузана знаеше, че на света няма друг човек, който така да подхожда за тази работа, както леля ѝ Коко.

А когато един ден, дано да е по-скоро, намерят изумрудите на Бианка, всичко щеше да си дойде на мястото. И животът в къщата на Калхунови щеше тръгне пак по нормалните си релси.

— Суз! — сестра ѝ Лайла почука на вратата и подаде глава. — Видя ли го?

— Да.

— Страхотно! — тя се шмугна в стаята. Червената ѝ коса бе разпусната и стигаше до кръста. Легна на леглото и пхна една възглавница зад гърба си. С една дума зае любимата си поза. Хоризонтално. — Е, разказвай!

— Не се е променил много.

— Така ли?

— Беше груб и суров — Сузана изхлузи фланелката през главата си. — Дори си помислих, че ще ме застреля, защото съм влязла в собствеността му. Когато се опитах да му обясня за какво става дума, той подигравателно се разсмя — тя си припомни погледа на Холт и свали ципа на джинсите си. — С една дума беше противен, арогантен и не ми хареса.

— Мммм. Звучи ми точно обратното.

— Според него сме вдигнали целия този шум, за да рекламираме Замъка, така че когато открием догодина хотела, да дойдат повече туристи.

— Ама че мръсник! — Лайла така се възмути, че чак седна на леглото. — Та Макс едва не бе убит! Той какво си въобразява, че сме луди ли?

— Точно така — кимна Сузана и извади халата си. — Не бих могла да гадая защо, но изглежда има зъб на Калхунови. По принцип.

Лайла се прозя.

— Все още е сърдит, защото го събори от колелото.

— Аз не го... — спря на средата на изречението Сузана. — Няма значение. Мнението ми е, че няма да получим никаква помощ от него

— тя пусна косата си и прекара пръсти през нея. — Макар че, след като му разказах историята с кучето, като че ли се позамисли.

— Какво куче?

— Братовчедката на Фред — отвърна Сузана през рамо, тъй като се упъти към банята.

Лайла я последва и застана до завесата.

— Фред си има братовчедка?

Сестра ѝ пусна душа и ѝ разказа за Фред и нейните корени.

— Но това е удивително! Още една брънка от веригата. Трябва да кажа на Макс.

Лайла хукна към вратата.

Със затворени очи, Сузана остави лицето си под струята вода.

— Кажи му още, че внукът на Кристиан Брадфорд изобщо не се интересува от тази работа.

Холт седна на стълбите пред задната порта, а кучето легна в краката му. Водата пред очите му потъмня и стана индигово синя.

Наоколо гъмжеше от живот. Цяла симфония от звуци — жуженето на насекоми, тихия ромон на водата, плискаща се в кейчето и шепота на вятъра.

Оттатък залива, в здрача, се мерзелееше Бар Харбър.

Ето, това искаше. Спокойствие, самота, никакви отговорности. Беше го заслужил, в края на краищата! Отдаде десет години от живота си, да решава проблемите на другите. Техните трагедии, техните мъки и нещастия.

Беше прегорял, пресъхнал и уморен до смърт. Дори не беше съвсем сигурен дали е бил добър полицаи. Е, имаше почетни грамоти и медали, които доказваха, че е бил. Но ужасният, двадесет сантиметров белег на гърба му напомняше, че едва не бе умрял.

Сега искаше само да се наслаждава на почивката, да се възстанови за няколко месеца, да събира миди, да поправя лодки. Беше сръчен и знаеше, че може да си вади хляба с това. Да работи онова, което иска, което му доставя удоволствие, да си тежи на мястото. Повече никакви рапорти, никакви горещи следи, тъмни алеи, капани и куршуми.

Никакви въоръжени с ножове отрепки, които изкачат от сенките, разпарят ти корема и те оставят да ти изтече кръвта на асфалта.

Холт си взе още една бира. Беше мислил за това през дългите, мъчителни дни и нощи в болницата. Реши, че повече няма да се опитва да спаси света от самия него. Оттук нататък ще се грижи само за себе си. Единствено и само за себе си.

Да. Почти го беше постигнал. И се бе почувствал чудесно, щастлив и безгрижен.

Докато не се появи тя.

Най-ужасното бе, че само я бе погледнал и всичко, което бе изпитвал навремето, когато бе само на дванадесет години, бе оживяло отново. Винаги го бе теглило към нея.

Красивата и непостижима Сузана от рода Калхун. Принцесата от Замъка. Живееше високо горе на скалите. А той в малката къщичка в селото. Баща му бе рибар, ловеше омари и Холт често бе носил цели кошници у Калхунови. Но само до вратата. Никога не бе влизал дори в кухнята. Понякога бе чувал от вътрешността на къщата да се носят смях или музика.

Сега тя бе дошла при него. Но той вече не беше влюбеният хлапак. Беше реалист. Сузана не бе от неговата черга. Дори и да беше, той не се интересуваше от жена, чиято къща е пълна с камини и мебели от миналия век.

А колкото до изумрудите, не можеше да ѝ помогне. А и не искаше. Знаеше за тях, разбира се. Та нали не минаваше ден, в който вестниците да не раздуват тази история. Но налудничавата идея, че дядо му бил влюбен в Бианка Калхун и тя в него си беше чиста измислица!

Дори удивителното съвпадение с кучетата не можеше да го накара да повярва.

Холт не познаваше добре баба си, но дядо му бе героят на неговото детство. Той беше тайнствената и мистериозна личност, която непрекъснато пътуваше из различни страни. А когато се връщаше, винаги разказваше по някоя история. Беше човекът, който можеше да пресъздаде тайнството на света с четка и палитра.

Спомняше си как като дете се качваше в ателието му и наблюдаваше високия мъж със снежнобяла коса, докато рисува.

Приличаше повече на сражение с платното, отколкото на работа. Един елегантен и страстен дуел между мъжа и статива.

Сетне двамата излизаха на разходка. Момчето и старият мъж, и отиваха на кея.

Холт въздъхна. Много често ходеха и на скалите, които бяха точно под Замъка. Макар да беше дете, той разбираше, че дядо му изобщо не обръща внимание на морето, нито на гледката. Беше отнесен, сякаш беше някъде другаде.

Веднъж седнаха на топлите камъни и той му разказа една приказка за Замъка на скалите и за принцесата, която живее там.

Дали не беше говорил за Бианка?

Объркан и неспокоен, Холт стана и влезе в къщата. Фред го последва. Той затвори вратата, а тя легна и пак сложи глава на предните си лапи.

Тази къщичка му харесваше повече от къщата, в която живееше преди. Онази бе спретната, с изтъркан линолеум и стени, облицовани с тъмно дърво. Холт я продаде преди три години, когато умря майка му. Можеше да използва парите, за да ремонтира и преустрои тази къщичка, но реши да запази мястото такова, каквото е било при дядо му.

Беше малка, с измазани бели стени и дървен под. Имаше камина от истински камъни и той чакаше с нетърпение първото застудяване, за да я запали. Спалнята бе тясна, сякаш достроена допълнително. Холт обичаше да лежи в леглото и да слуша как дъждът чука по ламаринения покрив.

Ремонтира само стълбите към студиото на дядо си, както и парапета на терасата.

И сега се изкачи, за да погледне широката, просторна стая, притъмняла в здрача. Беше си намислил да сложи прозорци на скосения под ъгъл таван, но не смяташе да ремонтира пода. Старото дъбово дърво бе изцапано от боите, капали от четката на дядо му. Червено, зелено, синьо и патешко жълто. Дядо му бе обичал жизнерадостните цветове, възбуждащи, страстни. Той беше такъв и в живота.

На едната стена бяха подпрени платна. Наследството на Холт от мъжа, който едва в последните години бе получил признание за

таланта си и финансов успех. Така както не смяташе да почисти пода от боите, така не мислеше да продава дядовите си картини.

Холт клекна и започна да ти преглежда. Знаеше ги всички, беше ги разглеждал безброй пъти, чудейки се как може да бъде внук на човек с такъв талант и въображение. Стигна до портрета. Всъщност беше дошъл точно за него.

Жената бе красива като сън — овално лице с фини черти, алабастрова кожа. Разкошната златисточервена коса се спускаше по грациозната ѝ шия. Сочните устни бяха леко усмихнати. Съвсем лекичко. Но това, което, винаги го бе привличало, бяха очите. Те бяха ярко синьо-зелени, като морето. Но не цветът го караше да не откъсва поглед от тях, а изражението. Чувството, което дядо му бе успял да улови.

Тиха печал. Тъга, мъка, болка. Беше болезнено човек да ги гледа, защото колкото повече ги гледаше, толкова повече стаеното в тях го завладяваше. Същото чувство той видя и днес. В очите на Сузана.

Дали жената на портрета не беше Бианка? — запита се Холт. Имаше прилика със Сузана — в овала на лицето, в извивката на устата. Цветът на косите определено беше друг, но приликата съществуваше. Обаче очите...

Винаги, когато я погледнеше, си мислеше за Сузана.

Холт стана, но не върна обратно портрета до стената, при другите. Стоя дълго време и го наблюдава, мислейки си дали дядо му е обичал жената, която бе нарисувал.

И днес се очертава горещ ден, каза си Сузана. Макар да бе само седем сутринта, въздухът вече бе нажежен и лепкав. Трябваше да вали, но влагата увисваше във въздуха и упорито отказваше да падне.

Сузана влезе в магазина, провери цветята и написа бележка на Керълайн да продава карамфилите на половин цена. Провери почвата на висящите саксии с мушкато, после провери и бегониите.

Доволна от това, което видя, взе спрея, за да напръска листата им. Розите и божурите се развиваха много добре, както и тисовите дръвчета.

До седем и половина успя да провери растенията в цялата оранжерия. Наличните количества намаляваха. Каквото не успееха да

продадат, щеше да зазими. Но зимата беше още далеч.

До към осем натовари пикапа си и тръгна към Сийл Харбър. Щеше да прекара целия ден в градината на един новопостроен дом. Собствениците бяха от Бостън и искаха лятната им къща да има красив двор, залесен с храсти, дръвчета и цветя.

Ще падне голяма работа, помисли си Сузана. Но поне ще бъде спокойно. Семейство Андерсън бяха в Бостън, тъй че щеше да бъде съвсем сама в градината. Не обичаше нищо повече на света от това, да се занимава със земята и да отглежда растенията, които сама е засадила. Да ги наблюдава как растат и цъфтят.

Като децата, помисли си с усмивка Сузана. Нейните сладки бебета. Всеки път, когато ги слагаше да спят, си казваше, че нищо, което ѝ се бе случило досега и което ще ѝ се случи занапред, няма да затъмни този огън. Чувството, че са нейни.

След развода Сузана се чувстваше несигурна и разтреперана. Имаше моменти, когато дори се съмняваше, че е жена. Но не и майка. Децата ѝ получаваха най-доброто, което имаше. Тази връзка я крепеше в тежките мигове.

През последните две години, бе започнала да вярва, че може да направи добър бизнес. Усетът ѝ към цветята бе единственият талант, който притежаваше. А също и начин да оцелее и се спаси през месеците, когато умираше любовта и семейството ѝ.

В своето объркване тя продаде бижутата си, взе заем и вложи всичко в малкото предприятие, което нарече „Айлънд Гардънс“. Това я накара да се чувства по-добре. Както и фактът, че вече носеше собственото си фамилно име. Не искаше да използва някакво измислено или изкуствено име за бизнеса си.

Първата година беше тежка. На практика всяка спечелена стотинка отиваше за данъци, такси и охрана. Мисълта и споменът за това все още караха кръвта ѝ да изстива. Не можеше да си позволи да загуби.

Бакс не искаше да вреди на децата, но правеше невъзможното, за да ѝ пречи. Когато всичко между тях свърши, тя бе отслабнала с шест килограма, беше прекарала безброй безсънни часове и затънала до гуша в дългове. Но имаше до себе си децата. Ужасната битка бе спечелена. Цената нямаше значение.

Постепенно започна да идва на себе си. Наддаде малко, възстанови добрия си сън и започна да се измъква от дупката. За двете години, през които развъртя бизнеса, си спечели репутацията на независима, разумна и богата с въображение делова млада дама. Два от курортите опитаха услугите ѝ и останаха така доволни, че сключиха с нея дългосрочни договори.

Това значеше, че можеше да купи нов пикап, да наеме или назначи персонал. И може би, но само може би, да подари на децата едно пътуване до Дисниленд.

Сузана натисна газта по пътя, водещ към красивата къща на Кейп Код. Стига спомени и размисли. Сега трябва да се хване за работа.

Градината заемаше площ от около половин хектар и беше под лек наклон. Със собствениците бяха провели три срещи, на които задълбочено обсъдиха плана. Госпожа Андерсън искаше много дървета, които да цъфтят напролет, храсти и вечно зелена морава. Искане да се наслаждава на поляна, за която да не полага много грижи. Господин Андерсън не възнамеряваше да прекарва лятото в поддръжка на градината, особено страничния участък, който бе под доста по-голям наклон. Там Сузана бе решила да направи алпинеум, за да укрепи почвата и да предотврати ерозията.

До следобед оразмери мястото с колчета и тел. Оформил две алеи. Покрай главната вече се кипреха два дълго цъфтящи розови храста и изпълваха въздуха с аромата си. Тъй като госпожа Андерсън проявил интерес към люляка, Сузана посади три корена в близост до огромния прозорец на спалнята, където следващата пролет бризът щеше да носи аромата им в къщата.

Градината оживяваше под ръцете ѝ. Работата ѝ помагаше да забрави мускулната треска и болките в гърба. Чуруликаха птици, а някъде в далечината се чуваше бръмченето на косачка.

Някой ден щеше да дойде и да види, че бързорастящите рози буйно са разцъфтели. Напролет щеше да види как цъфтят азалиите, а кленовите листа щяха да почервенеят наесен. И щеше да знае, че всичко е нейно дело.

Беше много важно, че това, което правеше, бе от значение. Че хората му се възхищават. Нуждаеше се от тези неща, за да ѝ напомнят и доказват, че не е слаба и безполезна жена, грубо захвърлена от съпруга си, като ненужна вещ.

Цялата плувнала в пот, Сузана взе бутилка вода и лопата и тръгна към предната част на къщата. Тъкмо засади първите грудки и започна да копае дупка за вторите, когато някаква кола паркира зад нейния пикап. Тя се подпря на лопатата и погледна натам. От колата слезе Холт.

Сузана въздъхна тихо, недоволна, че нарушава самотата ѝ, но продължи да копае.

— Излязъл си на разходка ли? — попита, без да вдига глава, когато сянката му падна до нейната.

— Не. Твоето момиче в магазина ми каза къде мога да те намеря. Какво правиш по дяволите?

— Играя валс — тя натисна силно лопатата. — Какво искаш?

— Остави тази лопата, преди да си се наранила. Копаенето на дупки не е работа за теб.

— Копаенето на дупки е моята работа — повече или по-малко. И тъй, попитах те какво искаш?

Той я гледа намръщено няколко секунди, сетне издърпа лопатата от ръцете ѝ.

— Дай ми това проклето нещо и седни.

Спокойствието винаги бе една от най-силните черти на характера ѝ, но сега ѝ изневери. За да спечели време, тя оправи козирката на шапката си.

— Виж какво, аз имам график. Остават ми още шест дръвчета, два розови храста и дванадесет квадратни метра пръст, която да разхвърлям. Ако имаш нещо да ми казваш, говори, докато работя.

Той обаче не ѝ върна лопатата.

— Колко дълбоки ги искаш? — когато Сузана учудено вдигна вежди, обясни: — Колко дълбока трябва да бъде дупката?

— Малко повече от шест стъпки ще стигнат, за да се побереш — тя наведе очи, за да не издаде смеха, който я напушваше.

Той също се засмя на шегата, което я изненада.

— Винаги си била много любезна — заби лопатата в пръстта и започна да копае. — Кажи ми кога да спра.

Обикновено отговаряше на любезността с любезност. Но този път трябваше да направи изключение.

— Можеш да спреш веднага. Нямам нужда от помощ. И не искам никой да ми прави компания.

— Не знаех, че си такъв инат — Холт вдигна глава, докато обръщаше пръстта. — Май съм си загубил времето, когато тръгнах по следите на хубавото ти лице — това хубаво лице сега бе потно, зачервено и имаше сенки от умора под очите, забеляза Холт. — Мислех, че продаваш цветя.

— Освен че ги продавам, ги и садя.

— Доколкото знам, това тук е дръвче.

— Садя и дръвчета също — Сузана отвърза кърпата от шията си и се избърса. — Дупката трябва да е по-широка, отколкото дълбока.

Той кимна.

— Защо не си наемеш помощник, който да върши тежката работа вместо теб?

— Защото мога да я върша и сама.

Да, имаше упоритост и инат в гласа ѝ. И лека неприязън. Точно затова я харесваше все повече и повече.

— За тази работа ти трябва поне двама мъже.

— Имах ги, но единият напусна вчера, за да става рок звезда. Съставът му ще свири на концерт в Брайтън Бийч.

— Бре, бре! Голяма работа!

— Стига толкова. Вече е добре — прекъсна работата му Сузана, обърна се и взе дългото около шестдесет сантиметра дръвче, което постави в дупката.

— Сега сигурно трябва да го зароя.

— Използвай лопатата.

Докато той работеше, тя взе торбичка с тор и я размеси с пръстта. Ноктите ѝ бяха къси и без маникюр, забеляза Холт, докато размесваше пръстта с торта. На пръста ѝ нямаше венчална халка. Всъщност, не носеше никакви бижута, въпреки че имаше ръце, които заслужаваха най-красивите пръстени.

Сузана работеше спокойно, с наведена глава. Шапката скриваше очите ѝ. Можеше да види трапчинката на врата ѝ. Помисли си какво ли ще стане ако докосне с устни това място. Кожата ѝ сигурно бе гореща и влажна.

Тя се изправи и взе маркуча, за да полее пръстта.

— И това го правиш всеки божи ден?

— Обикновено ден-два съм в магазина. Тогава мога да взема децата със себе си — тя тъпчеше с крак пръстта около дръвчето.

Когато прецени, че стои стабилно, разстла отгоре дебел слой тор. Движенията ѝ бяха плавни и уверени. — Догодина ще цъфне — избърса с опакото на ръката челото си. Ризата ѝ бе мокра отпред и на гърба и това само подчертаваше крехката ѝ фигура. — Наистина имам програма, Холт. Трябва да засадя още няколко трепетлики и бял бор зад къщата. Така че, ако искаш да говорим, ще се наложи да дойдеш с мен.

Холт се огледа.

— Всичко това днес ли го свърши?

— Да. Ти какво мислиш?

— Мисля, че ще получиш слънчев удар.

— Няма що, голям комплимент! Благодаря за компетентната диагноза — тя протегна ръце към лопатата, но той я спря. — Трябва ми — настоя Сузана.

— Аз ще я нося.

— Добре — тя сложи торбите с тор и торф в малката количка. Холт постави върху тях лопатата и хвана дръжките.

— Накъде?

— Покрай оградата.

Той тръгна, тя го последва. Холт започна да копае, без да я пита. Когато дръвчетата свършиха, Сузана отиде до пикапа и донесе още две. Посадиха първото в пълно мълчание.

Не бе предполагал, че засаждането на едно дръвче може да бъде толкова успокояваща работа. Но когато то се изправи, младо и стройно, той се почувства удовлетворен. И много доволен, от което му стана чудно.

— Мислих за това, което каза вчера — започна Холт, докато поставяха второто дръвче в дупката.

— И какво?

Щеше му се да изругае. В краткия ѝ въпрос имаше толкова кротко търпение, сякаш винаги бе знаела, какво ще стане.

— Все още не смятам, че има с какво да ти помогна, но може би си права относно връзката.

— Това го знам — тя избърса ръцете си от торта. — Ако си дошъл дотук, само за да ми го кажеш, просто напразно си бил път.

Сузана отиде с количката до пикапа. Когато Холт стигна до нея, вече бе свалила още две дръвчета.

— Остави на мен — той грабна дръжките и се отправи с товара си към задния двор. — Дядо ми никога не е споменавал за Бианка. Поне пред мен. Може и да са се познавали, може и да е имал роман, но не виждам как това би ви помогнало в издирването на огърлицата.

— Той е обичал Бианка — каза кротко Сузана и взе лопатата. — Значи е знаел чувствата и мислите ѝ. Може би е имал някаква идея къде може да е скрила изумрудите.

— Но той е мъртъв.

— Знам — тя замълча. — Бианка си е водила дневник. Поне ние смятаме така. Скрила го е някъде заедно с огърлицата. Може би Кристиан го е пазил.

Объркан, Холт взе лопата от ръцете ѝ.

— Никога не съм виждал подобно нещо.

Сузана потисна желанието си да го ухапе.

— Доколкото знам хората крият тези неща на тайни места. Той може да пази някакви нейни писма. Ние например намерихме едно, което е написала, но не е изпратила.

— Само си губите времето и гоните вятъра, Сузана.

— Не, това е важно за моето семейство — тя постави внимателно белия бор в дупката. — Не става дума за паричната стойност на изумрудите. Става дума за това, какво са означавали те за нея.

Гледаше я как работи. Внимателни и нежни ръце, изненадващо силни рамене, деликатна извивка на гърба.

— Откъде знаете, че са означавали нещо за нея?

Сузана наведе очи.

— Не мога да ти обясня така, че да го разбереш или приемеш.

— Опитай все пак.

— Изглежда ние всички сме в някаква особена връзка с нея, особено Лайла — не вдигна очи, докато не чу, че той копае следващата дупка. — Не сме видели нито огърлицата, нито снимка на Бианка. След смъртта ѝ Фъргюс е унищожил всички нейни снимки и картини. Но една нощ Лайла... нарисува огърлицата. Беше след един спиритически сеанс.

Едва тогава вдигна очи и видя, че я гледа изненадано и с недоверие.

— Знам как звучи — рече Сузана, а в гласа ѝ се прокрадна отбранителна нотка. — Но леля ми вярва в подобни неща. А след онази нощ, дори аз започнах да мисля, че може би е права. Моята най-малка сестра Кейти имаше... да го наречем видение по време на сеанса. Тя видя изумрудите. Сетне Лайла ги нарисува. Много по-късно годеникът ѝ, Макс, намери снимка на огърлицата в библиотеката. Бяха абсолютно същите. Такива, каквито ги видя Кейти и каквито ги нарисува Лайла.

Холт не каза нищо и тя постави дръвчето в дупката.

— Аз не съм толкова суеверен. Може би твоите сестри са виждали снимката и преди, но са забравили.

— Глупости. Ако някой от нас бе виждал снимката, едва ли щеше да я забрави. Освен това всички чувстваме, че намирането на изумрудите е важно.

— Може да са били продадени още преди осемдесет години.

— Не. Няма никакви доказателства за това. Фьргюс е бил маниак на тема пари. Един скъперник. Ако ги е продал, някъде щеше да бъде отбелязано — тя се изправи и разкърши рамене, за да прогони схващането. — Вярвай ми, прегледали сме всяко късче хартия, което успяхме да открием в къщата.

Засадиха мълчаливо дръвчето.

— Нали знаеш приказката за иглата в купа сено? — проговори накрая Холт, докато Сузана покриваше с тор корените. — Просто не може да се намери.

— Може, ако се търси както трябва — тя го изгледа продължително. — Ти не вярваш ли в надеждата?

Бяха достатъчно близо, за да я докосне, да избърше пръстта от бузата ѝ или да погали косата ѝ събрана на конска опашка.

Не направи нито едното, нито другото.

— Не. Вярвам само в това, което виждам.

— Жалко за теб — те се изправиха едновременно. Стояха един до друг и Сузана почувства как по жилите ѝ тръгва огън, обгръща тялото и бунтува кръвта ѝ. Тя рязко се отдръпна назад. — Ако не вярваш в това, което ще бъде, то няма смисъл да садиш дръвчета, да имаш деца или да наблюдаваш залеза.

Той също почувства нещо, което го развълнува, уплаши и ядоса едновременно.

— А ти ако не внимаваш, в това, което става днес, ще пропилееш живота си в мечти. Не вярвам, че огърлицата съществува, Сузана. Както не вярвам и във вечната любов. Но когато се убедя, че дядо ми е обичал Бианка Калхун, ще направя всичко възможно, за да ти помогна.

Тя се засмя с половин уста.

— Значи не вярваш в надеждата, в любовта, изобщо в неща, които не са очевидни. Тогава защо се съгласи да ни помагаш?

— Защото, ако той е обичал Бианка, значи би искал да го направя — Холт се наведе, взе лопатата и ѝ я подаде. — Засега довиждане. Аз също имам работа.

ТРЕТА ГЛАВА

Сузана спря пред магазина, като паркира между огромна лимузина и малка двуместна кола на паркинга. Няколко души разглеждаха саксиите с едногодишни растения, а млада двойка бяха спрели пред розите. Жена в напреднала бременност излезе от магазина с табличка, в която носеше различни саксийки. Едва проходил малчуган вървеше до нея и държеше внимателно саксийка с мушката.

Вътре Керълайн флиртуваше с млад мъж, който държеше голяма керамична саксия с розова бегония.

— Майка ви ще я хареса — увери го тя, като премига изкусително с дългите си мигли. — Няма по-хубав подарък от цветя за рожден ден. Освен това имаме карамфили на специална цена — тя се усмихна и оправи буйната си кестенява коса. — Съветвам ви да вземете за приятелката си. Ако имате.

— Ами, не... — Младежът се смути. — Не съвсем. Точно сега нямам.

— О! — Керълайн се усмихна широко. — Колко жалко! — върна му рестото, придружено с дълъг, красноречив поглед. — Наминете някой път насам. Винаги съм тук.

— Да, да, разбира се. Благодаря — той тръгна, но продължи да я гледа и за малко не се сблъска със Сузана. — О, извинете.

— Няма нищо. Надявам се майка ви да хареса цветята — подсмиввайки се, тя приближи хубавото момиче на касата. — Ах ти, сирена такава! Направо му взе акъла.

— Не е ли сладък? Приятно ми е, когато се изчервяват. Ама ти защо се връщаш по-рано?

— Оказа се, че имам по-малко работа, отколкото мислех — реши, че не е необходимо да обяснява, как бе получила неочаквана и в известен смисъл нежелана помощ. Керълайн бе добра работничка, сръчна и ловка продавачка и непоправима клюкарка.

— Как вървят нещата тук?

— Не вървят, а направо тичат. Слънцето явно действа на хората и всички са решили да работят в градините си. Охо, госпожа Рус се връща. Тя толкова много обича розите, че накарала мъжа си да й скове дървено сандъче, за да може да купи повече. И понеже беше в добро настроение, успях да й продам и две азалии. А също така и от онези, скъпите теракотени саксии, за да ги постави в тях.

— Обичам те. И госпожа Рус те обича, но господин Рус сигурно е на път да те намрази — Керълайн се разсмя, а Сузана погледна към оранжерията.

— Ще видя дали не мога да помогна на онези хора да си изберат рози.

— Това са новите, господин и госпожа Хейли. Той учи за инженер, а тя ще става учителка в основното училище през септември. Смеейки се Сузана поклати глава.

— Както вече казах, ти си истинско чудо.

— Ами, просто съм си приказлива. Хората пазаруват повече, когато им говориш. Пък аз обичам да говоря.

— Ако не обичаше, щеше да се наложи да затворя магазина.

— Не, щеше да се наложи да работиш двойно, ако изобщо такова нещо е възможно — тя махна с ръка, защото Сузана се опита да протестира. — Преди да дойдеш, попитах тук-там дали някой не търси временна работа. Но ударих на камък.

— По това време на сезона вече всеки се е хванал за нещо.

— Ако това копеле Томи не бе напуснал кораба...

— Скъпа, той просто не можеше да изтърве своя шанс. Нека прави това, което винаги е искал. Нямаме право да го съдим, нито обвиняваме.

— Ти имаш — продължи да се пали Керълайн. — Сузана, не може да вършиш всичката работа сама. Прекалено тежка е за теб.

— Ще се справим — отговори Сузана, като си помисли за неочакваната помощ, която получи днес. — Слушай, след като обслужва онези клиенти, имам да свърша още нещо. Ще можеш ли да останеш до края на работния ден?

— Разбира се — Керълайн въздъхна. — Какво ми е на мен. Седя си на стола, имам си вентилатор. Ти въртиш лопатата и мотиката.

— Гледай да продадеш карамфилите.

Час по-късно, Сузана спря пред къщичката на Холт. Направи го, защото така ѝ подсказваше инстинкта, успокояваше се тя. А не защото искаше да го притисне. И в никакъв случай защото търсеше компанията му. Но тя беше Калхун, а Калхунови винаги плащаха дълговете си.

Изкачи няколкото стъпала до вратата, като отново си помисли колко очарователно местенце е това. Нуждаеше се от съвсем малка намеса. Няколко храста люляк. И лилии на склона. Леха от нарциси. Малко рози под прозореца. А там, където бе каменисто и неравно, трева.

Можеше да стане като в приказките. Но мъжът, който живееше тук, не вярваше в приказки.

Тя почука, като си отбеляза на ум, че колата му е тук. Сетне заобиколи къщата, но не го видя в лодката. Сви рамене и реши да се заеме с това, за което бе дошла.

Определи мястото — между морето и къщата. Реши, че от кухненския прозорец сигурно се разкрива добра гледка. Не беше много, но щеше да добави малко цвят в пустия двор. Донесе от пикапа каквото ѝ трябваше и започна да копае.

Холт бе разглобил мотора на лодката в бараката. Трябваше да го ремонтира, а това изискваше пълна концентрация и време. Всъщност той се нуждаеше точно от това. Не искаше да мисли за Калхунови, нито за трагичната развръзка на любовния роман отпреди осемдесет години, нито за отговорностите.

Дори не обърна внимание, когато Фред се събуди от дрямката си и излезе навън. Двамата с кучето се разбираха чудесно. Тя правеше каквото си иска, той я хранеше.

Когато Фред се разлая, той продължи да работи. Тя обикновено си лаеше, просто така. По врабците, по шума на вятъра в тревата, дори и в съня си. Преди година в дома му в Портланд влезе крадец. И той се раздели със стерео уредбата си, докато Фред кротко си спеше в дневната на килима.

Но сега спря да работи, защото чу женски смях. От това кожата му настръхна. Сякаш го погали лек, топъл вятър. Отвори вратата на бараката и стомахът му се сви на топка. Застана на прага и я загледа, а възлите в стомаха му съвсем се оплетоха.

Защо тази жена не ме остави на мира, помисли си Холт и пхна ръце в джобовете. Каза ѝ, че ще помисли за онази работа, нали така. Значи нямаше причини да идва.

Те не се харесваха дори. Действаше му физически, но то си беше негов проблем. Освен това досега беше успял да стои на разстояние от нея, независимо от усилията, които му струваше.

А ето че сега тя беше тук. Стоеше в двора му и си говореше с кучето. И освен това копаяше дупка.

Холт свъси вежди и излезе от укритието си.

— Ти какво правиш тук, по дяволите?

Сузана вдигна глава. Очите ѝ бяха големи, сини и уплашени. И друг път бе виждал подобен израз в очите на хората. Като на хванато в капан животно. Сетне изразът бързо изчезна и го остави с впечатлението, че само така му се е сторило. Бузите ѝ отново придобиха цвят и тя направи опит да се усмихне.

— Мислех, че те няма.

Той остана на място и продължи да се мръщи.

— И затова реши да изкопаеш дупка в двора ми, така ли?

— Може и така да се каже — беше възвърнала самообладанието си, а заедно с него и смелостта. Затова сложи крак върху лопата и продължи да копае.

— Донесох ти храст.

Проклет да е, ако вземе лопатата от ръцете ѝ и започне да копае сам дупката в собствения си двор. Но все пак отиде при нея.

— И защо?

— За да се реванширам за днешната помощ. Ти ми спести цял час работа.

— И си решила да използваш този час, за да изкопаеш още една дупка, така ли?

— Да. Колко приятно подухва днес — тя вдигна лицето си и го подложи на вятъра.

Тъй като само като я гледаше, ръцете му се изпотяваха, той отмести поглед към големия храст, напъпил и готов да разцъфти в жълто.

— Не знам как да се грижа за него. Ако го посадиш, го обричаш на смърт.

Тя загреба още пръст и се засмя.

— Не е кой знае каква философия. Не трябва да правиш почти нищо. Той е много издръжлив на суша и ще цъфне чак наесен. Може ли да ползвам маркуча ти?

— Какво?

— Маркуча за поливане.

— А, да.

Холт прекара ръка през косата си. Просто не знаеше как да реагира. За пръв път в живота някой му носеше цветя, ако не се броят букетите, които момчетата донесоха в болницата. Е, не бе точно цвете, а храст, но нали цъфтеше дявол го взел!

Тя продължи да говори, докато отиде до задната стена, за да пусне водата.

— Ще стане много красив. Това е един много спретнат храст и не става по-висок от метър — погали Фред, която обикаляше растението и го душеше. — Ако искаш нещо друго вместо него, кажи.

О, Боже, нямаше никакво намерение да се занимава с някакъв си идиотски храст или с неговия заместник.

— Има ли значение? Няма да различа единия от другия.

— Този се казва Хиперикум Калмианум.

Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Това много ми говори.

Подсмихвайки се, Сузана постави храста в дупката.

— Слънчев храст, на латински.

Все още усмихната, тя обърна глава към него. Ако не го познаваше добре, би могла да помисли, че е объркан.

— Защо не ми помогнеш да го посадим? Така ще ти стане по-скъп.

Искаше да й каже, че няма намерение да се влюбва в храста, да върви по дяволите!

— Сигурна ли си, че не ме подкупваш? За да ме накараш да ти помагам?

Сузана се усмихна и се облегна на лопатата.

— Чудя се какво прави хората толкова подозрителни и враждебни? Сигурна съм, че си имаш причини, но те просто не влизат в сметката. Ти ми направи услуга и аз се реванширам. Много просто. Така че, ако не желаеш храста, просто ми кажи. Ще го дам на някой друг.

Той вдигна вежди.

— Така ли възпитаваш децата си?

— Когато е необходимо. Е, какво решаваш?

Може би беше прекалено груб. Тя бе направила приятелски жест, а той ѝ отвърщаше с грубост. Е, щом се правеше на толкова приятелски настроена, същото можеше и той.

— Така или иначе вече имам дупка в двора си — отбеляза, като клекна до нея. Кучето легна до него. — Очевидно ще трябва да сложим нещо вътре.

Това сигурно беше неговата представа да каже „благодаря“, реши Сузана.

— Добре.

— А колко големи са децата ти? — не че толкова го интересуваше, само колкото да поддържа разговор.

— Пет и шест години. Алекс е по-големият — очите ѝ заискриха с топъл блясък, когато спомена имената им. — Растат толкова бързо, че ми е трудно да ги следвам.

— Какво те накара да се върнеш тук, след развода?

Ръцете ѝ спряха за миг в пръстта, сетне заработиха отново. Жестът им, но той го видя.

— Върнах се заради къщата.

— Чух, че имате намерение да превърнете Замъка в хотел.

— Само западното крило. Това е работа на съпруга на Кейти.

— Трудно е човек да си представи Кейти омъжена. Последния път, когато я видях, беше само на дванадесет години.

— Сега е голяма и много красива.

— Значи истинска Калхун.

Тя го погледна учудено и отново се върна към работата си.

— Ти току-що каза нещо неочаквано, но много приятно.

— Само отбелязах един факт. Сестрите Калхун винаги са привличали вниманието — той докосна съвсем леко края на конската ѝ опашка. — Във всяка мъжка компания вие четирите бяхте основната тема на разговор.

Тя се засмя и си помисли колко лесен бе животът им тогава.

— Сигурна съм, че ме ласкаеш.

— Не. Често те наблюдавах — промълви той. — Много често.

Изненадана тя вдигна глава.

— Не съм забелязала.

— Не е трябвало — той свали ръце. — Принцесите не забелязват просящите.

Сузана се намръщи. Не на думите, а на тона му.

— Говориш смешни неща.

— Предпочитах да мисля за теб по този начин. Принцесата от замъка.

— Замък, който се руши с всеки изминал ден — рече тъжно Сузана. — И както казах, ти беше прекалено зает да се перчиш наоколо и да закачаш момичетата, за да ме забелязваш.

Холт направи гримаса.

— Е, между перченето и закачките, успявах и то много добре.

Нещо в тона му я накара да застане нащрек. Беше минало доста време, откакто за последен път бе чула този тон, но веднага го разпозна. Погледна към корените на храста и продължи да ги зарива с пръст.

— Това беше преди сто години. Мисля, че и двамата сме се променили.

— Не споря — той също натисна пръстта.

— Не, не така, натиска се внимателно, но силно — като се премести по-наблизо, тя сложи ръце върху неговите, за да му покаже. — Той се нуждае само от добър старт, след това...

Сузана спря, защото Холт изведнъж обърна ръцете си и хвана нейните.

Бяха близо един до друг. Коленете им се докосваха, телата също. Забеляза, че ръцете ѝ са силни, което бе в противоречие с топлите очи и фигурата на чайна роза. Имаше сила в пръстите, която би го изненадала, ако не беше я видял как работи с лопатата. По неизвестни причини, реши, че е много еротично.

— Имаш силни ръце, Сузана.

— Ръце на градинар — отвърна тя, като се опита да запази гласа си спокоен. — И те ми трябват, за да довърша саденето на този храст.

Той обаче ги стисна още по-силно, когато тя се опита да ги издърпа.

— Не се безпокой, ще го направим. Знаеш ли, цели петнадесет години си мисля как да те целуна — видя как леката усмивка изчезна от устните ѝ и в очите ѝ се появи уплаха. Това нямаше значение. Може

би беше по-добре и за двамата, ако тя се страхуваше от него. — Това е много дълъг срок.

Сузана освободи едната си ръка, но преди да успее да се отдръпне, Холт обгърна врата ѝ.

— Затова сега смятам да го направя.

Не можа дори да реагира. Беше много бърз. Преди да успее да протестира или да се съпротиви, устните му намериха нейните и ги притиснаха до себе си. Беше силен и твърд. Устните, ръцете, тялото му, което се притискаше към нейното, всичко бе твърдо и настоятелно. Моментен пристъп на страх я накара да вдигне ръка и да го отблъсне. Със същия успех би могла да спре булдозер.

После страхът се превърна в болка. Сви ръката си в юмрук и се приготви да се бори със себе си, а не с него.

Беше напрегната като пружина.

Холт чувстваше как нервите ѝ се опъват и всеки миг ще се скъсат. Знаеше, че не е честно, че не бива да го прави, но по дяволите! Нуждаеше се от тази целувка, за да излекува треската, която го изгаряше. Трябваше да си докаже, че тя е просто жена. Следващата жена. И че неговите фантазии и мечти са били само останки от глупавите му момчешки илюзии.

Тогава Сузана потръпна. Издаде нисък стон. Устните ѝ се разтвориха. Той хвана главата ѝ и жадно я зацелува. Можеше да помирише косата ѝ, свежа и чиста като дъждовна вода, кожата ѝ, изкусително ухаеща и влажна от жегата и работата и примесена с лекия мирис на току-що разорана земя. Тези аромати го замайваха, преминаваха в кръвта му, бушуваха като ураган в главата му и увеличаваха жаждата, която искаше да прогони.

Сузана не можеше нито да диша, нито да мисли. Всички грижи и важни задачи се изпариха от главата ѝ. На тяхно място изплуваха усещания. Потръпването на мускулите му под пръстите ѝ, горещият и главозамайващ дъх на устните му, тътенът на сърцето ѝ, което биеше в унисон с неговото.

Беше се притиснала плътно към него, ръцете ѝ го прегръщаха, тялото ѝ тръпнеше, а устните ѝ искаха още и още. От толкова време никой не беше я докосвал! От толкова време ничии мъжки устни не бяха изпивали нейните. От толкова време бе копняла за мъж! Сега искаше да чувства ръцете му върху тялото си, жадни и нетърпеливи, да

усеща това тяло върху своето. Да бъде дива, луда и безпътна, докато тази разяждаща болка утихне.

И необузданата мощ на това желание се изтръгна от гърдите ѝ като стон.

Пръстите му шареха по ризата ѝ, почти щеше да я разкъса, но се спря навреме. И я пусна. Накъсаното ѝ дишане бе едновременно обвинение и изкушение. Очите ѝ бяха потъмнели и имаха цвят на кобалт. Големи и пълни с изненада.

Едва не я събори на земята и не я изнасили посред бял ден, помисли Холт за себе си с отвращение. Идиот!

Сузана наведе очи, преди той да види срамът в тях.

— Надявам се, че се чувстваш по-добре.

— Не — ръцете му все още трепереха, затова ги сви в юмруци.
— Не се чувствам по-добре.

Тя не го погледна. Не можеше да мисли за това, което бе направила. Започна да разпръсква тор около новозасадения храст с надеждата, че така ще успее да подреди мислите си.

— Ако пресъхне, ще трябва да го поливаш редовно, докато се стабилизира.

Той сграбчи ръцете ѝ.

— Да не искаш да ме биеш? — в очите ѝ имаше нещо непознато, нещо дълбоко и чувствено, но гласът ѝ бе равен и спокоен. — Едва ли ще има голяма полза от това. Сигурна съм, че си на мнение, че жена като мен е... как да кажа... нуждаеща се.

— Не съм мислил за нуждите ти, когато те целувах. Беше абсолютно егоистично действие, Сузана. Трябва да знаеш, че съм съвършен егоист.

Тъй като прегръдката му не бе силна, тя леко се освободи.

— И в това съм сигурна.

Преди да се изправи, избърса ръце в панталоните си. Единствената ѝ мисъл бе да побегне, но се насили да натовари бавно количката с нещата си. Холт отново хвана ръката ѝ и я обърна към себе си.

— Какво правиш, по дяволите? — очите му бяха гневни, а гласът — грапав, като ръцете. Искаше му се тя да изпадне в ярост, да го обвинява, за да успокои своята гузна съвест. — Аз те съборих на

земята и те нацелувах, без да ме е еня дали ти харесва или не, а ти се каниш да си натовариш количката и да си вървиш?

Тя се насили да остане спокойна, макар че това, което чу, много ѝ хареса.

— Ако си търсиш белята или може би само любовница, сбъркал си адреса, Холт. Децата ме чакат у дома, а освен това се изморих да бъда използвана.

Да, гласът ѝ беше спокоен и много твърд, но раменете ѝ леко потрепваха и той го усети. Тук имаше нещо. Тя криеше нещо в своите красиви и тъжни очи.

— Използвана по принцип или в частност от мен?

— Ти си единственият, който го направи — спокойствието ѝ бе на привършване. Калхунови винаги са били темпераментни и трудно се контролираха. — Не ми хареса.

— Много лошо. Защото имам чувството, че мога да направя много повече, преди да свършим.

— Може би не си ме разбрал. Ние вече свършихме — Сузана хвана дръжките на количката.

Той застана на пътя ѝ, за да ѝ попречи. Не беше сигурен дали си дава сметка, че така само го предизвиква. Леко се усмихна.

— И сега си бясна?

— Да. Това радва ли те?

— Малко. Предпочитам да ме кълвеш, отколкото да се мяташ наоколо като ранена птица.

— Не се мятам — рече през зъби тя. — Отивам си у дома.

— Забрави си лопатата — подсмихвайки се добави Холт.

Сузана я хвърли в количката.

— Благодаря.

— Няма защо.

Той изчака, докато се отдалечи десетина крачки и извика:

— Сузана!

Тя намали ход, но не спря, а само го погледна през рамо.

— Какво?

— Съжалявам.

— Забрави — тя сви рамене и напрежението ѝ леко спадна.

— Не, не ме разбра — той пхна небрежно ръце в джобовете си и се заклати на пети. — Съжалявам, че не те целунах така преди

петнадесет години.

Като измърмори тихо едно проклятие, Сузана ускори крачка. Холт гледа след нея, докато се скри от погледа му, сетне се извърна към току-що засадения храст. Да, помисли си той, наистина съжаляваше за пропуснатото преди петнадесет години, но имаше намерение да си го навакса.

Нуждаеше се от малко време за себе си. Не беше лесно човек да остане сам в Замъка, който винаги бе пълен с хора. Сега, когато децата вече спяха и луната изгря, можеше да се усамоти.

Беше ясна нощ. След горещия ден, откъм океана подухваше хладен бриз и носеше аромат на море и диви рози. От терасата можеше да види тъмните силуети на скалите, които я привличаха като магнит. Далечният ромон на водата бе приспивен и нежен, като песен на птица.

Не можеше да заспи. Беше изморена и цялото тяло я болеше, но мисълта ѝ бе заета. Колкото и да си повтаряше, че няма за какво да се тревожи, неспокойствието не я напускаше. Децата бяха в безопасност и спяха безгрижно в стаите си. Сестрите ѝ бяха щастливи. Всяка една бе намерила мястото си в света. Всяка бе открила човека, който да я обича такава, каквата е. Леля Коко бе щастлива и здрава и очакваше с нетърпение деня, когато щеше да стане главен готвач в кухнята на новия туристически комплекс „Замъка“.

Семейството, което винаги бе най-голямата ѝ грижа, бе добре. Замъкът, единственият истински дом, който бе имала, вече бе в безопасност. Нямаше да бъде продаден, а щеше да си остане завинаги къщата на Калхунови. Беше безсмислено да се тревожи за изумрудите. Нали правеха всичко възможно да ги намерят!

Ако не разследваха всяка нишка, всяка следа, която води до тях, нямаше да отиде при Холт Брандфорд. При мисълта за него пръстите ѝ стиснаха студеното желязо на парапета. Това беше безполезен, безсмислен опит. Той бе внук на Кристиан Брандфорд, но беше безразличен. Миналото не го интересуваше. Мислеше единствено за момента, за себе си, за собственото си удобство и удоволствия. Нали сам ѝ каза, че е свършен егоист, какво искаш от подобен човек!

Сузана въздъхна и се насили да го пропъди от мисълта си. Защо я дразнеше и ядосваше толкова много? В негово присъствие губеше

самообладание и ставаше опасно да не загуби дори защитните си бариери. Това разбира се си беше лично неин проблем.

Сети се за разговора им днес следобед. Нужди. Необходимости. Не, тя не се нуждаеше от нищо друго, освен от семейството си. Само тях можеше да обича, само за тях да се тревожи и грижи. Вече бе получила един болезнен урок за нуждата от мъж. От един мъж. Нямаше намерение да го повтаря.

Холт я целуна спонтанно, повтори си за десети път Сузана. Беше нещо като импулс. Нямаше нежност, любов или страст. Фактът, че това я възбуди, бе само от химическо естество. Беше прекъснала всякакви връзки с мъже преди две години. А и през последната година от брака ѝ всичко бе мъртво. Нямаше нищо, нито любов, нито нежност. Затова се бе научила да живее без тези неща. Можеше да продължи по този начин.

Само ако той не я привличаше толкова... неудържимо. Ставаше напълно безпомощна. Ама че тъпотия! Можеше да я удари по главата и да я завлече в пещерата за косата и тя нямаше да се съпротивлява. Нали днес направи почти същото! След като се поддаде на моментното изкушение и отговори с такава пламенност на целувките му, каквато не бе изпитвала никога към бившия си съпруг.

Така бе унижила себе си и изненадала Холт. Начинът, по който се бе изхилил накрая, щеше да я преследва още дълго време. Но и това си беше неин проблем. Както и усещането, че все още върху устните си чувства вкуса на неговите устни.

Може би не биваше да бъде толкова строга към себе си. Защото освен объркването, което причини, тази целувка доказа и още нещо. Тя все още беше жива. Все още чувстваше. Не беше се превърнала в студената черупка на жената, която Бакстър небрежно подритна. Можеше да чувства и да желае.

Сузана затвори очи и притисна ръце към стомаха си. Да желае толкова силно! Чак я болеше. Беше като глад. А целувката му бе къшей хляб. Като след дълъг пост, който възбужда всички стомашни сокове. Може би трябваше да бъде доволна, че все още може да чувства след разбитите илюзии. Гордостта щеше да ѝ помогне да избягва Холт. Гордостта щеше да ѝ спести нови унижения.

Тя беше Калхун. А жените от рода Калхун не се предаваха без бой. Никога не капитулираха безславно. Ако се наложеше да се види

отново с Холт заради изумрудите, щеше да се справи. Щеше да устои. Никога, никога вече нямаше да позволи на мъж да обърка живота ѝ. Никой нямаше да я види победена.

— Ето къде си била!

Гласът на леля Коко прекъсна мислите ѝ. Старата дама излезе на терасата.

— Да, лельо?

— Извинявай, скъпа, но аз почуках няколко пъти. Ти не отговори, а в стаята ти светеше и затова влязох.

— Няма нищо, лельо — Сузана прегърна Коко през кръста. Обичаше я повече от всичко на света. Тази жена ѝ беше и майка, и баща повече от петнадесет години. — Просто се наслаждавам на нощта. Толкова е красиво!

Коко промърмори нещо като съгласие и замълча. От всички момичета тя най-много се притесняваше за Сузана. Беше я изпратила веднъж оттук като млада булка, цялата сияеща от щастие и надежда. И беше я посрещнала пак тук четири години по-късно, бледа, объркана, нещастна с две малки дечица. След това беше горда да види как постепенно се възстановява, стъпва на крака и се бори с трудната задача да бъде единствен родител на децата си. Как работи упорито и много, за да успее в бизнеса си.

Но продължаваше търпеливо да чака, изпълнена с болка, тъгата и този постоянен израз на подгонено животно да изчезнат завинаги от красивите очи на племенницата ѝ. Това я измъчваше, но не можеше да помогне на скъпото си момиче. Сузана трябваше да се справи сама.

— Не можеш ли да заспиш?

— Какво ти спане! И през ум не ми минава! — Коко въздъхна ядосано. — Тази жена непрекъснато ми действа на нервите.

Сузана се опита да остане сериозна. „Тази жена“ беше нейната пралеля Колин, най-голямото дете на Бианка и сестра на бащата на Коко, нейният дядо. Буйна, властна и своенравна, тя им бе дошла на гости преди седмица. Коко беше сигурна, че го е направила, само и само да отрови живота ѝ.

— Нали я чу на вечеря? — Коко започна да се разхожда по терасата, за да се успокои. Беше висока и силна за възрастта си. Говореше шепнешком, защото Колин, макар да бе прехвърлила осемдесетте и да спеше на поне десетина метра разстояние, имаше

слух като на котка. — Сосът бил много гъст, аспержите били меки. Трябвало да ме научи как се готви „кок а ла вин“! Идеше ми да грабна сосиерата и да я изсипя на главата ѝ!

— Вечерята бе чудесна, както винаги — успокои я Сузана. — Но тя трябва да се оплаква от нещо, инак денят ѝ ще бъде скучен. Нали я знаеш каква е?! Всъщност, както забелязах, омете чинията си до трошичка.

— Точно! — Коко се поуспокои малко. — Знам, че не бива да се поддавам на провокациите ѝ. Но тя винаги ме е плашела до смърт. Още като бях дете. Цял живот съм се страхувала от нея. И го знае, старата вещица. Ако не бяха техниките ми на йога и медитирането, досега да съм си загубила разума. Откакто реши да живее по екскурзионните кораби, всичко, което трябваше да правя за нея, бе да ѝ изпращам по някое и друго писмо. Но да живея под един покрив с нея? О, ужас! — Коко вдигна нещастно ръце.

— Скоро ще се измори от нас, ще ѝ омръзнем и ще отплува към Нил или Амазонка.

— Няма да е толкова скоро. Според мен е решила да остане, докато намерим изумрудите. А това не се знае кога ще стане — Коко се успокои достатъчно. — Използвах моята кристална топка за медитиране. За да се оправя след вечерята с леля Колин... — тя млъкна и прочисти гърлото си. — Във всеки случай успях да се абстрахирам от реалния свят и мислите ми бяха превзети от образа на Бианка.

— Не ме учудва. Обзела съзнанието на всички ни.

— Но този път беше много силно, скъпа. Съвсем чист образ и усещане. Имаше толкова тъга! Направо се разплаках — лелята извади кърпичка от джоба на халата си и драматично се изсекна. — Сетне неочаквано си помислих за теб и тази мисъл бе също така ясна и силна, като предишната. Връзката между теб и Бианка е очевидна, не мога да сбъркам. Почувствах, че има някаква причина. И след като помислих, разбрах, че работата е свързана с Холт Брандфорд — очите на Коко вече светеха от ентузиазъм. — Нали говори с него? Ти ще направиш моста между Бианка и Кристиан.

— Не смятам, че разговорът ми с Холт направи някакъв мост или каквато и да е връзка с нещо.

— Ами! Той е ключът, Сузана! Сигурно не разбира, че притежава информация, но без него не можем да направим следващата стъпка.

Сузана се подпря на парапета.

— Каквото и да е разбрал или недоразбрал, той не се интересува.

— Значи трябва да бъдеш по-упорита с него — леля Коко сложи ръката си върху Сузанината и я стисна. — Ние имаме нужда от него. Докато не намерим изумрудите, никой от нас няма да се чувства в безопасност. Полицията не е в състояние да намери този ужасен крадец, а ние не знаем какво ще предприеме той следващия път. Холт е единствената ни връзка с мъжа, когото Бианка е обичала.

— Знам.

— Значи трябва да го видиш пак. И да говориш с него.

— Добре.

Сузана погледна скалите, които се криеха в сенките, и въздъхна.

Знаех, че ще се върне. Може да беше глупаво или грешно, но я чаках всеки ден, всеки следобед. В дните, когато не идваше, гледах кулите на Замъка и страдах. Страдах, а нямах право да страдам по жената на друг. В дните, когато идваше, косата ѝ грееше като пламък, а устните ѝ се усмихваха с онази загадъчна усмивка. И аз бях щастлив.

В началото разговорите ни бяха учтиви, любезни и нищо не означаваха. Времето, дребни клюки от селото, изкуство и литература. Постепенно тя се поотпусна. Започна да ми разказва за децата си и аз ги опознах чрез нея. Малкото момиче, Колин, което обичало хубави роклички и искало да му купят пони. Итън, който винаги тичаше и непрекъснато търсеше приключения. И Шон, който се учеше да пълзи.

Не беше необходимо много прозорливост, за да разбере, че децата са нейният живот. Понякога, но много рядко ми разказваше за партито, за концерти и други светски събития от живота ѝ. Знаех, че е принудена да присъства на тях почти всяка вечер. Никога не говореше за съпруга си.

Осъзнах, че това ме учудва. Всеизвестен факт бе, че Фъргюс Калхун е амбициозен и богат мъж, който бе направил от няколко долара финансова империя и състояние. Внушаваше страх и уважение в света на бизнеса. Мен това не ме засягаше.

Интересуваше ме самият човек. Мъжът, който имаше правото да я нарича своя жена. Който лежеше до нея нощем, който я докосваше. Който познаваше свежестта на кожата и вкуса на устните ѝ. Мъжът, който я притежаваше в тъмнината.

Бях влюбен в нея. Сигурно съм бил още в мига, в който я зърнах да идва по пътеката сред дивите рози с детето в ръце.

Сигурно би било по-разумно да намеря друго място за рисуване. Не можях да го направя. Мисълта, че няма да я видя и няма да говоря дори и малко с нея, ме връщаше винаги на това място. Отново и отново.

Тя се съгласи да я рисувам. Започнах да гледам на нея с окото на художник, мъчех се да уловя вътрешния ѝ мир. Под хубостта и нежността, се криеше една нещастна жена. Искях да я взема в прегръдките си и да я накарам да ми каже защо е толкова тъжна. Защо очите ѝ гледат като очите на подплашено, подгонено от хайка ловци животно. Но само я рисувах. Нямах право на нищо повече.

Никога не съм бил търпелив или благороден човек. Познавах характера си. Когато бях заедно с нея, чувствах, че мога да бъда такъв. Без дори да ме докосне, тя ме бе променила. Нищо повече нямаше да бъде същото през това лято. Тя ме промени през това кратко лято, когато идваше, сядаше на скалите и гледаше морето.

Дори сега, след толкова много години, отивам на скалите и я виждам.

Мога да усетя мириса на море. Той не се е променил. Мога да уловя парфюма ѝ. Ако откъсна дива роза, ще си спомня цвета на косите ѝ. Когато затворя очи, чувам ромона на водата и нейният глас, който идва ясен и нежен, сякаш беше вчера.

Спомням си последният следобед на онова първо лято, когато тя застана до мен, на една ръка разстояние, а всъщност далечна като луната.

— Отиваме си. Утре сутрин — каза, без да ме погледне. — На децата ще им бъде много мъчно.

— А на вас?

На устните ѝ се появи усмивка, но очите ѝ останаха сериозни.

— Понякога си мисля как съм живяла преди. Животът ми бе остров, като този. Когато дойдох за пръв път тук, разбрах, че съм чакала този миг. Ще ми липсва морето.

Когато ме погледна в очите, кой знае защо си въобразих, че иска да каже, че и аз ще ѝ липсвам. Това трая само миг, после тя отново отвърна очи и загледа океана.

— Ню Йорк е толкова различен, шумен и напрегнат. Когато е тук, на човек му е трудно да повярва, че съществува град като него. Ще останете ли и през зимата?

Помислих си за студентите, безрадостни месеци, които ме очакваха и проклетата съдба, която ме обричаше да нямам никога това, което исках.

— Не знам. Плановете ми се променят заедно с настроението — отвърнах, като се помъчих да не издам горчивината, с която бе пълно сърцето ми.

— Завиждам ви за свободата — тя се обърна и тръгна към триножника ми, на който стоеше почти завършеният ѝ портрет. — И на таланта. Нарисувал сте ме по-красива, отколкото съм.

— Напротив — трябваше да стисна ръце зад гърба, за да не я докосна. — Не всичко може да бъде уловено от четката.

— Как ще я наречете?

— Бианка.

Тя сигурно долавяше чувствата ми, макар че с все сили се мъчех да не се издам. Нещо се мярна в очите ѝ, когато ме погледна и задържа погледа си по-дълго от обикновено. Сетне отстъпи назад, сякаш бе стъпила на самия край на скалата.

— Някой ден ще станете известен и хората ще ви молят да ги рисувате.

Не можех да откъсна очи от нея. Знаех, че може би никога вече няма да я видя.

— Аз не рисувам за слава.

— Точно затова ще я получите. Когато това стане, ще си спомням това лято. Сбогом Кристиан.

И тя си отиде. Мислех си, че е завинаги.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Коко Калхун Макпайк вярваше в шанса или съдбата. Особено когато хороскопът ѝ за деня я съветваше да бъде активната страна, като действа в полза на семейството и посети един стар познайник. И тя чувстваше със стопроцентова сигурност, че може да направи и двете едновременно само чрез едно обаждане на Холт Брадфорд.

Спомняше си го. Мургаво момче с големи, тревожни очи, което разнасяше омари и се моташе из селото в очакване да се забърка в някой побой. Спомняше си също така, че веднъж бе спрял, за да ѝ помогне да смени гумата на колата си, докато тя бе стояла безпомощно край пътя, чудейки се кой край на щангата да постави в джантата. Бе отказал предложението ѝ да му плати за помощта и се беше метнал на мотоциклета си и отпрашил, преди да успее да му благодари.

Горд, непокорен, бунтовен, повтаряше си Коко, докато маневрираше с колата си, за да вземе завоя към неговата къща. И все пак по един особен начин — рицар. Вероятно, ако беше достатъчно умна, а Коко смяташе себе си за такава, щеше да успее да изиграе добре картите си и да заложи на тази му черта. Което означаваше да получи това, което си бе намислила и за което бе тръгнала.

И така, значи това бе къщичката на Кристиан Брадфорд. Тя я огледа. Беше я виждала и преди, разбира се, но тогава не знаеше за връзката на художника с нейното семейство. Спря за миг. Затвори очи и се опита да почувства нещо. Трябваше да има някаква следа. Нещо, останало от енергийното му поле, което времето не е успяло да заличи.

Коко обичаше да възприема света мистично. Дали беше плод на въображението ѝ или истина, но сега беше сигурна, че чувства как във въздуха витае страст. Доволна, тя тръгна към къщата.

Беше се облякла много грижливо. Обичаше да е привлекателна. Суетата ѝ не позволяваше друго. Но също така искаше да изглежда изискана и съвсем мъничко тежкарка. Реши, че класическият костюм „Шанел“ в пастелно синьо чудесно подхожда за случая и върши работа.

Почука на вратата, след като изфабрикува върху лицето си една дълбокомислена и, както тя смяташе, очарователна усмивка. Луд лай отвътре и драскане по вратата я накараха да сложи уплашено ръце на гърдите си.

След пет минути Холт отвори вратата. Явно току-що излизаше от банята. Косата му бе мокра и настроението вкиснато. В същия миг Фред се втурна навън и само добрият рефлекс на Холт, който успя да я хване за каишката, попречи на кучето да събори Коко на прага.

— О, господи! — тя премести поглед от кучето към мъжа, като успя да задържи таблата с шоколадови бисквити, които носеше. — Господи! — повтори тя. — Какво голямо куче! Наистина много прилича на нашия Фред. Надявам се, че той ще спре да расте. Яде като слон. Сигурно можете да го яздите, а? — тя засия в усмивка. — Извинете ме, дано не съм попречила.

Холт продължи да се бори с кучето, което бе подушило бисквитите и искаше своя пай.

— Моля?

— Да не прекъснах заниманията ви? — повтори Коко. — Знам, че е рано, но в ден като този просто не мога да си стоя в кревата. Слънцето и птиците, всичко ми действа. Да не говорим за стърженето и чукането, които се разнасят из къщата вече месеци наред. Как мислите, дали ще й харесат? — без да дочака отговор тя взе една бисквита и я подаде на кучето. — Сега седни и мирувай.

С изражение, което сигурно би трябвало да бъде усмивка, Сади седна, захрупа и загледа Коко с обожание.

— Добро куче.

Фред, доволна от угощението, влезе в къщата.

— Така. Вие сигурно не ме помните — обърна се с усмивка Коко към Холт. — Тъй де, минаха толкова години.

— Госпожо Макпайк — рече той. Спомняше си я, разбира се, и то много добре, макар че когато я видя за последен път, косата ѝ бе тъмно руса. Беше преди десет години. Но тя все още изглеждаше много добре и много млада. Или си беше направила първокласна операция на бръчките или беше открила еликсира на вечната младост.

— Да, точно така. Много е приятно да откриеш, че привлекателен млад мъж те помни. Но защо ти говоря на „вие“ след

като се познаваме от толкова години. Тогава ти бе малко момче. Заповядай — тя му подаде таблата с бисквитите.

Не му оставаше нищо друго, освен да я поеме и да покани неканената гостенка в къщи. Учтивостта го изискваше.

— Благодаря — Холт огледа таблата в ръцете си и се чудеше какво да я прави, докато Коко се шмугна като невестулка. — Има ли нещо, с което мога да ви помогна, госпожо Макпайк?

— Да ти кажа право, умирам от любопитство да разгледам това място. Като знам, че тук е живял и работил Кристиан Брадфорд! — тя въздъхна. — И е мечтал за Бианка. Каква любов!

— Да, дядо ми живя и работи тук. Само толкова.

— Сузана ми каза, че не си много склонен да повярваш, че те са се обичали. Мога да разбера нежеланието ти, но нали разбираш, тази история е част от историята на моето семейство. И на твоето. О, какви прекрасни картини!

Коко прекоси стаята и застана пред мъгливия морски пейзаж, който висеше над камината. Въпреки мъглата, цветовете бяха живи и ярки, сякаш жизнеността и страстта, с която бяха нарисувани, се мъчеха да се изтръгнат от тънката сива завеса, която ги покриваше. Черни назъбени скали, мрачни сенки на острови, захвърлени в студеното, тъмно море.

— Много е впечатляваща — искрено се възхити Коко. — Направо е страхотна. Негова е, нали?

— Да.

Старата дама въздъхна.

— Ако искаш да видиш подобен пейзаж на живо, трябва да дойдеш на скалите под замъка. Бианка се е разхождала там, понякога с децата, понякога сама. По-често сама — тя потръпна от вълнение. — Племенницата ми смята, че ти не се интересуваш от връзката между Кристиан и Бианка и не смяташ да ни помогнеш да намерим изумрудите. Трудно ми е да повярвам.

Холт остави таблата с бисквитите на масичката.

— Не е точно така, госпожо Макпайк. Това, което казах на племенницата ви бе, че когато се убедя, че е имало нещо важно, ще направя всичко, с което мога да ви помогна. Но това, както виждам, е било изтълкувано като нищо.

— Ти си полицаи, нали?

Холт тикна палци в джобовете си. Тази рязка смяна на темата никак не му хареса и го накара да застане нащрек.

— Бях.

— Трябва ти да призная, че се изненадах, когато научих, че си избрал тази професия. Но съм сигурна, че си бил добър.

Белегът на гърба му не говореше същото.

— Опитах се.

— Значи си търсил улики и си ги следвал, докато не стигнеш до верния отговор — Коко му се усмихна. — Винаги се възхищавам на полицията по телевизията. Когато разрешава загадката и всичко завършва щастливо.

— В живота невинаги става така.

На някои мъже им прилича да са леко иронични, реши Коко.

— Така е, наистина. Но бихме могли да използваме човек, който има опит в тези работи — тя се обърна към него. Вече не се усмихваше. — Ще бъда откровена. Ако знаех какви неприятности ще причиня на семейството си, щях да оставя легендата за скъпоценностите да си отиде заедно с мен. Когато брат ми и жена му умряха и момичетата останаха на моите ръце, оставих историята за изумрудите на Калхунови за по-добри времена. Времето дойде и аз я извадих на бял свят. Но с това причиних големи бъркотии и изложих семейството на опасност. Ще направя всичко, което зависи от мен, и ще използвам всеки, когото мога, да запазя живота и спокойствието на момичетата. Да ги опазя живи и непокътнати. Докато изумрудите не бъдат открити, не мога да бъда сигурна за живота им. Те са в опасност.

— Нуждаете се от полицейска намеса... — започна Холт.

— Полицията прави каквото може. Но не е достатъчно — тя сложи ръката си върху неговата. — Те не са заинтересовани лично и не могат да разберат. А ти можеш.

Вярата, убедеността и упоритата ѝ логика го лишиха от съпротива.

— Вие ме надценявате.

— Не мисля така — Коко задържа ръката си, после силно стисна неговата и я пусна. — Но няма да настоявам. Дойдох само, за да прибавя и своя принос към този на Сузана. Тя постига всичко много трудно.

— Мисля, че се справя добре.

— Радвам се да го чуя. Но с тази работа, и сватбата на Манди, пък и всичко друго, което ѝ е на главата, знам, че няма да има време да поговори с теб в близките дни. Нали ти казах, животът ни се обърна с главата надолу през последните няколко месеца. Първо сватбата на Кейти, после ремонтът, сега Аманда и Слоун. А и Лайла вече е определила датата, на която ще се жени за Макс — Коко спря и замълча, като се надяваше, че изглежда тъжна. — Само да мога да намеря някой добър мъж и за Сузана и ще умра спокойно.

Холт не пропусна да забележи хитрите пламъчета в очите ѝ.

— Сигурен съм, че тя сама ще се погрижи за това, когато е готова.

— И кога ще стане това, като няма и една минутка свободно време да се огледа! След всичко, което това жалко подобие на мъж, ще ме прощаваш, ѝ стори! — Коко с усилие се спря. Защото започнеше ли да говори за Бакстър Дюмонт, нямаше спиране. А сега не му беше нито времето, нито мястото за подобни разговори. — Така че тя е прекалено заета с работата и децата. Затова ще трябва да се погрижа аз. Ти не си женен, нали?

Е, едва ли можеше да бъде обвинена в коварство! — засмя се вътрешно Холт.

— Ами, напротив! Имам жена и шест деца в Портланд.

Коко премига изненадано, сетне разбра шегата и се разсмя.

— Извинявай, беше тъпо от моя страна. И преди да изтърся някоя друга глупост, най-добре да си вървя — тя тръгна към вратата, доволна, че той я придружи и отвори кавалерски пред нея.

— А, между другото, да не забравя. Сватбата на Аманда е в събота, в шест часа. Приемът ще бъде в балната зала на Замъка. Ще се радвам, ако дойдеш.

Неочакваният обрат го завари неподготвен. Той се поколеба.

— Не мисля, че е подходящо.

— Много даже е подходящо! — ентусиазирано рече тя. — Нашите семейства са извървели дълъг път заедно, Холт. Много ще се радваме да те видим — тръгна към колата си, но се обърна и му се усмихна. — А и Сузана си няма кавалер за танците. Ще бъде жалко.

Крадецът използваше много имена. Когато за пръв път дойде в Бар Харбър, за да търси изумрудите, се казваше Ливингстън и бе преуспяващ английски бизнесмен. Но не постигна особен успех. Затова се върна под името Елис Кофилд, ексцентричен богаташ. Но късметът му изневери и благодарение на пипкавостта на партньора си, трябваше да изостави и тази самоличност.

Сега партньорът му бе мъртъв, което само по себе си бе известно неудобство. Този път се казваше Робърт Маршал бе разработил тази си самоличност много внимателно.

Маршал беше елегантен и загорял. Имаше лек бостънски акцент. Тъмната му коса бе дълга до раменете, носеше увиснали мустаци. Очите му бяха кафяви, благодарение на контактните лещи. Зъбите му бяха леко изскочили напред. Хирургическата намеса му струваше доста пари, но тя промени формата на челюстта му. Чувстваше се много удобно в кожата на Маршал. Наеха го като общ работник по ремонта на замъка. Беше си изфабрикувал препоръки и ги бе прибавил към биографията си. Но изумрудите си струваха разходите. Той трябваше да ги намери, независимо от цената.

През последните месеци те се превърнаха от работа в мания. Той не само искаше да ги притежава, нуждаеше се от тях. Смяташе, че рискът да работи в непосредствена близост с Калхунови, само прибавя допълнителен гъдел към трепета. Ето например, Аманда мина на три крачки покрай него, когато вчера дойде в западното крило, за да говори с годеника си Слоун О'Райли. Но никой от двамата не му обърна внимание. Те го познаваха като Ливингстън.

Той работеше прилежно, почистваше грижливо отпадъците, пренасяше оборудване. И не се оплакваше. Държеше се дружелюбно с колегите си, дори понякога пиеше по бира с тях след работа.

След това се прибираще в къщичката, която бе взел под наем и се отдаваше на плановете си.

За него охраната на Замъка не представляваше никакъв проблем. Защото просто беше вътре. Работейки за Калхунови, имаше възможността да наблюдава и чува всичко. Новините, свързани с развитието на тяхното разследване, стигаха до него почти веднага. Знаеше всяка тяхна стъпка по пътя им в търсенето на огърлицата. И съвсем самостоятелно, но много внимателно, обмисляйки всеки ход, правеше своите собствени разследвания.

Архивите, които открадна, не го доведоха до никаква следа. Не му дадоха никакъв, ключ към тайната. Откри само едно писмо, написано до Бианка и подписано с едно-единствено име „Кристиан“. Беше любовно писмо, намуси се Маршал, докато трупаше дървен материал на куп. Трябваше да го разнищи.

— Хей, Боб, Имаш ли една минута време?

Маршал вдигна очи и се усмихна на бригадира си.

— Разбира се, за теб винаги.

— Дамите искат да преместят няколко маси в балната зала. За сватбата утре вечер. Ще им помогнеш ли, заедно с Рик?

— Няма проблеми.

Маршал тръгна, като едва потисна възбудата и радостта си, че ще може свободно да се разходи из къщата. Получи инструкции от Коко и вдигна тежката маса, за да я занесе на горния етаж.

— Мислиш ли, че ще дойде? — попита Кейти Сузана. Двете привършваха миенето на огледалната стена.

— Съмнявам се.

Кейти оправи късата си черна коса, като се отдалечи от огледалото, за да види дали няма останали следи по него.

— Не разбирам защо. Може би, ако всички му се изсипем на куп, той ще се предаде и ще се присъедини към нас.

— Не е такъв тип — Сузана се огледа и забеляза двамата мъже, които влачеха тежката маса. — О, сложете я до стената, моля. Благодаря ви.

— Няма проблеми — отвърна Рик.

Маршал само се усмихна.

— Може би, ако види портрета на Бианка и чуе записа на разговора на Лайла и Макс с камериерката, ще промени отношението си. Все пак е единственият жив роднина на Кристиан.

— Хей! Внимавай! — извика Рик, защото Маршал за малко не изтърва масата от вълнение.

— Струва ми се, че няма никакви особени роднински чувства. Със сигурност мога да кажа, че Холт Брадфорд си е останал затворен в себе си особняк.

Значи Холт Брадфорд. Маршал скъта името в паметта си.

— Има ли нещо друго, с което да ви помогнем, дами? — попита той, преди да излезе от стаята.

Сузана го погледна през рамо.

— Не, благодаря.

Маршал се усмихна.

— Няма защо.

Двамата с Рик излязоха и тръгнаха по коридора.

— Да си поизплакнем очите, а? — облиза се красноречиво Рик.

— Ами, какво друго ни остава — отвърна му разсеяно Маршал, като мислеше за изумрудите.

— Абе, ще ти кажа аз... — Рик спря наскре дума, защото насреца им вървяха още две красиви млади жени, заедно с малко момче. Той се ухили с цяла уста, та чак сливиците му се видяха. Лайла отвърна на усмивката му и го подмина.

— Човече мили! — Рик сложи ръка на сърцето си. — Тук е пълно с мацки!

— Не му обръщай внимание. Безобиден сваляч — каза Лайла на спътницата си. — Повечето от тях само си приказват, без да хапят.

Тънката блондинка й се усмихна. В момента изобщо не я интересуваха свалячите.

— Наистина не искам да преча — рече тя с мек югоизточен акцент. — Знам какво каза Слоун, но наистина мисля, че ще е най-добре, ако с Кевин потърсим някой хотел.

— Уверявам те, че по това време няма да намерите нито едно свободно легло. Освен това ние ви искаме тук. Всички ние. Семейството на Слоун е и наше — Лайла се усмихна на тъмнокосото момче, което срамежливо наведе очи. — Тук е голяма бъркотия, нали! Вуйчо ти ни успокоява, че таванът няма да се срути върху главите ни, ама кой знае!

Те влязоха в балната зала.

Покачена на стълба, Сузана лъскаше горната част на огледалото, докато Кейти правеше същото с долната. Лайла се наведе заговорнически към момчето.

— И аз трябваше да съм тук и да лъскам — прошепна му тя. — Само че изкръшках.

Момчето се разсмя. Смехът му толкова приличаше на този на Алекс, че Сузана стреснато се обърна.

Тя ги очакваше. От няколко седмици знаеше, че ще дойдат. И появата им днес не бе изненада. Но сега, когато ги видя, сърцето й

подскочи и нервите ѝ се опънаха докрай.

Жената не беше само сестрата на Слоун, а момчето негов племенник. Преди известно време Сузана научи, че Мегън О'Райли е била любовница на мъжа ѝ, а момчето е негов син. Жената, която стоеше пред нея и я гледаше, стиснала ръката на сина си, била само на седемнадесет години, когато Бакстър я вкарал в леглото си и я прелъстил с клетви за любов и обещания за брак. А в същото време кроял планове да се ожени за нея самата.

Всъщност коя от тях двете е била „другата“?

Сега това нямаше никакво значение, помисли си Сузана и заслиза по стълбата. Никаква, защото забеляза напрежението, изписано на лицето на Мегън, безпокойството в очите ѝ и усилията ѝ да бъде твърда.

Лайла ги запозна така безгрижно и елегантно, че ако някой ги наблюдаваше отстрани едва ли би се усъмнил, че нещо не е наред. Сузана подаде ръката си. А Мегън само си помисли, че се чувства глупаво в елегантния си, префърцунен костюм в бронзово жълто. Сузана изглеждаше така естествена и хубава в избелелите джинси.

Това бе жената, която бе мразила години наред. Жената, която ѝ бе отнела мъжа, когото обичаше, и бе откраднала бащата на сина ѝ. Дори след като Слоун ѝ обясни, че не е знаела абсолютно нищо, тя пак не можеше да превъзмогне омразата си.

— Радвам се да се запознаем — Сузана стисна с две ръце ръката ѝ.

— Благодаря ви — чувстваше се неудобно. — Очакваме сватбата с нетърпение.

— И ние — Сузана преглътна мъчително и погледна Кевин, който бе наполовина брат на нейните деца. Сърцето ѝ се сви. Беше по-висок от сина ѝ и с около една година по-голям. Но и двамата бяха наследили мургавата хубост на баща си. Без да се замисли, тя посегна да вдигне кичура коса, който бе паднал над веждите на момчето по същия начин както над веждите на Алекс.

Мегън инстинктивно обви раменете на сина си, сякаш да го предпази или защити от нещо. Ръката на Сузана увисна във въздуха.

— Радвам се да те видя, Кевин. Алекс и Джени не можаха да спят от нетърпение. Само за теб говорят.

Кевин се усмихна, а сетне вдигна очи към майка си. Тя беше му обяснила, че ще се запознае със своите полубрат и полусестра. А той не бе съвсем сигурен да се радва ли или не. Обаче беше сигурен, че майка му не е особено щастлива.

— Защо не слезем да ги потърсим? — Кейти сложи ръка на рамото на Сузана и лекичко я стисна. Мегън забеляза, че Лайла вече е застанала от другата страна на сестра си. Тя не се заблуждаваше, че сестрите се поддържат и са от едната страна на барикадата. Не можеше и да ги обвинява за това. Но вирна брадичка, защото нямаше да се предаде без бой.

— Може би ще е най-добре, ако...

Преди да довърши мисълта си Алекс и Джени влетяха в стаята като вихрушка, с тропот и виковете.

— Тук ли е? Леля Коко ни каза, че е пристигнал и ние искаме да го видим — Алекс спря, защото видя Кевин.

Двете момчета се наблюдаваха като кутрета. Алекс не бе очарован, че новият му брат е по-голям и по-висок от него, но бе решил, че той пък има предимството да има сестра.

— Аз съм Алекс, а това е Джени — рече той. — Тя е само на пет години.

— На пет и половина — протестира Джени и пристъпи към Кевин. — И мога да те набия, ако трябва.

— Джени, казва се „ако“ и мисля, че не е необходимо — намеси се Сузана, като видя предизвикателно вдигнатите вежди на дъщеричката си.

— Добре де, казвам само, че мога — промърмори недоволно Джени. — Но мама каза, че не бива, защото сме едно семейство.

— Познаваш ли живи индианци? — попита Алекс.

— Да, много — Кевин издърпа ръка от ръката на майка си.

— Искаш ли да видиш нашия форт? — продължи с въпросите Джени.

— Искам — Кевин погледна майка си умолително. — Може ли?

— Ами, аз...

— Лайла и аз ще ги заведем — Кейти стисна рамото на Сузана още веднъж.

— Не се притеснявайте — увери я Сузана, когато сестрите й излязоха заедно с децата. — Слоун лично направи проекта на форта,

така че е много здрав — тя отново взе парцала, с който бършеше огледалото. — Кевин знае ли?

— Да — Мегън неловко въртеше чантичката си в ръце. — Не исках да се срещне с вашите деца неподготвен — тя си пое дълбоко дъх и се приготви да каже онова, което бе намислила предварително. — Госпожо Дюмонт...

— Казвай ми Сузана. Сигурно ти е трудно да произнасяш това име.

— За никой от нас не е нито лесно, нито приятно. Нямаше да дойда — продължи Мегън — ако не беше толкова важно за Слоун. Обичам брат си и не бих направила нещо, с което да помрача сватбата му. Но сигурно си съгласна, че ситуацията е... не знам как да кажа...

— Виждам, че е мъчително за теб. Съжалявам. Бих искала да знаех по-рано, за Кевин. Може би нямаше да има някаква особена разлика, но все пак ми се щеше — погледна парцала, който мачкаше в ръцете си. — Мегън, знам, че когато си раждаше Кевин, сама, аз бях в Европа на сватбено пътешествие с баща му. Сигурно ме мразиш за това.

Младата жена само поклати глава.

— Ти не си такава, каквато си представях. Мислех, че ще бъдеш студена, резервирана и враждебна.

— Човек трудно може да бъде враждебен към едно седемнадесетгодишно момиче, излъгано и изоставено да отглежда детето си само. И аз не бях много по-голяма, когато се омъжих за Бакс. Знам колко чаровен може да бъде. И колко жесток.

— Мисля, че въпреки всичко сме щастливи. Защото имаме децата си — рече Мегън с въздишка. — Аз бързо пораснах и научих много неща — тя въздъхна още веднъж. — Престанах да го обичам и преодолях омразата си към теб. Но се страхувах да те срещна.

— Аз също.

— Не мога да повярвам, че съм тук и си говорим — за да се успокои, тя се разходи из балната зала. — Представях си толкова неща през тези години. Толкова пъти заставах пред теб и търсех правата си — тя се засмя кратко. — Дори днес, бях си намислила цяла реч. Беше много интелигентна, много зряла, може би малко злобничка. Не исках да повярвам, че не си знаела за Кевин, че също си била жертва. Защото бе много по-лесно да смятам себе си за единствената излъгана и

изоставена. И тогава влязоха децата ти — Мегън затвори очи. — Как се бориш с болката, Сузана?

— Ще ти кажа, когато успея да го направя.

Мегън се усмихна, като погледна през прозореца.

— Ела да ги видиш. Това не бива да пречи на децата ни...

Сузана приближи и видя как Алекс, Джени и Кевин се катереха по дървения форт на двора.

Холт много мисли. До момента в, който извади костюма от гардероба, все още не бе решил ще отиде или не на сватбата на Аманда. Какво ли по дяволите щеше да прави там? Не обичаше тълпите, нито празните, светски разговори, водени на групички. Нито малките пикантни сандвичи с пържен хляб. Един господ знае какво има в тях!

Не обичаше да носи вратовръзка, нито да глади ризите си.

Така че, какво правеше всъщност?

Той разхлаби възела на вратовръзката си и се намръщи на образа си в прашното огледало, което висеше над бюрото му. Защото си беше пълен идиот и не можеше да устои на изкушението най-сетне да влезе в Замъка на скалите. Защото беше два пъти идиот и искаше отново да види Сузана.

Мина повече от седмица, откакто посадиха заедно жълтия храст. Една седмица откакто я целуна. Само една седмица, откакто осъзна, че една целувка, макар и неочаквана, не му е достатъчна.

Искаше много целувки. Искаше да се справи с чувствата си към нея и може би най-добрият начин за това бе да я наблюдава в обкръжение на семейството, което тя толкова много обичаше. Всъщност все още не знаеше дали е недостъпната и хладна принцеса от детството му, горещата, страстна жена, която бе държал в прегръдките си, или уязвимата, наранена майка, чиито очи го преследваха в сънищата.

Холт беше мъж, който обичаше да знае какво има насреща си. Дали това е заподозряно лице, или жертва. След като се справеше с тази загадка, можеше да продължи.

Не искаше да си признае, че все пак го бе заинтригувала с историята и безусловната си вяра за връзката между дядо му и нейната

прабаба. Още повече, не искаше да си признае, че посещението на леля ѝ го бе накарало да се чувства виновен и отговорен.

Не, напомни си Холт. Не отиваше на сватбата да помага някому. Не беше поемал никакви ангажименти. Не беше давал обещания. Отиваше да се забавлява. И този път нямаше да стигне само до вратата на кухнята.

Пътят до замъка не бе дълъг. Първият му поглед към къщата го върна цели дванадесет години назад. Беше и винаги си е било удивително място, изтъкано от контрасти. Изграден от мрачен камък, на върха му се извисяваха романтични кули. От един ъгъл изглеждаше страховит, от друг — грациозен. В момента западното му крило бе в скели, но вместо да е грозно, беше привлекателно.

Поляната бе яркозелена. Имаше дървета и много красиви, ярки цветя. Бяха пристигнали много коли. Холт се почувства глупаво, когато подаде ключовете на старичкия си шевролет на униформения портиер.

Сватбата щеше да бъде на терасата. Той се смеси с тълпата, защото церемонията всеки миг щеше да започне. Имаше орган, който звучеше много тържествено. Едва се насили да не разхлаби възела на вратовръзката си и да запали цигара. Дочу няколко тихи коментари и въздишки, когато младоженците тръгнаха по дългата бяла пътека, постлана наред поляната.

Холт едва разпозна Кейти. Приличаше на богиня в дългата си светло розова рокля. Дааа, няма шест-пет. Калхуновите момичета винаги са били хубавици, помисли си той и загледа червенокосата жена, която вървеше след Кейти. Роклята ѝ бе с цвета на морска пяна, с много елегантна кройка. Но той не гледаше дрехата, а лицето! Лицето ѝ бе същото като на портрета в ателието на дядо му. Холт едва не извика от изненада. Лайла Калхун беше живо копие на своята прабаба. Връзката беше повече от явна!

Напъха ръце в джобовете си, като си помисли, че щеше да е по-добре изобщо да не беше идвал.

Тогава видя Сузана.

Беше принцесата от младежките му мечти. Златистата ѝ коса се спускаше на меки вълни до раменете, под тънък воал от бледо синьо. Роклята ѝ бе в същия цвят, полите ѝ се развяваха от морски вятър. Носеше в ръцете си цветя, имаше цветя и в косите. Когато мина покрай него забеляза, че очите ѝ бяха замечтани и имат същия цвят като

роклята. И той почувства копнеж и желание, толкова силни, че почти произнесе името ѝ на глас.

Не си спомняше нищо от кратката церемония, освен лицето на Сузана и сълзите, които се стичаха по него.

Както преди много, много години, голямата бална зала бе препълнена с хора, светлина, музика и цветя. По отношение на храната Коко бе надминала себе си. На гостите се предлагаха крокети от омари, пушени меса, филе от съомга и шампанско. Дузини столове бяха наредени край стените и огледалата, а вратите към терасата бяха широко разтворени и гостите можеха да се движат безпрепятствено вън и вътре.

Холт стоеше встрани, отпиваше от студеното, ароматно вино и наблюдаваше. Неговото първо посещение в замъка. Беше си истинско шоу, реши той. Огледалата отразяваха красиви жени в прекрасни рокли, които стояха прави, седяха, или танцуваха. Въздухът бе изпълнен с уханье на цветя и парфюми.

Булката бе прекрасна. Висока, елегантна, с дълга рокля от бяла дантела. Лицето ѝ сияеше от щастие, докато танцуваше с високия, загорял мъж, който вече бе неин съпруг. Изглеждат чудесна двойка, реши Холт. Изглеждат така, както изглеждат хората, които се обичат. Забеляза Коко да танцува с висок, светъл мъж.

Огледа се за пореден път, за да намери Сузана. Тя се бе навела и говореше нещо на тъмнокосо момче. Дали беше синът ѝ? Момчето нещо се противеше. Тътреше крака и се мусеше. Спечели веднага симпатиите му. Сигурно беше много досадно за едно дете да стои кротко в събота вечер, докарано с костюм, сред компанията на възрастни. Сузана прошепна нещо на ухото му и сетне го дръпна за косата. Изражението на детското лице се промени. То се засмя.

— Както виждам, все още стоиш в ъгъла.

Холт се обърна и едва не се сблъска с Лайла Калхун. Отново бе поразен от удивителната ѝ прилика с жената, която дядо му бе нарисувал преди години.

— Просто наблюдавам купона.

— Струва си. Запознай се с Макс — тя сложи ръка върху китката на високия строен мъж до нея. — Това е Холт Брандфорд, в когото бях

влюбена до полуда за един ден преди петнадесет години.

Холт вдигна учудено вежди.

— Никога не си ми казвала.

— Разбира се, че не съм. В края на деня реших, че не искам да съм влюбена в такъв намусен и опасен тип като теб. Това е Макс Куотърман, мъжа, когото обичам и ще обичам от сега нататък.

— Поздравявам ви — Холт пое подадената му ръка. Мъжко ръкостискане, сериозни очи и обезоръжаваща усмивка, отбеляза си той. — Вие сте професор, нали?

— Бях. А вие сте внукът на Кристиан Брадфорд.

— И все още съм — усмихна се Холт, но гласът му охладня.

— Спокойно — успокои го Макс, който долови промяната. — Няма да ви измъчваме. Нали сте гост.

Лайла го наблюдаваше, докато си играеше с чашата си.

— Ще го отложим за по-късно. Макс ще ти покаже белега, който получи, докато правехме малкия си фокус с Ливингстън.

— Лайла! — в гласа на Макс имаше леко предупреждение.

Тя само сви рамене и отпи от шампанското си.

— Спомняш ли си Кейти? — тя посочи с ръка сестра си, която се приближи към тях.

— Спомням си едно нахакано хлапе с машинно масло по носа и бузите — Холт широко се усмихна. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря ти. Запознай се със съпруга ми — Трент.

Това бе партньора на Коко преди малко, отбеляза Холт, докато стискаше ръката на приятния мъж.

— А ето ги булката и младоженеца — обяви Лайла и вдигна чаша да поздрави двойката, която също се присъедини към компанията.

— Здравей, Холт — очите на Аманда бяха сериозни и внимателни, макар да сияеше от щастие. — Радвам се, че дойде — тя му представи Слоун.

Холт изведнъж осъзна, че е заобиколен от всякъде от Калхунови. Те не го притискаха, нито настояваха за нещо. Не, за изумрудите и дума не бе произнесена. Но всички около него бяха от един и същи отбор. Бяха от едната страна на барикадата и колкото и да не му харесваше, бяха задружни.

— Какво става тук? Семейно събрание ли? — Сузана също се присъедини към групата. — Трябва да се веселите, да танцувате, не да се криете по ъглите. О, Холт — усмихна му се тя. — Не знаех, че си тук.

— Леля ти ме покани.

— Това знам, но... — Сузана спря и се усмихна учтиво. — Радвам се, че си се решил.

То се вижда, колко се радваш, помисли си Холт, но вдигна чашата си за наздравица.

— Ами... реших, че ще бъде интересно.

По някакъв неуловим сигнал всички се разпръснаха и ги оставиха сами, изведнъж откри Холт.

— Надявам се, че сестрите ми не са ти досаждали.

— Справям се някак си.

— Не бих искала да ти вадят душата точно на сватбата.

— Само сватбата ли те притеснява? Значи нямаш нищо против да го направят друг път?

Преди да отговори, някой я задърпа за полата.

— Мамо, кога ще ядем торта?

— Когато Аманда и Слоун я разрежат — тя чукна Алекс леко по носа.

— Но ние сме гладни.

— Ами върви и си вземи каквото искаш от масата.

Момчето се засмя.

— Да, ама аз искам торта!

— Тя е за края. Алекс, това е господин Брадфорд.

Алекс явно не бе очарован да бъде представян на още един старец, който ще го погали по главата и ще се удивлява колко голям е пораснал. Но когато вместо погалване, Холт му подаде ръка и стисна неговата по мъжки, той бе заинтригуван.

— Ти ли си полицаят?

— Бях.

— Ранявали ли са те в главата?

Холт поклати глава.

— Не, само в крака — усети как загуби част от ореола си.

— И какво? Имаше ли кръв?

— Цяла кофа.

— Уха! Много ли лоши си застрелял?
— Цяла дузина.
— Супер! Чакай малко! — извика Алекс и изчезна.
— Извинявай — рече Сузана. — В момента сме на вълната убийства и преследвания.
— Съжалявам, че не са ме улучили в главата.
Тя се разсмя.
— Няма страшно. Взе му акъла, когато каза, че си застрелял цяла дузина престъпници — помисли си, но реши да не го пита дали е истина.
— Сузана, бих ли...
— Хей, тук сме! — Алекс изникна изневиделица заедно с още две други хлапета. — Казах им за куршума в крака ти.
— Болеше ли? — попита съчувствено момиченцето.
— Малко.
— Имало страшно много кръв — обясни Алекс, все едно че той е бил раненият. — Това е Джени, сестра ми. А това — Кевин, брат ми.
На Сузана ѝ се щеше да го грабне в прегръдките си и да го покрие с целувки. Децата постигаха с толкова леснина това, което възрастните не можеха.
Тримата бомбардираха Холт с въпроси, докато тя не ги спря.
— Стига. Оставете Холт на мира. Все пак сме на сватба, нали?
— Но, мамо...
— Алекс — смъмри го Сузана. — Защо не идете да си вземете малко пунш?
Предложението изглежда им хареса, защото те хукнаха вкупом към масата.
— Страхотна банда! — измърмори Холт, като ги проследи с очи.
— Мислех, че имаш две деца.
— Така е.
— Тогава защо са три?
— Кевин е син на бившия ми съпруг — обясни хладно тя. Сега, ако обичаш, извини ме.
Още една тайна, помисли си Холт и реши, че ще намери отговора. Но не сега. Сега мислеше да направи нещо, което му се въртеше в главата, откакто я видя да върви по бялата сатенена пътека след булката.

— Искаш ли да танцуваме?

ПЕТА ГЛАВА

Не се чувстваше спокойна, докато танцуваше с него. Каза си, че е глупаво. Че танцуват, защото така е прието. Но тялото му бе много близо до нейното, а ръката му на гърба ѝ така гореща. Спомни си момента, когато я привлече към себе си и я целуна.

— Винаги съм се чудил как ли изглежда къщата отвътре — рече Холт и усети нежния допир на косите ѝ, тъй като тя наклони глава.

— Трябва някой път да те разведа.

Чувстваше как сърцето ѝ бие до гърдите му. Нарочно прекара ръка по гърба ѝ и усети, че ритъмът му се усили.

— Чудех се, дали ще дойдеш отново да се заяждаш с мен.

Видя в очите ѝ раздразнение, когато отдръпна глава и го погледна.

— Нямам намерение да те заяждам.

— Звучи успокоително — той погали леко ръката ѝ и тя потръпна. — Но ще дойдеш, нали?

— Само защото обещах на леля ми.

— Не — Холт я притисна леко и приближи към себе си. — Не само заради това. А защото си любопитна как ще те любя, така както аз се чудя вече половин живот.

Пръстите му продължиха пътя си по гърба ѝ. Обзе я паника.

— Моментът не е подходящ.

— Аз избирам момента — устните му бяха на сантиметри от нейните. А очите му потъмняха. — Желая те, Сузана.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Сигурно трябва да бъда поласкана?

— Не. Трябва да си уплашена. Защото няма да ти бъде лесно с мен.

— Това не ме интересува — повъзвърна самообладанието си тя. Той се усмихна.

— Сега ще те целуна и ще ти докажа, че грешиш.

— Не искам сцени на сватбата на сестра ми.

— Добре тогава, ела утре сутринта при мен.

— Не.

— Както желаш — Холт наведе глава, но тя успя да извърне своята и устните му само докоснаха слепоочието ѝ.

— Спри! Децата...

— Ще бъдат изненадани, когато видят, как един мъж целува майка им — но все пак спря, защото коленете му омекнаха. — Утре сутрин, Сузана. Има нещо, което трябва да ти покажа. Нещо от дядо ми.

Тя вдигна очи, като се опитваше да успокои пулса си.

— Ако играеш някаква играчка, мисли му!

— Каква ти играчка! Аз те искам и този път ще те имам. Но наистина има нещо, което трябва да видиш. Освен ако не се страхуваш да останеш насаме с мен.

— Ще дойда! — предизвикателно отвърна Сузана.

На другата сутрин тя стоеше на терасата с Мегън. Двете наблюдаваха децата, които се гонеха по поляната с Фред.

— Ще ми се да останеш.

Мегън се засмя и поклати глава.

— Странно, и аз искам същото. Но утре съм на работа.

— Дватамата с Кевин винаги ще бъдете добре дошли тук. Искам да го знаеш.

— Благодаря ти — Мегън потърси очите на Сузана. В тях имаше тъга, която можеше да разбере, макар че рядко си позволяваше да бъде тъжна. — Ако решите с децата да дойдете в Оклахома, да знаете, че ви очакваме у дома. Не бива да прекъсваме връзка. Кевин се нуждае от своето семейство.

— Обещавам — Сузана откъсна една роза. — Беше хубава сватба, нали? Манди и Слоун ще бъдат щастливи и ще имаме много племенници и племеннички.

— Какво странно място е светът! — Мегън взе ръката на Сузана. — Искам да бъдем приятелки, не само заради децата или заради Слоун и Аманда.

— Ние вече сме.

— Сузана! — извика откъм кухнята леля Коко. — На телефона — тя направи недоволна гримаса, когато племенницата ѝ влезе вътре. — Бакстър е.

— О! — Сузана се намръщи. — Ще ида в другата стая.

Докато прекоси хола, успя да се стегне. Той нямаше да я измъчва повече. Нито физически, нито емоционално. Нямаше да му позволи. Тя влезе в библиотеката, пое си дълбоко дъх и вдигна телефона.

— Здравей, Бакс.

— Сигурно си мислиш, че е много забавно да ме държиш на телефона сто часа!

Разпозна безпогрешно заядливия тон, с който някога я караше да настръхва и я докарваше до плач. Сега само въздъхна.

— Извинявай. Бях навън.

— А, сигурно копая в градината. Все още ли се имаш за магьосница и си мислиш, че можеш да съживиш умрели цветя?

— Предполагам, не се обаждаш, за да се интересува как върви бизнеса ми.

— За твоя бизнес, както го наричаш, хич не ми пука, но ми е неприятно бившата ми съпруга да продава цветя на ъгъла като някоя изпаднала цветарка.

— Защото накърнява имиджа ти — Сузана оправи косите си. — Надявам се, че няма отново да спорим по този въпрос.

— Прави каквото щеш! — чу го, че каза нещо на някого, сетне се изсмя. — Не ти се обаждам, за да ти напомня да не се правиш на глупачка. Искам децата.

Кръвта изстина в жилите ѝ.

— Какво?

Въпросът ѝ явно го зарадва.

— Мисля, че съдът съвсем ясно отсъди. Имам правото да ги вземам за две седмици през лятото. Ще ги взема в петък.

— Ти... но ти нямаш...

— Не заеквай, Сузана. Това е един от ужасно досадните ти недостатъци. Ако не си разбрала, ще повторя. Упражнявам родителските си права. И в петък ще дойда да взема децата. Петък, следобед.

— Но ти не си ги виждал почти година! Не може просто да ги вземеш и...

— Мога. Ако не спазваш споразумението ни, ще те изправя отново пред съда. Нямах право, а и няма да е много умно от твоя страна, ако криеш децата от мен.

— Никога не съм ги крила. Ти си този, който не се интересува от тях.

— Няма да променям живота и програмата си, така че на теб да ти е удобно. Ивет и аз ще ходим до винарната на Марта за две седмици и реших да взема децата. Време е видят малко свят, освен дупката, в която си ги скрила.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя така стисна слушалката, че щеше да я счупи.

— Ти дори не изпрати картичка на Алекс за рождения му ден!

— В съдебното решение не се казва нищо за поздравителни картички — отвърна нагло Бакстър. — Но относно моите родителски права всичко е казано. Ако искаш можеш да се обадиш на адвоката си.

— А ако те не желаят да дойдат с теб?

— Изборът не е техен, а твой — нищо подобно, изборът беше негов, помисли си Бакстър и се подсмихна. Та нали това бе целта му! — На твое място не бих ги насъсквал срещу мен.

— Нямам такива намерения.

— Тогава гледай да са готови. И още нещо. Напоследък прочетох доста неща за семейството ти. Не е ли малко странно, че в нашия брачен договор не се споменаваха нищо за прочутата изумрудена огърлица?

— Все още не се знае дали наистина съществува.

— Не съм сигурен как съдът ще погледне на това.

Сузана почувства как я обзема безсилно отчаяние. Сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Не взе ли достатъчно?

— Никога не е достатъчно, като се има пред вид колко много ме разочарова. Петък, следобед — каза той и затвори.

Разтреперана, Сузана седна на стола. Разговорът я върна отново назад, преди пет години, когато нервите ѝ бяха така разбити, че не можеше дори да се контролира.

Какво да прави? Не можеше да го спре. Беше прочела съдебното решение дума по дума, преди да го подпише. Той беше в правата си. Всъщност тя можеше да изиска допълнителни забележки и клаузи, но

това само щеше да протака края и да отложи за известно време неизбежното. Когато Бакс си наумеше нещо, той го постигаше. Колкото повече се съпротивляваше, колкото повече се бореше, толкова по-дълбоко той забиваше ножа.

Щеше да направи живота ѝ непоносим.

Нейните скъпи бебета! Тя закри лице с ръце. Щяха да отсъстват само две седмици. Щеше да го преживее. Но как щяха да се чувстват те?

Реши да се опита да им го представи като приключение. Трябваше да намери подходящи думи, подходящ тон, и да ги убеди, че и те самите искат това пътуване. Сузана стисна устни и стана. Не сега. Сега не можеше да направи нищо. Не можеше да бъде убедителна, когато цялата се тресеше от нерви и възмущение.

— Това проклето място прилича на повече на Националния стадион по футбол, отколкото на къща. — Познатото почукване на бастун я стресна и накара отново да седне.

— Непрекъснато влизат и излизат хора, телефонът не спира да звъни. Сякаш това е първата сватба на света! Голям праз! — Пралеля ѝ Колин застана на вратата. Прекрасната ѝ снежнобяла коса бе сресана грижливо, а на ушите ѝ проблясваха диамантени обеци. — Искам да знаеш, че двете малки чудовища изцапаха стълбите с кал.

— Съжалявам.

Колин изсумтя. Обичаше да се оплаква от децата, защото много ги обичаше и беше горда с тях. По този начин скриваше чувствата си.

— Хулигани! Един-единствен ден тук има тишина и никой не реже и не чука, обаче цяла банда хлапета се гонят из къщата като хуни. Защо не са на училище?

— Защото е месец юли, лельо Колин.

— И какво от това? Не виждам връзката — тя внимателно огледа Сузана. — Какво става с теб, момиче?

— Нищо. Малко съм изморена.

— Изморени са краката ми! Кого баламосваш!

Много добре познаваше този израз. Беше го виждала и преди в очите на майка си — безпомощност и пълно объркване.

— Ти с кого говори по телефона?

— Това, лельо Колин, не е твоя работа.

— Много си важна. Оправяй се сама тогава! — всъщност това ѝ харесваше. Предпочиташе племенницата ѝ да не подсмърча, а да е заядлива и войнствена. А колкото до това, какво става, така или иначе щеше да го разбере от Коко.

— Имам среща — започна Сузана, като се мъчеше гласът ѝ да звучи спокойно. — Ще кажеш ли на леля Коко, че излизам?

— Значи вече съм и момче за всичко. Ще ѝ кажа, ще ѝ кажа — мърморейки, Колин се закани с бастуна си. — И без това отивам при нея. Време е да ми направи чай.

— Благодаря ти. Няма да се бавя.

— Тръгвай и умната. Няма нещо, с което Калхунови да не могат да се справят.

Сузана се усмихна и целуна леля си по сбръчканата буза.

— Надявам се, че си права.

Излезе от къщата и се качи в пикапа, като си повтаряше, че няма нещо, с което да не може да се справи, както каза леля Колин. Но много не си вярваше.

Беше се научила изкусно да крие чувствата си. Човек не можеше да седи в съдебната зала и да слуша как се решава съдбата на децата му, без да се научи да запазва контрол и самообладание.

Беше се научила да не показва паниката, страха, отчаянието или безизходицата, в която се намира.

Щеше да говори с децата, когато му дойде времето.

А сега имаше среща и трябваше да отиде. Може би това, което Холт искаше да ѝ покаже, щеше да помогне да се справи с отчаянието и безпокойството, които я вълнуваха.

Реши, че е достатъчно спокойна, когато спря пред къщичката му. Слезе от колата и оправи косата си. Осъзна, че стиска ключовете, затова ги пхна в джоба си и почука.

Кучето веднага вдигна врява. Холт отвори вратата, като държеше Фред за каишката.

— Ето те и теб. Вече си мислех, че ще се наложи да дойда и да те измъкна от къщата.

— Казах, че ще съм тук — тя влезе вътре. — Какво искаш да ми покажеш?

Той пусна Фред, след като се убеди, че няма да скочи върху Сузана.

— Леля ти прояви доста повече любопитство към дома ми.

— Нещо съм разсеяна — тя погали леко кучето и скри ръце в джобовете си. — Много е приятно тук — огледа се. — Сигурно се чувстваш добре.

— Я остави тези любезности! — той не сваляше очи от нея. Лицето ѝ бе бледо. Очите — тъмни и неспокойни. Щеше му се да е заради него, но в същото време не искаше тя да се страхува.

— Отпусни се, Сузана. Няма да те изнасилвам, нито ще скоча отгоре ти.

Нервите ѝ бяха на границата на скъсването.

— Може ли да свършваме?

— Да, веднага след като престанеш да трепериш, сякаш съм те вързал и всеки момент ще почна да те налагам. Не съм направил нищо, че да ме гледаш по този начин.

— Не те гледам никак.

— По дяволите! Ръцете ти треперят! — той хвана ръцете ѝ. — Престани! Няма нищо да ти сторя.

— Причината не си ти — тя издърпа ръцете си. Ядоса се, че не успя да се успокои и да не се издаде. — Защо смяташ, че това, което мисля и как изглеждам, зависи от теб? Имам свой собствен живот и свои чувства. Не съм нито слаба, нито беззащитна женица, която припада само защото някой мъж бил повишил глас. Наистина ли си мислиш, че се страхувам от теб? Или че можеш да ме нараниш, след като...

Спря. Цялата се тресеше, а по лицето ѝ се търкаляха сълзи на ярост и безсилие. Стомахът ѝ се бе свил на топка, не можеше да диша. Фред се бе завряла в ъгъла и не смееше да мръдне. А Холт стоеше на крачка разстояние пред нея и очите му бяха като две цепки.

— Трябва да си ходя — успя да каже Сузана и тръгна към вратата. — Пусни ме — гласът ѝ заглъхна. Хвана дръжката и я задърпа. После се обърна умолително към Холт. — Искам да си вървя!

— Никой не те спира — отвърна изненадващо спокойно той. — Но според мен няма да ходиш никъде, докато не престанеш да се мотаеш като пате в кълчища и не се успокоиш. Ако искаш, можеш да ме удариш. Стига да ти помогне.

— Това си е моя работа, казах ти. Няма нищо общо с теб.

— Ясно, значи няма да ме биеш. Тогава да опитаме друг начин за отпускане.

Той неочаквано хвана с две ръце лицето ѝ и покри устата ѝ с целувка.

Не беше успокояваща или нежна целувка. Беше като ураган, който помете чувствата ѝ и неочаквано ги подреди.

Тялото ѝ трепереше, кожата ѝ гореше. След първия трепет, се остави на удоволствието, което я поглъщаше.

Холт я целуваше без прекъсване, докато не се убеди, че единственото нещо, което остана в главата ѝ, е той.

Тя беше като вулкан, който ще изригне. Като буря, която всеки миг ще се развилнее. Страстта, скрита под жаравата, бе по-силна от очакванията му. Искаше да предизвика избухването ѝ, но реши да изчака.

Пусна я, а тя се облегна на вратата със затворени очи и накъсано дишане. Като я наблюдаваше, установи, че досега не беше виждал друг човек, който така силно да се бори със себе си.

— Ела, седни.

Сузана поклати глава.

— Добре, стой права — той сви рамене и запали цигара. — Но поне кажи какво те измъчва.

— Не искам да говоря за това.

Холт седна на рамката на стола и издуха синкавия дим.

— Много хора не искат да говорят с мен. Но аз обикновено откривам онова, което ме интересува.

Сузана отвори очи. Бяха вече сухи, което го впечатли.

— Това разпит ли е?

Той отново сви рамене и дръпна от цигарата. Нямаше да ѝ помогне много, ако е мек или се опита да я успокоява. Дори не беше сигурен, че може да го направи.

— Може би.

Тя си помисли да отвори вратата и да излезе. Но той щеше да я спре. Знаеше, че има някои битки, които жените не могат да спечелят.

— Не си струва — уморено рече Сузана. — Наистина, когато дойдох бях разстроена, но вече се оправих.

— От какво беше разстроена?

— Не е важно.

— Значи няма никакъв проблем.

— Обади се Бакс. Бившият ми съпруг — неочаквано изтърси Сузана. За да се успокои, започна да крачи из стаята.

Холт изучаваше много задълбочено върха на цигарата, като си повтаряше, че е смешно и глупаво да ревнува.

— Звучи, сякаш все още те вълнува.

— Разбираш ли, той само вдигна телефона и ме смачка в краката си — имаше толкова болка и горчивина в гласа ѝ. Нещо, което не бе очаквал. — Не мога нищо да направя. Нищичко. Ще вземе децата за две седмици. Не мога да му попреча.

Холт въздъхна облекчено.

— За Бога, затова ли е цялата тази истерия? Защото децата ще прекарат две седмици с баща си? — смачка цигарата си в близкия пепелник. Женски глупости! А той се бе притеснил за нея! — Не бъди отмъстителна, момиче! Той има право!

— Да, има — гласът ѝ преливаше от чувства и това го накара да вдигне очи и да я погледне. — Защото така е написано на един лист хартия. И понеже е участвал в зачеването им, има право да се нарича техен баща. Това разбира се не означава, че трябва да ги обича, да се притеснява и грижи за тях или да ги научи да бъдат добри. Не означава, че трябва да помни рожденият им дни или да им праща подаръци за Коледа. Точно това ми каза по телефона. Че в съдебното решение не пише да праща поздравителни картички на сина си за рождения му ден. Но съвсем ясно е написано, че съм длъжна да му дам децата, когато на него му хрумне.

Сълзите отново напълниха очите ѝ, но тя ги преглътна. Да се плаче пред мъж не носеше нищо друго, освен унижение.

— Да не мислиш, че съм разстроена заради себе си? Той не може повече да ме засегне или унижи. Но децата не бива да бъдат използвани, само и само да ми отмъщава, защото не бях онова, което очакваше.

Холт почувства нещо горещо и мъчително да стяга гърдите му.

— Здравата те е измъчил.

— Това няма значение. В случая са важни децата. Някак си ще трябва да ги убедя, че баща им, който не се сеща с месеци за тях, който едва ги издържа, когато са под един покрив, е решил да ги заведе на

една прекрасна двуседмична ваканция — Сузана се почувства ужасно изморена. — Но не дойдох тук, за да говоря за това.

— Напротив — Холт запали нова цигара. Ако не правеше нещо с ръцете си, сигурно щеше да я вземе в прегръдките си, а не бе сигурен какво ще последва след това. — Аз не съм ти никакъв, така че е най-безопасно да разкажеш на мен. Можеш да изсипеш всичко, което те боли и да си спокойна, че няма да загубя съня си от това.

Тя се усмихна криво.

— Сигурно си прав.

— Няма да искам извинение, за това, което казах. Как се чувстват децата с него?

— Той им е чужд.

— Значи нямат никакви предварителни очаквания. Може да им го представиш като приключение. Ако наистина се опитва да ги използва срещу теб, значи е успял.

— И аз стигнах до това заключение. Нуждаех се от отдушник, нуждаех се да изпусна малко парата — тя се опита да се усмихне. — В такива случаи обикновено отивам да плея.

— Мисля, че целувката действа по същия начин.

— Различно е.

Той загаси цигарата си и стана. По дяволите! Да става каквото ще! Приблужи и сложи ръце на раменете ѝ.

— Холт... — започна тя.

— Да? — Докосна с пръсти брадичката ѝ, после устните.

— Не искам да бъда притежавана.

— Това е много лошо — ръцете му я привлякоха по-плътно към себе си.

— Ти каза да дойда, защото ще ми... — Сузана простена, когато ухапа леко ухото ѝ. — Ще ми покажеш нещо, останало от дядо ти.

— Точно така — кожата ѝ ухаеше като свежия въздух, горе на скалите, примесен с мирис на море, водорасли, диви цветя и горещо лятно слънце. — Също така те поканих да дойдеш, за да мога отново да те целуна. Да свършим поне едно нещо навреме.

— Не искам отново да бъда объркана.

Но вече беше. И то много. Устните ѝ се отвориха да посрещнат неговите.

— И аз — продума Холт и ухапа долната ѝ устна.

— Всичко, което става... то е само химия — ръцете ѝ се заровиха в косата му.

— Абсолютно — съгласи се той и пъхна ръце под блузата ѝ.

— Не бива да го правим.

— Вече го правим.

Беше прав. За един миг Сузана се остави на целувката, на горещото желание и удоволствието, които плъзнаха по тялото ѝ. Ако не можеше да получи състрадание или утеха, поне можеше да получи удоволствие. Но колкото повече вземаше, толкова повече искаше. Нещо, което не можеше да си позволи.

— Всичко става прекалено бързо — прошепна, останала без дъх тя, и се откъсна от него. — Съжалявам, но сигурно ти давам погрешни сигнали. Мисля, че съм те заблудила.

Холт я гледаше право в очите.

— Аз не съм момче. Мога да различавам истината от лъжата.

— Не искам да започвам нещо, което не бих могла да довърша — тя навлажни устните си. Бяха все още топли от целувката му. — Имам толкова много грижи, отговорности, неприятности, че не бих могла да си позволя...

— Какво? Любовен роман ли? — довърши вместо нея той. — Ще трябва да помислиш — без да откъсва очи от нея, Холт оправи косата си. — Давам ти няколко дни. Мога да бъда търпелив, когато искам да получа онова, което искам. А аз искам теб.

По гърба ѝ преминаха тръпки.

— Само защото смятам, че си привлекателен и те харесвам физически, не значи, че съм готова да скоча в леглото ти!

— Не ме интересува дали ще скочиш, или ще допълзиш. За това ще мисля по-късно — докато тя се чудеше с каква обидна дума да го нарече, той се усмихна, целуна я и каза: — А сега ще те заведа да ти покажа портрета.

— Ако смяташ, че... Чий портрет?

— Ти ще ми кажеш.

И я поведе по стълбата към тавана. Разкъсвана от любопитство и ярост, Сузана го последва. Единственото нещо, в което бе сигурна в момента бе, че след като срещна отново Холт Брандфорд, чувствата ѝ бяха едно объркано кълбо, а тя летеше с шеметна скорост към

пропастта. А винаги бе искала да има спокоен, безпроблемен и дори малко скучен живот.

— Той работеше тук.

Краткото изявление я извади от мислите, привлече вниманието и интереса ѝ.

— Ти добре ли го познаваше?

— Едва ли някой го познаваше добре — Холт отвори капандурата. — Идваше ѝ си отиваше когато иска. Връщаше се за няколко дни или за няколко месеца. После пак заминаваше. Понякога седях и го гледах как работи. Ако не ме искаше, ме изпращаше да разходя кучето или да си купя сладолед.

— Все още има боя по пода — Сузана не се сдържа, наведе се и докосна петната. Сетне вдигна очи, погледна Холт и разбра.

Той обичаше дядо си. Тези пръски боя, тези стари петна, бяха спомени. Тя вдигна ръка и потърси неговата. Пръстите им се докоснаха. Тогава видя портрета.

Платното бе подпряно до стената. Рамката беше старинна, с орнаменти. Жената гледаше някъде зад нея, очите ѝ бяха пълни с тъга, любов и тайни.

— Бианка — рече тихо Сузана. От очите ѝ потекоха сълзи. — Знаех си, че той я е нарисувал. Не можеше да не го е направил.

— Не бях сигурен, докато не видях вчера сестра ти Лайла.

— И никога не го е продал — продължи шепнешком Сузана. — Запазил го е, защото е единственото, което останало след нея.

— Може би — Холт не бе много въодушевен от това, което трябваше да признае. — Може би наистина е имало нещо между тях. Но не виждам как това ще ви помогне да намерите изумрудите.

— Ти ще ни помогнеш.

— Казах, че ще го направя.

— Благодаря ти — тя се обърна към него. Да, той щеше да ѝ помогне. Той не нарушаваше дадената дума. Нямахше значение какво щеше да му коства това. — Първото нещо, което искам да те помоля, е да донесеш портрета в замъка, за да го видят всички. Това е много важно.

По нейно настояване взеха и Сади. Настаниха я в задната част на пикапа. Когато пристигнаха в замъка, видяха Лайла и Макс на

поляната. Фред дотича до камиончето, подуши го и в този миг Фред изскочи от каросерията.

Фред колебливо я приближи. Двете кучета доближиха муцунки и са задушиха. Като размахваше опашка, Сади тръгна през поляната. Обърна се и така погледна Фред, че той заподскача предано след нея.

— Любов от пръв поглед. Бедният Фред — засмя се Лайла, като приближи с Макс. — Чудехме се къде изчезна — тя сложи ръка на рамото на сестра си, с което ѝ показва, че знае за обаждането на Бакстър.

— Децата къде са?

— Отидоха в селото с Мегън, за да помогнат на Кевин да си купи сувенир, преди да отпътуват.

Сузана кимна.

— Има нещо, което искам да видиш — излезе от камиончето и посочи с ръка. През отворената врата Лайла видя портрета. Стисна пръстите на сестра си и прошепна.

— О, Суз!

— Да, знам.

— Макс, виждаш ли!

— Да — той нежно я целуна по главата, докато гледаше жената на картината, която бе копие на тази, която обичаше. — Била е много красива. Работа на Брадфорд — погледна Холт и обясни. — Изследвал съм картините на дядо ви много внимателно.

— Ти си я имал през цялото време — започна укорително Лайла.

Но Холт пропусна нападателния тон покрай ушите си.

— Не знаех, че е Бианка, докато не те видях вчера на сватбата.

Тя сконфузено замълча.

— Значи не си толкова лош, колкото искаш да мислят за теб. Аурата ти е съвсем чиста.

— Остави Холт и неговата аура на мира, Лайла — рече Сузана през смях. — Трябва да покажем портрета на леля Коко и на Колин. Жалко, че Манди и Слоун заминаха на пътешествие.

— Ще си дойдат след две седмици — напомни ѝ Лайла.

Две седмици. Сузана се помъчи да скрие усмивката си, докато Холт взе портрета и го внесе в къщата.

Когато Коко зърна картината, се разплака. Можеше да се очаква. Холт го бе поставил на най-видно място в салона. Коко седна на

люлеещия се стол и затърси носна кърпичка.

— Ето на, сбъдна се. След толкова години. Да се върне нещо от нея в тази къща... — нареждаше възрастната жена през сълзи.

Лайла я докосна нежно по ръката.

— Част от нея винаги е била тук, лельо.

— Знам, но съвсем друго е да мога да я гледам — подсмръкна като малко момиченце. — И като я гледам, виждам теб.

— Той сигурно много я е обичал — с влажни очи Кейти сложи глава на рамото на Трент. — Изглежда точно както си я представях. Точно както я видях онази нощ, по време на сеанса, когато почувствах присъствието ѝ.

Холт скри ръце в джобовете си.

— Вижте какво, хайде да оставим сантименталностите и сълзите. Нали търсите изумрудите. Ако желаете да ви помагам, ще трябва да ми разкажете всичко.

— Сеанса, точно така — избърса очи Коко. — Трябва да направим още един. Ще сложим портрета в дневната. Ще се фокусираме и сигурно ще успеем. Трябва да проверя астрологическата прогноза — тя скочи и бързо излезе от стаята.

— Речено-сторено — поклати глава Сузана.

Трент кимна.

— Не искам да дискредитирам Коко, но може би ще бъде най-добре, ако обясня на Холт как стоят нещата.

— В това време аз ще направя кафе — Сузана хвърли последен поглед на портрета и отиде в кухнята.

Нямаше кой знае колко много за разказване, помисли си тя, докато мелеше кафето. Холт вече бе чувал легендата, знаеше за разследванията, която бяха провели, за инцидентите, който имаха сестрите ѝ. Възможно беше да открие повече, нали имаше опит в тези работи.

Сузана знаеше, че емоционалната мотивация може да промени живота на човек. И че без нея, нищо не може да бъде постигнато.

У Холт имаше страст. Но можеше ли тази страст да се развие в нещо повече от физическо желание! Не ставаше дума за нея. Когато му каза, че не иска да се обвързва, тя каза самата истина. Никога повече нямаше да си позволи да обича.

Ако не бе достатъчно силна да му устои, надяваше се, че ще бъде достатъчно силна да раздели сърцето от тялото си. Можеше да бъде с него, без да го обича. Какво лошо имаше в това да искаш да те гаят, да се нуждаеш от ласки, да бъдеш желан! Може би ако му се отдадеше, физически, щеше да успее да докаже, поне на себе си, че не се е провалила като жена.

О, Боже! Та тя искаше отново да бъде жена, да изпита удоволствието от любовта и отдаването. Беше почти на тридесет години и единственият мъж, с когото бе имала физическа близост, я смяташе за студена, фригидна и непълноценна. Колко още щеше да се измъчва от въпроса, дали е бил прав?

Сузана потръпна, когато почувства нечий ръце на раменете си.

Съвсем бавно, Холт я обърна към себе си.

— Ей, къде си?

— О, до гуша съм затънала в...

— Не те бива в лъжите, но да допуснем, че е вярно. Налага се да сляза в селището и да говоря с лейтенант Кугър. Ще оставим кафето за друг път.

— Добре, ще те закарам.

— Не, ще тръгна с Макс и Трент.

Тя вдигна учудено вежди.

— По мъжки значи.

— Понякога е за предпочитане — той изглади с пръст бръчицата между веждите ѝ. Жестът му я изненада и смути. — Излишно се тревожиш. Ще ти се обадя.

— Добре. Няма да забравя какво правиш за нас.

— Забрави го — той я сграбчи, притисна я към себе си и я целуна, преди да реагира. — Предпочитам да запомниш това.

След което излезе. Сузана се отпусна разтреперана на стола. И да искаше не можеше да го забрави.

ШЕСТА ГЛАВА

Не играеше ролята на добрия самарянин, увери сам себе си Холт. След като си изясни ситуацията, реши да направи това, което смяташе за най-добро. Някой трябваше да я пази, докато Ливингстън беше на свобода. А най-добрият начин да я пази, беше да бъде близо до нея.

Паркира непосредствено зад пикапа на Сузана. Можеше да я види през витрината на магазина за цветя. Беше заета с клиенти. Дали да не се поразходи, докато се освободи?

Беше минавал и друг път покрай „Айлъндс Гардънс“, но никога не бе спирал. Просто досега не бе имал причини. Имаше много цветя в саксии и вази. Макар да не знаеше имената им, харесваше аромата им. Може би защото така миришеше самата Сузана.

Тя явно знаеше много добре какво прави. По стените на магазина бяха окачени картини с изрисувани на тях цветя и инструкции за поддържането им. Край стената бяха подредени чувалчета с тор.

Холт разглеждаше една саксия с цъфнали кученца, когато чу зад себе си шумолене. Автоматично посегна към мястото, където някога стоеше пистолета му. Сетне се сети, че не носи оръжие. Повече не беше полицаи и никой нямаше да разпори с нож гърба му.

Обърна глава и едва не се сблъска с момчето, което надничаше иззад божурите. Алекс се ухили и приближи.

— Хванах те! — извика той. — Аз съм пигмей и те убих с моята отровна стрела.

— Само че аз съм имунизиран срещу отровата на пигмеите. Ако беше друга отрова, например на племето Убаянги, сега щях да съм мъртъв. Къде е сестра ти?

— В оранжерията. Мама ни даде да садим семена и разни други боклуци, но на мен ми е скучно. Тук ми е по-добре — рече хлапето, като знаеше колко бързо възрастните започват да дават съвети и да раздават правосъдие. — Мама е съгласна, стига да не ходя на улицата и да не счупя нещо.

— Много ли клиенти ти паднаха днес на мушката?

— Слаба работа. Защото е понеделник. Така каза мама. В понеделник винаги има малко хора. Тя затова и ни взе, да ѝ помагаме, защото Керълайн има свободен ден.

— Обичаш ли да идваш тук?

Холт, без да знае как, се озова сред лехите с цветя, държейки за ръка Алекс.

— Да, приятно е. Садим разни неща. Като това, виж!

Момчето му показва красиво растение сред камъчетата.

— Това е пиния, сам съм я посадил. Сетне я поливах и торих и виж колко е красива сега. Понякога помагам на клиентите да отнесат покупките си до колите и те ми дават петащи.

— Звучи много привлекателно.

— А на обяд мама затваря и отиваме да ядем пица и да играем на видеоигрите. Идваме всеки понеделник. Обаче...

Детето спря и зарови с крак в чакъла.

— Обаче какво?

— Другия понеделник няма да дойдем, защото отиваме във ваканция.

Холт погледна наведената му главичка и се зачуди какво да каже.

— Аха, но майка ти остава тук, нали. Тя има много работа.

— Е, Керълайн може да я замести. Или пък някой друг и да дойде. Но тя не иска.

— Не мога да си представя, че няма да дойде с вас, ако има възможност.

— Така мисля и аз — Алекс ритна едно камъче и понеже Холт не му се скара, ритна още едно. — Ще ходим на гости на някаква си Марта, с баща ми и новата му жена. Мама казва, че ще бъде интересно. Ще ходим на плаж и ще ядем сладолед.

— Звучи чудесно!

— Ама аз не искам да ходя. Искам да отидем с мама в Дисниленд — гласчето му се скъса. Аха-аха да се разплаче.

Холт въздъхна дълбоко и сложи ръка на рамото му.

— Знам колко е досадно да правиш нещо, което не ти се иска. А сигурно ще трябва да се грижиш и за Джени.

Алекс сви рамене и въздъхна като възрастен.

— Така е. Тя също не иска да ходим. Направо се страхува. Нали е само на пет години.

— С теб няма от какво да се страхува. Знаеш ли какво, аз ще се грижа за майка ви, докато ви няма.

— Супер! — детето явно се почувства по-добре и изтри носа си с опакото на ръкава си. — Може ли да видя раната на крака ти?

— Разбира се — Холт му показва белега на левия си крак.

— Уха! — Алекс го докосна с пръст. — Щом си бил полицай, значи ще се грижиш добре за мама.

— Ще се постарая.

Сузана не бе съвсем сигурна какви чувства я обзеха, когато ги зърна двамата. Бяха клекнали, главите им бяха допрени и заговорничеха като стари приятели. Усети как я облива топла вълна, когато Холт разроши косата на сина ѝ.

— Хей, вие двамата! Каква пакост сте намислили?

Те вдигнаха глави, после си размениха заговорнически погледи и се изправиха.

— Мъжки работи — рече Холт и стисна ръката на Алекс.

— Даа! Мъжки работи — потвърди и момчето.

— Виждам. Но се налага да ви прекъсна. Ако искаш да ядеш пица, ще трябва да си измиеш ръцете.

— Той може ли да дойде с нас?

— Името му е господин Брадфорд — каза Сузана.

— Името му е Холт — намигна на Алекс Холт и получи в отговор усмивка.

— Е, може ли?

— Ще видим.

— Все така казва — обясни момчето и тръгна да търси сестра си.

— Виж го ти, критикар — въздъхна Сузана и се обърна към Холт.

— Какво мога да направя за теб?

Беше с пусната коса, но носеше малка синя шапка, която я правеше да изглежда на шестнадесет години. Той се почувства като хлапак, който си определя първата среща.

— Все още ли си търсиш помощник?

— Да, но без успех — тя започна да почиства изсъхналите листа на бегониите. — Всички гимназисти са във ваканция.

— Аз мога да се хвана за четири часа дневно.

— Какво?

— Е, може и за пет — поправи се бързо той. — Имам да правя някои неща в къщи, но ще намеря време.

— Искаш да работиш при мен?

— Само в саденето и разсаждането на растенията. Не мога да продавам цветя.

— Ти не говориш сериозно!

— Напротив. Но наистина не мога да продавам цветя, не ми е удобно. Това е женска работа.

— Не, имах пред вид да работиш въобще. Сигурно си имаш собствен бизнес, пък и не мога да ти плащам много.

Очите му станаха много тъмни.

— Не искам пари.

— А, не! Така няма да стане.

— Добре, да направим сделка. Аз ще върша тежката работа вместо теб, а ти ще се погрижиш за двора и градината ми.

Сузана се усмихна.

— Искаш да се заема с двора ти?

Защо жените винаги усложняват нещата, помисли си той и тикна ръце в джобовете си.

— Не искам нищо специално. Само да засадиш няколко храста. Е, сключваме ли споразумението?

Сузана звънко се разсмя.

— Утре смятах да започна градината на Андерсънови. Ела в шест.

— Сутринта? — намръщи се Холт.

— Сутринта, я. А сега, какво ще кажеш за една пица?

Той хвана ръката ѝ.

— Ако ти черпиш.

Мили Боже! Тази жена работеше като слон. Не, като два слона, поправи се Холт и избърса потта от челото си. По гърба му се стичаха струйки. Лопатата не излизаше от ръцете му. Тук, на скалите би трябвало да бъде по-хладно. Но градината, която облагородяваха, поточно бе да се каже, с която се бореха, бе само камънак.

През трите дни, откакто работеше с нея Холт се опитваше да я отмени в тежката работа. Тя обаче просто не му обръщаше внимание и

правеше каквото си знае. Когато се връщаше в къщи, той бе толкова изморен, че не можеше да направи абсолютно нищо. Болеше го всяко мускулче. Направо ѝ се чудеше как издържа на това темпо.

Той не можеше да работи повече от четири-пет часа, защото си имаше и своя работа. А тя правеше това всеки ден по осем, дори по десет часа. Досещаше се, че сега се хвърля така ожесточено в работата, за да забрави и да не мисли, че децата заминават на другия ден.

Заби отново мотиката в каменистата почва. Беше твърда и ръцете го боляха. Сузана му хвърли съчувствен поглед.

— Защо не си починеш? Остави на мен, аз ще довърша.

— Взела ли си поне динамит?

Тя се усмихна.

— Не. Донеси нещо за пиене от хладилната чанта. Почти сме готови да садим.

— Добре.

Холт не искаше да признае, че работата го изморяваше.

На ръцете му бяха излезли пришки, мускулите му тежаха, сякаш бе играл десет рунда срещу шампиона по бокс тежка категория. И беше загубил, разбира се.

Като избърса шията и лицето си, той отиде до хладилната чанта, която бяха оставили в сянката на едно дърво. Докато отваряше кутията с бира, чу ударите на кирката в каменистата земя. Нямаше смисъл да ѝ казва, че е луда, помисли си, докато отпиваше студената течност. Това нямаше да помогне.

— Ти не си в ред, Сузана. Тази работа е за тежкоатлети и яки мъжаги. Или докери.

— Виж какво, работата си е моя. Аз си я върша и не се оплаквам.

— Абсолютно луда! — продължи той, докато я наблюдаваше как се бори с камънака. — И какво мислиш, че ще се хване по тези камънаци?

— Седни, за да не паднеш — тя спря, за да избърше потта, която се стичаше по челото ѝ. — Виждаш ли онези лилии там? Посадох ги преди две години.

Холт погледна към прекрасните цветове с искрено възхищение. Трябваше да признае, че бяха много красиви и променяха обстановката и мястото, но струваше ли си целия този робски труд?

— Шайдърови ми дадоха първата истинска поръчка — Сузана изрови камъните и ги пренесе в количката. Изправи се, разкърши рамене и се заслуша в жуженето на пчелите. — Направиха го от симпатия, като приятели на семейството. Пък и бедната Сузана се нуждаеше от съчувствие и помощ — дишането ѝ се поуспокои, докато разбиваше пръстта, но пред очите ѝ продължаваха да играят червени петна. — И бяха силно изненадани от резултата. Благодарна съм им, затова работя тук от време на време.

— Добре де. Би ли спряла за минутка?

— Почти свърших.

— Ти няма да спреш, докато не обърнеш всичко. Кой, дявол да го вземе, ще види няколкото изсъхнали цветчета тук?

— Шайдърови ще ги видят. И техните гости — тя тръсна глава да прогони мъглата, която се стелеше пред очите ѝ. — Фотографът от списание „Нова английска градина“ ще ги види.

„По дяволите, тези пчели много силно жужат!“ помисли си Сузана. В главата ѝ бучеше.

— И освен това няма да изсъхнат. Ще сложа малко карамфили, малко камбанки, а също жълтички и лавандула за аромат — притисна ръка към главата си, сетне я прокара през очите си. — През септември ще засадя и няколко луковици. Ириси и горски съсънки. Малко туберози и...

Заля я гореща вълна, която се надигна и я погълна. Холт видя, че изтърва лопата. Скочи и успя да я хване, преди да се строполи на земята.

Понесе я към сянката на дървото и я положи на тревата, докато ругаеше. Тялото ѝ бе горещ восък, който сякаш се изля върху тревата.

— Браво, бе! — той бръкна в хладилната чанта, извади студена вода и напръска лицето ѝ. — Ти беше дотук, ясно ли е? Ако те видя още веднъж да вземеш тази лопата, ще те убия.

— Добре съм, нищо ми няма — гласът ѝ бе слаб, но въпреки това в него се чувстваше раздразнение. — Слънцето ми дойде малко повечко — водата беше чудесна, макар ръцете му да бяха грапави. Тя взе кутията бира, която той бе захвърлил, и отпи малко.

— Слънцето ѝ било виновно! А работата не ти ли е малко много? Затова пък храната и сънят ти са по-малко, за компенсация. Ти си едно упорито магаре, Сузана, и аз се изморих да ти го повтарям.

— Много благодаря — тя сложи ръце под главата си и се изтегна под дървото. Може би се нуждаеше от малко почивка. Но не и от лекции с нравоучителен тон. — Трябваше да си почина. Знам много добре, но исках да свърша. Имах си нещо на ум.

— Не ме интересува какво си имала на ум!

Бяла е като платно! Искам да я взема в ръцете си и да я държа, докато се съвземе, докато цветът се върне на бузите ѝ. Да я галя по косата, докато се изправи на крака.

Но беше толкова ядосан, че желанието му премина в гняв.

— Ще те заведе вкъщи. И ще те сложа в леглото.

Тя остави бирата.

— Мисля, че забравяш, кой е шефът.

— След като ти припадна, аз.

— Не съм припаднала — продължи упорито да настоява Сузана. — Просто бях малко замаяна. И никой не може да ме командва. Нито сега, нито когато и да е. Престани да поливаш вода върху лицето ми! Ще ме удавиш!

Охо, бързо се съвзе, помисли си той.

— Ти си упорита, твърдоглава, а в момента и глупава!

— Съгласна съм. Ако свърши с навикването, смятам да обядвам — знаеше, че трябва да хапне нещо. Не ѝ пукаше дали ще я нарича упорита и твърдоглава. Но глупава! Как ли пък не! Но щеше да бъде вярно, ако прескочеше яденето, помисли си Сузана и извади от хладилната чанта сандвича си.

— Може да не съм свършил! — продължи да мърмори Холт.

— Тогава продължавай, а аз ще ям. Или пък спри и хапни нещо — отвърна спокойно тя, докато развиваше сандвича.

Холт се чудеше дали да не я грабне и занесе в пикапа. Идеята му допаднаше, но ползата щеше да бъде съвсем краткотрайна. Можеше да я върже и заключи в стаята, но не можеше да я спре да работи.

Е, нали поне ядеше, успокои се той. И постепенно възвръщаше цвета на лицето си. Може би имаше и други начини да постигне своето. Докато размишляваше също си взе сандвич.

— Мисля си за изумрудите.

Смяната на темата я учуди и стресна.

— Така ли? — погледна го тя.

— Прочетох разговора, който сте провели с госпожа Тобиас, камериерката. Прослушах и магнетофонния запис.

— И какво мислиш?

— Че тази жена не страда от склероза и има добра памет. Че е била силно впечатлена от Бианка. Според нея твоята прабаба е била нещастна в брака, но е била предана на децата си и влюбена в дядо ми. Тя и Фъргюс вече са имали няколко спречквания, когато е станала кавгата за кучето. Това сигурно е преляло чашата. Тя е решила да го напусне, но не го е направила веднага. Защо?

— Може би, макар да е била взела своето решение — продължи да разсъждава на глас Сузана, — е имала ангажменти. Угризения. Или е искала да довърши нещо. Може би е трябвало да обмисли още веднъж, заради децата. Къде да ги заведе, дали ще може да им осигури бъдеще. Макар че бракът ѝ е бил разбит, нали е трябвало да им обясни по някакъв начин защо си отиват. Защо си тръгват без татко.

— И когато Фъргюс след скандала е тръгнал за Бостън, тя е започнала да крои план. Сигурно е отишла при дядо ми, защото е трябвало да остави някъде кучето.

— Глупости, отишла е защото го е обичала! Да, наистина, сигурно е отишла при него. Той също е обичал Бианка и вероятно е искал да замине с нея и децата.

— Добре, продължаваме нататък. Какво прави Бианка след това? Връща се в замъка и започва да си събира багажа. Приготвя децата. Но вместо да се срещне с дядо ми ѝ да избягат заедно, скача от прозореца на кулата. Защо?

— Била е объркана — Сузана гледаше слънцето през полупритворените си клепащи. — Трябвало е да направи много важна крачка. Да прекъсне брака си, да лиши децата си от баща им. Да наруши клетвата си. Това е много трудно. Била е уплашена. Може би е мислела, че греша. Че тя е виновната и когато мъжът ѝ се върне, как ще го погледне в очите!

Холт я погали по косата.

— Ти това ли чувстваше?

— Сега говорим за Бианка — отклони отговора Сузана. — И не виждам какво общо имат вероятните причини за самоубийството ѝ със смарагдите.

Холт махна с ръка.

— Първо трябва да разберем защо ги е скрила и чак след това да гадаем къде.

Тя се протегна като котка.

— Фъргюс ѝ подарил огърлицата, когато се е родил синът му. Не първото дете — Колин. Той не смятал момичетата за нищо. Те не влизали в сметката — отпи още една глътка от бирата, която ѝ се видя по-горчива от горчилката в душата ѝ. — Бианка е трябвало да ги заслужи. Да бъде наградена, като на състезание, затова, че е произвела наследник. Но все пак са били нейни, защото синът е бил неин.

Клепачите ѝ тежаха, затова остана да лежи със затворени очи.

— Бакс ми даде диаманти, когато родих Алекс. Никак не се чувствах виновна, когато ги продадох, за да започна бизнеса си. Бяха мои. Може би и тя се е чувствала по същия начин. Изумрудите са щели да ѝ помогнат да започне нов живот, заедно с децата.

— Защо ги е скрила?

— За да е сигурна, че Фъргюс няма да ги намери, ако се опита да я спре. Така е знаела, че има нещо нейно.

— Ти скри ли своите диаманти?

— Да. Сложих ги в чантата с памперсите на Джени. Това бе последното място, където Бакстър щеше да бръкне — с лека усмивка, Сузана погали тревата. — Звучи много мелодраматично, нали?

Но Холт не се усмихваше. Беше много сериозен. Дори намръщен.

— На мен ми звучи умно. Бианка е прекарвала голяма част от времето си в кулата, нали?

— Да, само че ние преровихме там всеки сантиметър.

— Ще погледнем още веднъж, а също и в спалнята ѝ.

— Това никак няма да се хареса на Лайла — Сузана пак затвори очи. Сандвичът и сянката я приспиваха. — Сега стаята е нейна. Освен това там също е проверено.

— Аз не съм.

— Е, да — тя реши, че ще полежи още малко. Тревата бе така хладна, приятна и мека. — Ако намерим дневника ѝ, ще знаем отговорите на всичко. Манди прегледа всеки лист в библиотеката, но без резултат.

Той продължи да я гали по косата.

— Ще проверим още веднъж.

— Манди едва ли е пропуснала нещо. Тя е много стриктна и педантична — сънливо промърмори Сузана.

— Предпочитам да разровя още веднъж всичко, отколкото да разчитам на сеанси.

Тя се разсмя, но смехът ѝ приличаше повече на въздишка.

— Само да те чуе леля Коко! — в гласа ѝ се прокрадна умора. — Първо ще трябва да насадим карамфилите.

— Добре — той започна да масажира раменете ѝ.

— Ще ги засадя покрай скалата. Няма да изсъхнат — прошепна едва чуто и заспа.

— Каза ми вече.

Холт я остави да спи и отиде да довърши работата.

Тревата гъделичкаше носа ѝ. Беше се обърнала по корем и бе спала като заклана. Отвори очи и го видя да седи с кръстосани крака под дървото, подпрял гръб на дънера му. Наблюдаваше я с присвити очи и пушеше цигара.

— Май че съм задремала.

— Няма страшно.

— Извинявай — Сузана се подпря на лакът. — Говорихме за изумрудите.

Той хвърли цигарата.

— Говорихме достатъчно за тях — с едно движение обгърна раменете ѝ и я привлече към себе си. Преди да се е разсънила напълно, Сузана осъзна, че е в прегръдките му и че той я целува.

Беше я наблюдавал докато спи. И желанието му се разгоря и превърна кръвта му в кипяща лава. Изглеждаше невероятно красива. Спящата принцеса, спящата красавица. Кожата ѝ бе нежна като крем. Беше подпряла бузата си с ръка.

Той искаше да чувства тези сочни устни до своите, силното, гъвкаво тяло под своето. Искеше да чува бързите удари на сърцето ѝ и накъсаното ѝ дишане.

Объркана и неразсънена, Сузана почувства как кръвта ѝ кипна и се сгорещи. Тялото ѝ, отпуснато от съня, се стегна. Виждаше само лицето му, тъмните, опасни очи. И твърдите, жадни устни. Сетне всичко се размаза и замъгли.

Тя го остави да вземе това, от което явно се нуждаеше така стръвно. Притисна се към него и отговори на желанията му. Когато

главата ѝ отново се замая, тя се отпусна в ръцете му. Тази нова слабост не бе като предишната. Сузана не искаше да се бори с нея. И не се плашеше. Напротив, искаше я.

Холт зарови лице в шията ѝ, там, където бясно пулсираше пулса ѝ. Никой никога досега не беше го карал да се чувства така. Разтреперан, полудял от страст и желание. Всяка нова целувка разпалваше нов копнеж. Хиляди усещания, силни и чувствени, го пронизваха като ножове. Трябваше да я отстрани от себе си, преди да се е разпаднал, преди да е загубил всякакъв контрол. В същото време искаше да я положи върху тревата, да легне върху нея и да целува всеки сантиметър от кожата ѝ докато задоволи жаждата си.

Ръцете ѝ го обгръщаха, галеха косата и врата му, което го разтреперваше.

— Но какво правим? — прошепна тя. Устните ѝ докоснаха лицето му.

— Мисля, че и двамата знаем отговора.

Сузана затвори очи. Да, за него беше толкова просто. Остана така за миг, заслушана в жуженето на пчелите.

— Трябва ми време.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я отстрани от себе си, за да я погледне в очите.

— Може да не мога да ти го дам. Вече не сме деца. А аз се изморих да чакам. И да си представям какво ще бъде.

Тя въздъхна. Значи объркването не беше само нейно.

— Ако искаш повече от това, което мога да ти дам, значи и двамата сме сбъркали. Искам те — тя отново въздъхва, когато почувства как пръстите му стиснаха раменете ѝ. — Но не мога да си позволя още една грешка.

Очите му потъмняха.

— Искаш обещания ли?

— Не — бързо отвърна Сузана. — Не искам обещания. Но трябва да спазя обещанието, което съм дала на себе си. Ако дойда при теб, трябва да съм сигурна, че не е защото искам, а защото мога да живея с теб — тя вдигна ръка и я сложи на лицето му. — Единственото, което мога да ти обеща, е, че ако станем любовници, няма да съжалявам.

Не можеше да спори с нея. Не и когато го гледаше така.

— Когато станем любовници — поправи я той.

— Когато — съгласи се с кимване Сузана. Краката ѝ трепереха. Но се чувстваше по-силна. „Когато станем любовници“ повтори си наум. Да, трябваше да се съгласи, че е само въпрос на време. — Но сега да свършим работата, която сме започнали.

— Вече е свършена — Холт стана, вдигна я за ръце и тя се изправи.

Всичко беше засадено, градината бе изравнена и наторена. Там, където преди беше камениста земя, сега цъфтяха цветя, зеленееше трева.

— Но как? — попита учудено Сузана.

— Докато спа. А ти спа цели три часа.

— Три часа? — тя го погледна удивено. — Трябваше да ме събудиш.

— Е, не го направих — отвърна кротко Холт. — Сега ще бягам, защото много закъснях.

— Не биваше...

— Вече е направено. Край — почувства раздразнение. — Искаш ли да разваля всичко, за да го направиш сама?

— Не. Не се обиждай — тя го наблюдаваше. Разбра, че не е ядосан, а само объркан и затова е нервен и раздразнителен. Беше садил цели три часа. Нещо, което преди смяташе за ненужни усилия.

Сега стоеше пред нея и изглеждаше страхотно мъжествен и хубав. Слънцето светеше в косата му, в краката му се разстилаше очарователен алпинеум, а сръчните му ръце бяха пъхнати в джобовете. Сякаш не знаеше къде да ги дене. Целият му вид казваше „Само да си посмяла да ми благодариш. Ще те ухапя“.

Чак когато тръгнаха по каменистия хълм, Сузана осъзна това, което не искаше да признае, докато лежеше в прегръдките му. Тя си внушаваше, че чувства само страст и необходимост. А всъщност го обичаше. Не заради горещите, разпалващи кръвта ѝ целувки, нито заради нежните и жадни ласки на ръцете му. Заради самия него. Заради мъжа, който се криеше зад всичко това. Мъжът, който грижливо бе погалил сина ѝ по главата. Мъжът, който търпеливо отговаряше на безкрайните досадни въпроси на дъщеря ѝ. Мъжът, който бе оставил петната от боя на пода, за спомен от дядо си.

Този, който бе садил цветя, докато тя бе спала.

Тъй като продължаваше да го гледа, Холт се почувства неловко.

— Слушай, ако смяташ отново да припадаш, ще те оставя да лежиш на земята. Нямам време да си играя на медицинска сестра.

По лицето ѝ мина усмивка и това го смути.

Обичаше го и заради това. Че се зъбеше и се правеше на лош, за да прикрие смущението си. Трябваше ѝ време, за да премисли, разбира се. Време да се настрои. Но засега, в този миг, единственото, което можеше да направи, бе да се остави на порива си. На чувството, което я изпълваше, и да се наслаждава.

— Свършил си страхотна работа.

Той погледна цветята, но не каза нищо. По-скоро щеше да си отхапе езика, вместо да признае, че и на него му харесва.

— Ще прибера инструментите в колата. Трябва да тръгвам.

— Ще оставя Брайсови за понеделник. Утре трябва да си остана у дома.

— Добре. Тогава довиждане.

Когато Холт се изгуби от погледа ѝ, Сузана клекна и погали токущо засадените цветя.

В къщичката до брега, мъжът, който се наричаше Маршал, тъкмо бе завършил с тършуването. Бе открил няколко неща, които не представляваха кой знае какъв интерес. Бившето ченге обичаше да чете и не обичаше да готви. Имаше много книги в спалнята и само няколко тенджери в кухнята. Държеше медалите си в една кутия на дъното на чекмеджето и зареден револвер, 32 калибър, в нощното шкафче.

След като прерови бюрото му, Маршал откри, че внукът на Кристиан бе стигнал до няколко умни разследвания. С удивление откри, че Холт има нюх на ченге. А също така, че опитът го е научил да си прави подробни записки за всичко, което знаеше за изумрудите на Калхунови.

Настроението му се подобри, когато прочете записките от разговора с бившата камериерка, която Максвел Куотърман бе открил. Това беше истинска находка. Куотърман трябваше да работи за него. Или трябваше да е мъртъв. Идеше му да руши, да чупи, да къса, за да излее яда си.

Но се насили да остане спокоен. Не искаше да се издава. Все още не. Може да не беше открил кой знае какво, но поне знаеше толкова,

колкото и Калхунови.

Много внимателно остави книгата на мястото им и затвори чекмеджето. В този момент кучето в градината започна да лае. Мразеше кучета. Презрително изруга и разтри белега на крака си, където го бе ухапало малкото помиярче на Калхунови. Щяха да си платят за това. Щяха да си платят за всичко.

Той знаеше как. С изумрудите.

Маршал излезе доволен, сякаш вече бяха в ръцете му.

Не писах нищо през зимата.

Не напуснах острова. Не можех. Тя беше в мислите ми. През цялата зима беше с мен. През пролетта също. И ето че дойде лятото.

Не мога да опиша какво почувствах, когато я видях да тича към мен. Мога да го нарисувам, но не мога да го опиша с думи. Често идвах на скалите, чаках я и се надявах. Казвах си, че ще бъде достатъчно само да я видя, само да поговоря отново с нея. Искях само да прекоси поляната, да мине по пътеката с дивите рози и да седне на скалите до мен.

И тогава изведнъж я видях да тича и да вика името ми. Очите ѝ бяха щастливи. Беше в ръцете ми, устните ѝ бяха до моите. Тогава разбрах, че беше страдала като мен. Тя ме обичаше, така както и аз нея.

Знаехме, че е лудост. Може би трябваше да бъда по-силен. Може би трябваше да я убедя да си върви и да ме остави. Но нещо в нея се бе променило. Тя вече не се примиряваше с това, което ѝ даваше бракът. Децата, които така обичаше, повече не запълваха ужасната празнина между нея и съпруга ѝ, който искаше единствено и само преданост и подчинение.

Не можех да ѝ позволя да ми се отдаде, да направи стъпката, която щеше да ѝ донесе срам, вина, болка или съжаление.

И така ние се срещахме, ден след ден на скалите. Но само говорехме и се смеехме. И се преструвахме, че лятото никога няма да свърши. Понякога тя водеше децата и ми се струваше, че сме едно семейство. Беше безразсъдно, безумно. Но си мислехме, че нищо не

може да ни се случи, докато седяхме между небето и морето, а кулите на Замъка бяха далеч зад гърба ни.

Бяхме щастливи с това, което имахме. Никога в живота си не съм преживявал по-щастливи дни. Любов като тази нямаше начало или край. Тя не беше грешна или праведна. През ярките летни месеци Бианка не беше жената на другия. Беше моя.

Ето, след толкова много години отново седя тук и гледам водата. И виждам лицето ѝ, чувам съвсем ясно гласа ѝ. Всичко се връща при мен.

Тя се усмихва.

— Някога мечтаех да се влюбя.

Извадих фибите от косите ѝ и зарових пръсти в тях. Една толкова дребна милувка.

— Все още ли мечтаеш?

— Не, вече не — тя се наведе и докосна устните ми. Повече никога няма да мечтая. Ще желая.

Взех ръката ѝ и я целунах. Загледахме орела, който се рееше в небето.

— Тази нощ ще има бал. Искам да си с мен, за да танцуваме валс.

Аз станах прав, привлякох я към себе си и започнахме да танцуваме сред дивите рози.

— Кажу ми какво ще облечеш. Така ще мога да си представя, че съм с теб.

Тя вдигна очи към мен със смях.

— Ще облека копринена рокля с цвят на слонова кост с голямо деколте, което открива раменете ми и дълга до земята пола. И ще си сложа изумрудите. Моите изумруди.

— Една жена не бива да е тъжна, когато говори за скъпоценности.

— О! — тя отново се усмихна. — Тези са много специални. Получих ги, когато родих Итън. И ги нося винаги, за да ми напомнят.

— Какво?

— Че каквото и да се случи, след мен ще остане нещо — децата са моите истински скъпоценности — облак затули слънцето и тя сложи глава на рамото ми. — Притисни ме силно, Кристиан.

Никой от двамата ни не спомена, че лятото е към края си.

Но и двамата знаехме и мислехме за това. Обзеха ме гняв и мъка, когато си помислих, че отново ще я загубя.

— Бих ти подарил изумруди, и диаманти, и сапфири — притиснах устни към нейните. — Всички скъпоценности на света, ако можех, Бианка.

— Не — тя сложи ръце на лицето ми и аз видях в очите ѝ сълзи. — Не ги искам. Дай ми само любов.

СЕДМА ГЛАВА

Няколко минути след като влезе в къщи Холт знаеше, че някой е бил тук. Може де беше се оттеглил от професията, но все още имаше набито око и нюх на полицаи. Привидно всичко беше на мястото си. Само пепелникът бе преместен по-близо до ръба на таблата, столът бе под малко по-друг ъгъл спрямо камината, а крайчето на килима бе обърнато.

Целият нащрек, той премина от всекидневната в спалнята. Тук също имаше следи. Забеляза, че възглавниците са подредени не по обичайния начин, а книгите на лавиците са леко разбъркани. Прекоси стаята и взе пистолета от чекмеджето. Провери дали е зареден и тръгна с него из къщата.

Тридесет минути по-късно остави оръжието. Лицето му бе сурово, а погледът — твърд. Картините на дядо му бяха пипани. Някой ги беше разглеждал. Този, който бе проникнал и ровил из къщата, беше професионалист, отбеляза си Холт. Нищо не бе изчезнало. Беше оставил съвсем малко следи. Но въпреки това беше сигурен, че всеки сантиметър в дома му е бил претършуван.

Беше сигурен също така кой го е направил. Значи Ливингстън, или каквото и име да носеше сега, беше наблизно. Достатъчно наблизно, за да открие връзката между Брандфорд и Калхунови. И изумрудите.

Сега вече, помисли си Холт докато галеше кучето по главата, беше обвързан лично.

Излезе през кухненската врата и седна на прага със Фред и бира в ръката. Загледа водата. Трябваше да избистри ума си, да подреди мислите си. Да събере всички парченца от пъзла, да ги пренареди отново и отново, докато се получи цялата картинка.

Ключът беше Бианка. Нейните чувства, мисли, мотиви. Това трябваше да открие. Той запали цигара и вдигна уморените си крака върху перилата на верандата. Светлината на деня бавно гаснеше. Падаше перленосив здрач.

Една красива, нещастна жена. Ако съдеше по наследничките ѝ, Калухуновите момичета, Бианка сигурно е била почтена, страстна и със силна воля. И уязвима. Виждаше се съвсем ясно в очите на портрета. Точно както в очите на Сузана.

Била е на върха на социалната стълбица, една от привилегированите. Млада ирландка от добро семейство, омъжена за богаташ.

Също като Сузана.

Той смукна от цигарата, галейки Фред между ушите. Кучето сложи глава в скута му.

Погледът му попадна на жълтия храст. Това малко слънчево чудо, което Сузана му бе подарила.

Според думите на камериерката, Бианка също е имала слабост към цветята. Имала е деца и е била добра и всеотдайна майка, докато Фъргюс е бил незаинтересован и студен баща.

И тогава се е появил Кристиан Брандфорд.

Ако Бианка наистина му е била любовница, тя е поела огромен риск. От дама в нейното положение се е очаквало да бъде безупречна. Най-малкият намек за роман, особено с мъж, който не е от нейното обкръжение и класа, е бил достатъчен да погуби репутацията ѝ и да я разбие на парчета.

И въпреки това тя го е направила. Дали вината не е била прекалено тежка за нея? Дали е била измъчвана от угризения?

Защо е скрила изумрудите? Като един вид последно средство за защита, отчаяна при мисълта за скандала от развод? И понеже не е могла да се пребори с това, което е очаквала, че ще стане, е предпочела смъртта. Може би.

Но тази версия не му харесваше. Той тръсна глава и дръпна от цигарата. Определено не му харесваше. Може би бе загубил обективността си, но не можеше да си представи Сузана да се хвърли от прозореца на кулата върху скалите. А между нея и прабаба ѝ имаше толкова много прилики.

Трябваше да се опита да проникне в главата ѝ. Ако успееше да я разбере, имаше вероятност да разбере и далечната ѝ прародителка.

Тогава може би щеше да разбере и самият себе си, мислеше си Холт, докато отпиваше от бирата. Чувствата му към Сузана се

променяха с всеки изминат ден. Всъщност вече не знаеше какво чувства.

О, желаше я, разбира се. Това бе от ясно по-ясно. Но не беше само това.

Какво правеше Сузана Калхун толкова бодлива? Децата, отговори си моментално. За това нямаше спор. Друго? Работата ѝ. Тя можеше да работи до пълно изтощение, за да успее. Холт не се съмняваше, че жаждата ѝ за успех бе продиктувана от желанието да осигури децата и семейството си.

Той стана и тръгна по верандата. На стария клен бе кацнал козодой и извиваше глас. В тревата шумоляха буболечки. Първите светулки, самотни и тъжни, трепкаха над водата.

Да, това също бе нещо, което желаше. Просто спокойствие и самота. Но докато стоеше, загледан в падащата нощ, той мислеше за Сузана. Не за това, какво чувстваше, когато я държеше в прегръдките си. Нито за това, как кръвта му кипеше, когато я докосваше. А за това, че би бил щастлив, ако сега тя бе до него. И двамата заедно очакваха изгрева на луната.

Трябваше да проникне в мислите ѝ, да я накара да му вярва достатъчно, за да му каже какво чувства. Ако можеше да осъществи връзката с нея, щеше да се доближи по-близо до Бианка.

Но се страхуваше, че вече е силно обвързан. Чувствата му към нея помрачаваха здравия разум. Искаше да бъде негова повече от всичко на света. Да се слее с нея, да гледа как очите ѝ потъмняват от желание и страст, докато тъгата и изразът на подгонено животно напълно изчезнат от тях. Да я накара да му се отдаде така, както никому друго. Дори на мъжа, за когото е била омъжена.

Холт стисна перилата. Сам в мрака, той осъзна съвсем ясно, че бе последвал примера на дядо си.

Беше се влюбил в жена от рода Калхун.

Късно през нощта се прибра в къщата. Но много време след това не можа да заспи.

А Сузана въобще не спа. Лежеше будна и се опитваше да не мисли за двата малки куфара, които чакаха в салона. Когато успееше

да ги изгони от главата си, на тяхно място заставаеше Холт. Мислите за него я объркваха и разстройваха още повече.

Стана на разсъмване и преподреди дрешките, като прибави няколко нови неща. Провери още веднъж всичко, да не би да е забравила нещо, в това число и няколко любими играчки, без които щеше да им бъде тъжно.

На закуска се правеше на весела и бодра. Добре че всички бяха наоколо. Така се чувстваше по-силна. Децата хленчеха, но тя се опитваше дори да се шегува.

Към един часа нервите ѝ бяха пред скъсване, а Алекс и Джени капризничеха.

Към два реши, че Бакстър е забравил и това я изпълни с ярост и надежда.

В три пред къщата спря кола — лъскав черен линкълн. След четиридесет ужасни минути децата най-после заминаха.

Не можеше да остане в къщи. Коко бе така мила, така изпълнена с разбиране и съчувствие, че Сузана се страхуваше, че всеки миг и двете ще избухнат в сълзи и ридания. Заради леля си, пък и заради самата себе си, тя реши да отиде на работа.

Ще се занимава с нещо и така няма да мисли. Ще работи много докато децата ги няма, за да се отвлеча от тъжните си емоции.

Отиде в магазина, но съчувствието, което се излъчваше от Керълайн я изнерви още повече.

— Не искам да ти вадя душата, нито да те дразня — извини се момичето, като усети настроението ѝ. — Просто се притеснявам за теб.

— Няма нищо — отвърна Сузана, докато подбираше цветята с почти маниакално внимание. — Съжалявам, че съм такава рязка. Не се чувствам добре.

— Аз пък съм прекалено шумна — Керълайн винаги бе в добро настроение. — Слушай, ако искаш да изпуснеш малко парата, обади ми се. Ще си направим страхотен купон.

— Благодаря ти. Няма нужда.

— Когато кажеш — настояваше Керълайн. — Ще бъде страхотно. Наистина стана много красив подбор — Сузана занесе цветята в камиончето си. — На кого ще ги седиш?

— Ще плащам един дълг — тя се качи в колата и махна за довиждане.

По пътя към къщата на Холт си мислеше къде какво да посади. Беше определила мястото. Отпред, пред верандата, така че да може да ги вижда и да им се наслаждава, когато влиза или излиза от къщи. Независимо дали го искаше или не.

Работата щеше да запълни деня ѝ. След това щеше да се разходи до скалите. Утре щеше да работи целия ден в магазина, а вечерта щеше да прекопае градината на Замъка.

И така един по един дните щяха да се изнижат.

Не се обади, когато паркира и влезе с ръчната си количка в двора. Веднага се залови за работа. Докато копаяше, никой не се появи. Сузана мислеше само за градината. Но я заболя глава. Опита се да не обръща внимание на болката.

Отиде до пикапа и докара количката с пръст, премесена с тор. Изсипа я. Тъкмо я подравняваше, когато Холт излезе от къщата.

Беше я наблюдавал цели десет минути. Не му харесваше начинът, по който раменете ѝ бяха увиснали, а очите ѝ преливаха от тъга.

— Нали нямаше да работиш?

— Промених решението си — без да го погледне, тя закара количката до пикапа и я натовари с разсад.

— Какво е това?

— Заплатата ти — започна да подрежда маргарити, астри и невени. — Нали уговорката ни беше такава.

Той се намръщи и слезе няколко стъпала.

— Мислех, че ще посадиш няколко храста.

— Промених решението си. Всеки, който има грам въображение, ще види, че мястото плаче за цветя.

Аха, значи беше настроена войнствено, реши Холт. Ами още по-добре, ще ѝ угоди тогава.

— Можеше да ме попиташ, преди да започнеш да копаяш.

— Защо? За да сумтиш наоколо и да правиш безсмислени забележки?

Той слезе още едно стъпало.

— Все пак това е моят двор, бебчо.

— И аз садя цветя в него, бебчо — тя тръсна глава. Да. Беше бясна и бе готова да го издере с нокти, отбеляза той. И беше много нещастна. — Ако не искаш да се грижиш за тях и да ги поливаш, аз ще го правя. Защо не се прибереш и не ме оставиш да си върша работата?

Без да дочака отговор, Сузана продължи да работи. Холт запали цигара и я загледа. Ръцете ѝ бяха уверени, сигурни и много нежни. Както винаги.

— Май не ти е много весело днес?

— Много ми е добре даже — тя счупи, без да иска една фрезия и се ядоса. — Защо да не ми е? Само защото трябваше да гледам как Джени се качва на проклетата му кола, а сълзите текат по бузките ѝ? Или защото трябваше да се усмихвам, докато Алекс се обръщаше и устничките му трепереха, а очите му ме молеха да не го пускам?

Собствените ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Но трябваше да стоя и да слушам как Бакс ме обвинява, че съм разглезила неговите... представяш ли си? Неговите деца и съм ги превърнала в пъзльовци!

Заби лопатата в пръстта.

— Те не са нито разглезени, нито пъзльовци! — продължи яростно тя. — Те са просто деца. Как няма да се страхуват, когато почти не го познават? Нито него, нито жена му, която стоеше с копринената си рокля и италиански обувки и изглеждаше също толкова безпомощна и объркана! Та тя си няма никакво понятие какво да направи, ако Джени сънува кошмар или Алекс го заболи коремчето. А аз просто му позволих да ги отведе. Стоях като истукан и ги оставих да се качат на онази кола с двама свършено непознати. Така че сега се чувствам чудесно! Страхотно се чувствам дори!

Тя отново отиде с количката до камиончето. Когато се върна, Холт бе изчезнал. Сузана се насили да продължи работа, като си напомни, че поне за това може да се контролира.

Той се върна, влачейки със себе си маркуч и две бири.

— Аз ще ги поля. Ти пийни една биричка.

Тя избърса с ръка челото си и погледна кутийката.

— Знаеш, че не пия бира.

— Само това имам. — Пъкна кутийката в ръцете ѝ и пусна водата от маркуча. — Мисля, че ще се справя. Защо не седнеш?

Сузана отиде до стълбите и седна. Беше жадна, затова отвори кутийката и отпи голяма глътка. Загледа го. Поливаше правилно цветята. Не ги заливаше с много силна струя. Въздъхна дълбоко, после отново отпи.

Ама че тип е този Холт! — помисли си тъжно тя. Нито дума на съчувствие. Никакъв жест, че я разбира, че иска да ѝ помогне. Вместо това ѝ предложи нещо, от което имаше най-много нужда — една стена от мълчание, към която да запраща цялата ярост и мъка, които бушуваха в нея. Дали си даваше сметка, че всъщност така ѝ помага повече? Не беше сигурна. Но знаеше, че дойде при него не само, за да сади цветя. Не само да излезе от къщи, а защото го обичаше.

Не беше мислила повече за това. Не и след като откри чувството. Нито беше мислила какво ще означава то за тях.

Тя не искаше повече да обича. Не искаше да рискува да бъде наранена отново и да се унижи в ръцете на някой мъж. Но беше се случило точно това.

Не беше го търсила. Беше търсила спокойствие, сигурност за децата си, просто малко удоволствие за себе си. А бе намерила любов.

Каква ли щеше да бъде реакцията му, ако му кажеше? Дали щеше да бъде поласкан? Или може би шокиран, ядосан, учуден? Нямахше значение.

Сузана погали кучето, което бе легнало в краката ѝ. Сега, а може би завинаги, любовта бе нейна. Тя повече не очакваше споделени чувства от никого.

Холт спря водата. Цветната леха изглеждаше прекрасно пред дървената къща. Беше му приятно, че можеше да разпознае и назове някои от цветята. Нямахше да я пита за другите, които не познаваше. Щеше обаче да се грижи за тях.

— Изглеждат чудесно.

— Повечето са многогодишни — рече Сузана с равен глас. — Сигурно ще се учудиш, като ги видиш как цъфтят всяка пролет. И ще се убедиш, че си заслужава.

А Холт си мислеше, че ще му напомнят колко нещастна и тъжна е била в деня, когато ги е садила. Не посмя да си представи картината на разплаканите Джени и Алекс, качващи се в колата на баща си.

— Миришат хубаво.

— От лавандулата — Сузана въздъхна дълбоко и стана. — Ще ида да спра водата.

Почти се бе скрила зад ъгъла на къщата, когато той извика след нея.

— Хей, не се тревожи! Всичко ще се оправи. Те ще бъдат добре.

Понеже се забави, Холт отиде при нея и я намери, скрила лице с ръцете си.

— Ако насадиш малко лилии, ще решиш проблема с ерозията.

Той я хвана за лакътя и я изправи на крака.

— Работата ли е единственото нещо, чрез което решаваеш проблемите си? Само така ли можеш да не мислиш за това, което те тревожи?

— Справям се, както мога.

— Имам по-добра идея.

Сърцето ѝ тревожно подскочи.

— Не бих могла...

— Да отидем да се разходим.

Тя изненадано премига.

— На разходка ли?

— Да, с лодката. Има още няколко часа до мръкване.

— Идеята ми харесва — въздъхна Сузана.

— Добре тогава — Холт я хвана за ръка изтръгна към кейчето. — Ти ще я отблъснеш.

Когато и Сади скочи след тях, Сузана осъзна, че това е нещо обикновено. За мъж, който няма ангажименти, сигурно бе съвсем естествено да излиза на разходка в морето с кучето си.

Моторът забръмча. След секунда се отправиха към залива.

Вятърът се усили и заблъска лицето ѝ. Сузана със смях хвана шапката си, за да не я отнесе в морето. След като я нагласи здраво, тя се приближи към Холт.

— От месеци не съм излизала в морето — извика, за да надвие шума на мотора.

— Какъв тогава е смисълът да живееш на брега на океана?

— Обичам да го гледам.

Тя обърна глава и погледна към отдалечаващите се къщи на Бар Айлънд. Над главите им летяха чайки и тревожно крещяха. Сади

лаеше по тях. Сетне се успокои, легна на седалката и сложи главата си така, че вятърът да развява ушите ѝ.

— Скача ли във водата? — попита Сузана.

Холт погледна кучето.

— Не. Само гледа глупаво.

— Трябва да я доведеш на гости. Откакто я срещна, Фред си е загубил акъла. Просто не е същия. Сигурно е влюбен.

— Да, някои жени така действат на мъжете — соленият морски бриз донасяше до обонянието му аромата ѝ и той можеше да го вдъхне. Беше застанала близо до него. Изражението на очите ѝ все още бе тревожно. Знаеше, че не мисли за него. Но той мислеше за нея.

Холт премина с опитна маневра покрай съдовете в залива като намаляваше скоростта и караше внимателно, заобикаляйки другите лодки. Премина покрай терасата на хотела, където седяха хора, пиеха коктейлите си или вечеряха. Далеч напред, на входа на залива, в пристанището влизаше голям кораб. Палубите бяха претъпкани с туристи.

Излязоха в открито море и водата стана по-бурна. Зад тях скалите се издигаха към небето. Горд и недостъпен, Замъкът стърчеше над тях и над къщичките в подножието им. Суровите му сиви камъни сякаш отразяваха дъждовните облаци, които се трупаха на запад. Старите му стъкла проблясваха на лъчите на слънцето с цветовете на дъгата. Виждаха се цветни петна — градините на Сузана.

— Когато излизах с татко за скариди, гледах към него — „И мислех за теб“, добави на ум Холт. — Замъкът Калхун. Така го наричах.

Сузана се усмихна, засенчи очи с ръка и се загледа в къщата на скалите.

— Моят дом. Когато го гледам, си представям как леля Коко се суети около печката в кухнята и пробва някаква нова рецепта, а Лайла дреме на дивана в хола. Децата играят на двора или се пързаят по парапета на стълбището. Аманда седи на бюрото си и се бори с грамадата сметки, за да опази Замъка непокътнат. Кейти е заровила глава под капака на стар автомобил и се чуди как да направи чудо, че да го накара да работи. Понякога виждам родителите си. Седят в кухнята, смеят се и са толкова млади, живи и изпълнени с планове — тя се обърна. — Толкова много неща се промениха. И ще се променят.

А къщата си е все там. Това създава чувство за непреходност. Сигурно си го разбрал, иначе не би избрал да живееш в къщичката на Кристиан, пълна със спомени.

Разбираще я много добре. Но това го караше да се чувства неспокоен.

— Просто обичам да живея близо до водата.

Сузана гледаше назад, докато кулата на Бианка се скри от погледа ѝ. Сетне се обърна към него.

— Сантименталността няма да ти навреди, Холт.

Той се намръщи.

— Никога не успях да се сближа с татко. Просто подхождахме към всичко от различни гледни точки. Посоките ни бяха различни. И мерехме с различен аршин. Не можах да обясня или да разкажа какво чувствам или искам от дядо. Но той усещаше нещата без думи. Сигурно затова когато умря, ми завеща къщичката. Макар че бях още дете.

Стана ѝ много приятно, че споделя тези неща с нея.

— И ти си могъл да се върнеш. Ние винаги се връщаме към това, което обичаме.

Искаше да ѝ каже още. За това какъв е бил животът му през годините, когато не е бил тук. Защо е оставил работата си в полицията и е започнал да поправя мотори на лодки. Бил ли е влюбен, обичал ли е някоя жена, или сърцето му е било разбито. Но той отвори клапите и лодката полетя над вълните.

Не беше настроен да размишлява, да се тревожи или безпокои. Искаше да ѝ даде, а и на себе, си един час отдих. Малко почивка от ежедневието. Вятърът и скоростта винаги му действаха добре. Разтоварваха го.

А сега, когато слушаше смеха ѝ и гледаше лицето ѝ, огряно от слънце и усмивка, осъзнаваше, че бе направил правилен избор.

— Ела, хвани руля.

Беше предизвикателство. Усети го в гласа му и го видя в очите му. Холт я предизвикваше. Но тя без колебание хвана руля.

Обзе я невероятно чувство, когато почувства мощта на мотора в ръцете си. Лодката се плъзгаше по водата като острието на меч. Наоколо се разстиляше синева. Море и небе. И нищо друго. Една безкрайна синя свобода. Океанът ставаше бурен. Въздухът леко

хапеше, от което кожата ѝ настръхна, а когато вдишваше, сякаш отпиваше глътка тръпчиво ледено вино.

Холт мълчаливо я наблюдаваше. Ръцете ѝ бяха стабилни, държаха здраво руля. Тревожният израз на очите ѝ се смени с блеснал възторг и това разпали кръвта му. Лицето ѝ се зачерви от възбуда, леко овлажня от вятъра и пръските. Сега не приличаше на принцеса, а на кралица, която знае силата и мощта си и е готова да победи.

Желаеше я повече от всичко в живота си. И не можеше да чака. Нито ден, нито час дори.

Тя му върна кормилото, останала без дъх.

— Бях забравила какво удоволствие е да караш моторница. Поне пет години не съм хващала руля.

— Справи се чудесно — той направи завой, без да намали скоростта и лодката се изправи почти вертикално.

Сузана щастливо се разсмя и обгърна с ръце раменете си.

— О, Божичко, стана ми хладно!

Холт я погледна и почувства стомахът си да се свива. Тя сякаш светеше отвътре. Очите ѝ бяха сини като небето. Тънките памучни шорти и блузата ѝ бяха прилепнали към тялото от вятъра, а косата ѝ се развяваше свободно.

Ръцете му се изпотиха и разтрепериха. Той отвърна очи, защото не издържаше на желанието, което го влечеше към нея. Не беше се влюбил. Беше катастрофално откачил по нея!

— В кабината има яке.

— Не искам. Чувствам се чудесно — тя затвори очи и се остави на усещанията. Дивият вятър, горещото слънце, мирисът на сол, йод и мъж, ревят на мотора и вълните.

Бяха сами, съвсем сами. Само скорост и възбуда. И всеки беше свободен.

Не искаше да се връщат. Вдишваше дълбоко режещия въздух и си мислеше колко хубаво би било да плуват така, без посока. Да се оставят на течението да ги изведе някъде.

Но повече не бяха сами. До ушите им достигаха викове, смях на туристи, свирката на парахода. Холт намали скоростта и се насочи към пристанището.

Беше хубаво. Винаги се вълнуваше, когато се връщаше у дома. Да знаеш, че има едно място на света, което е твое. Сигурно и уютно.

И винаги да можеш да се завърнеш в него. Сините води на Залива на французина леко потъмняха от припадащата вечер. Улиците бяха пълни с хора. Всичко бе така познато и близко, така спокойно след лудото надпреварване с вълните.

Мълчаха, докато Холт направи маневра и се насочи към своя малък пристан.

Сузана скочи на земята и прегърна Фред с ръце.

— Ти си истински моряк, нали момичето ми? — попита тя кучето, което близна ръката ѝ. — Струва ми се, че иска още.

Холт стъпи на кея и погледна морето.

— Задава се буря.

Сузана също погледна небето и видя облаци, които плуваха бавно, но настъпателно.

— Прав си. Дъждът ще подежда добре на цветята ти.

Ама че глупост, да си говорят за времето, помисли си тя. Изправи се, но не стоеше съвсем сигурно на краката си. Той я наблюдаваше, а очите му ставаха все по-тъмно сиви. Като облаците зад гърба му.

— Благодаря за разходката. Беше чудесно!

— Аха — Холт тръгна към нея, но тя отстъпи.

— Ако имаш възможност, доведи Сади при Фред, този уикенд. На него му е много скучно без децата.

— Добре.

Тя се упъти към вратата, то той я настигна.

— Храстът се е хванал и се развива добре — Сузана прокара пръсти по жълтите цветчета. — Но ти наистина трябва да наториш поляната. Ще ти дам нещо просто и не много скъпо.

— Вече го направи.

— Ами... става късно. Леля Коко...

— Знае, че си вече голяма — той я хвана за раменете. — Никъде няма да ходиш тази нощ, Сузана.

Ако беше по-опитна, може би щеше да предугади намерението му, още преди да я бе докоснал. Сега вече беше късно. Можеше да прочете в тъмните сиви очи желанието и намеренията му.

Щеше ѝ се да бъде толкова сигурна в своите желания и намерения.

— Холт, казах ти, че ще ми трябва време.

— Времето изтече — отговори той с такава категоричност, че пулсът ѝ се ускори.

— Това не е нещо, което правя случайно.

Далеч прогърмя.

— Няма нищо случайно. И двамата го знаем.

Да, знаеше го и това я плашеше.

— Мисля, че...

— Мислиш прекалено много — той я хвана здраво за раменете и я поведе към верандата.

— Холт! Не искам да ме насилваш!

Вратата се затвори зад тях. Дали знаеше колко се страхува? Дали се досещаше, че страхът ѝ иде от несигурността, от неясното бъдеще, от неувереността?

— Не искам толкова бързо!

— Ако те слушам, ще ни трябват още петнадесет години — той бутна вратата на спалнята с крак и я събори на леглото. Не беше го мислил точно така, но бе така изпълнен от напрежение и желание, че не можеше да се съпротивлява сам на себе си.

Тя лежеше, напрегната като струна. Светлината от прозореца хвърляше сенки върху лицето ѝ.

— Ако мислиш, че можеш да ме довлечеш тук и да ме хвърлиш на леглото...

— Точно това мисля — очите му не се откъсваха от нейните, докато измъкваше ризата през главата си. — Уморих се да чакам, Сузана. И се уморих до смърт да те желая. Ще го направим. Сега. Веднага.

И преди ѝ се беше случвало, помисли си тя, а стомахът ѝ се сви като камък. Само че тогава беше Бакс, който я хвърляше на леглото, смъкваше дрехите си и се покачваше върху нея, за да упражни съпружеските си права. Бързо, грубо и без чувства. А после дойдоха подигравките и презрението.

— Не, Холт — спокойно и твърдо рече тя. — Няма да го направим. Не съм длъжна да спя с теб. Няма да ти позволя да ме командваш, нито да ми се подиграваш, че не съм истинска пълноценна жена. Няма да позволя отново някой да ме използва.

Но той я държеше здраво въпреки съпротивата и проклятията, които сипеше към него. Успя да намери устните ѝ и ги захапа.

Целувката я замая, разтрепери я и я остави без сили. Дълбоко под страха и гнева, под съпротивата и обидата, се надигна желанието. Искаше да го удари, да вика, да излее гнева си върху него, затова че я накара да се чувства беззащитна, гола и объркана. А не можеше.

Той я наблюдаваше. В очите ѝ имаше много тайни. Ще ги разгадай, обеща си Холт. Една по една ще ги науча всички.

— Никой няма намерение да те използва. Аз само ще взема онова, което ти искаш да ми дадеш — натискът на ръцете му се усили. — Погледни ме, Сузана. Погледни ме и ми кажи, че не ме искаш. Тогава ще те оставя.

Устните ѝ се разтвориха.

Та тя го обичаше! И не беше момиченце, което да скрие любовта си под възглавницата, за да ѝ бъде топло през нощта! А щом не беше достатъчно силна, както ѝ се искаше, за да раздели сърцето от тялото си, то тогава трябваше да ги съедини. Ако сърцето ѝ бъдеше разбито, тя щеше да се помъчи да оживее.

Нали беше си обещала, че повече за нищо няма да съжалява?

Сузана вдигна ръка да го погали. Изборът бе неин и тя го бе направила.

— Не мога да кажа, че не те искам. И няма нужда да чакаме. Времето наистина изтече.

ОСМА ГЛАВА

Ако нервите му не бяха пред скъсване, ако не бе толкова напрегнат от безумното желание да я притежава, може би щеше да бъде в състояние да е нежен. Ако кръвта му не заплашваше да избухне, ако можеше поне малко да контролира нетърпението си, сигурно щеше да я ухажва. Но беше сигурен, че ако не я обладае сега, веднага, ще се подложи на острите, непосилни зъби на отчаянието.

Затова устата му бе нетърпелива, а ръцете търсеци и настойчиви. Първото докосване му разкри, че всъщност тя вече е негова. Но не бе достатъчно. Никога нямаше да бъде достатъчно.

Сузана не се поколеба. Не трепна. Загърби страховете и се остави да бъде завладяна единствено от чувството, което изпитваше.

Холт разпусна косата ѝ и ръцете му се напълниха със златиста коприна.

Тя разтвори устни и простена от удоволствие, когато езикът му се шмугна и заигра с нейния. Той я желаше неистово и това желание проникваше в нея. Тя се надигна на пръсти, нетърпелива да се слоят. Тялото ѝ бе копняло толкова дълго за този миг.

Същевременно се страхуваше, защото не знаеше какво ще остане от нея, когато загуби и последната си надежда, че може да обича. Трябваше да му докаже, че може да доставя удоволствие. Да го направи щастлив и той да продължава да я иска. Ако сбъркаше, ако не успееше и загубеше битката, той може би щеше да реши, че всичко е плод на фантазиите му!

Никога досега не бе чувствала такова непоносимо желание. Никой досега не беше я желал така отчаяно. Въздухът бе изпълнен с толкова нетърпение, че беше трудно да се диша. Искаше да му даде много, много повече от обикновеното сливане на две тела.

Устните му преминаха от лицето, към шията ѝ ухото ѝ. Ръцете му! О Боже! Ръцете му бяха нежни и не спираха да я галят.

Коленете ѝ омекнаха, а главата ѝ се въртеше. Без да мисли, тя заби нокти в гърба му. Мъчеше се да си спомни, какво харесват

мъжете.

Холт я държеше в прегръдката си и чувстваше напрежението ѝ. Беше така напрегната, че сигурно щеше да се счупи на две в ръцете му. Тя леко се отдръпна. Мисълта, че може би не го иска, го подлуди. Той разкъса блузата ѝ и я събори върху леглото.

— По дяволите, искам те! Искам всичко от теб! И ще го имам!

Устните му отново намериха нейните и хищно ги захапах. Ръцете ѝ се обвиха около него, пулсът ѝ биеше като барабан под пръстите му.

Тялото му бе пещ. Гореща, влажна плът, която се разтапяше и сливаше с нейната и тя цяла трепереше от това. Пръстите му бяха като стомана. Свободната му ръка се плъзгаше по тялото ѝ и събуждаше забравени трепети. Чувстваше гняв, нетърпение, диво желание и страст. Искаше да му каже да почака, да не бърза, но можеше единствено да стене.

Вятърът си играеше с пердето, през прозореца нахлуваше здрачът. Първите капки дъжд зачукаха по покрива. Звучаха като изстрели, като куршуми, изстреляни в битката, която той водеше с нея. Отново прогърмя, вече по-близо и ѝ напомни за стихииите, които щеше да отприщи след малко.

Когато устните му стигнаха до гърдите ѝ, той простена. Беше мека като летен бриз и опияняваща като старо уиски. Тя притихна под него, а той засмука с наслада втвърдяващото се зърно. Сърцето ѝ биеше под устните му, сякаш щеше да пробие гръдния ѝ кош.

Тя също го искаше. Можеше да почувства нетърпеливото очакване, което струеше от нея, да го чуе в накъсаното ѝ бързо дишане. Бедрата ѝ се притискаха към неговите. Холт слезе с устни още по-надолу и намери влажната вдлъбнатина под корема ѝ.

Сега ръцете ѝ бяха свободни. Сузана зарови пръсти в косите му, сетне сграбчи чаршафите. Не можеше да диша. Трябваше да му каже. Тялото ѝ се изпълни с болка и топлина. Нуждаеше се...

Искаше...

Някой извика. Осъзна като в мъгла, че това е собственият ѝ глас. Цели светове избухнаха в нея. Изумена, тя легнаше тръпнеща под него, а той вдигна глава и я погледна.

Очите ѝ бяха тъмносини, лицето ѝ гореше. Тялото ѝ трепереше, ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и паднаха на леглото. Не

предполагаше, че може да види изписано такова удоволствие.

Но той искаше още.

И преди да се е осъзнала, започна отново. Дъждът се усили. Двамата се търкаляха по леглото. Плът до плът, гореща, твърда, хлъзгава. Уста в уста, отворена, искаща, непрощаваща. Тя не можеше да му се насити, докосваше го и го влудяваше. Ръцете ѝ търсеха, устните ѝ бяха безмилостни.

Когато смъкна шортите ѝ, от гърдите ѝ се изтръгна вик на триумф. Помогна му да свали джинсите си.

Искаше да я докосва, да я гали. Да го притежава и да бъде притежавана. Усещаше се луда, жадна, нетърпелива. Не знаеше, че може да усеща такива неща. Не познаваше и това страхотно, неустойимо желание, което я ръфаше като див звяр.

И двамата повече не се контролираха. Повече нямаше прегради, нито смут, нито съмнения. Холт проникна в нея. Кръвта избухна в главата му.

Отново бяха единствените хора на света, както следобед сред океана. Но сега около тях бушуваше ураганно море и въздухът бе от разтопен огън. Имаше сила и свобода. Беше като полет на птица, като потъване в дълбините на океана, като огън, който поглъща всичко и не оставя след себе си нищо.

Холт я изпълни и потъна в невероятната топлина, която излъчваше. Лицето ѝ бе нашарено от вечерните сенки на облаците, очите ѝ полупритворени, докато се опитваше да му отговаря тласък след тласък, пулс след пулс.

Ритъмът се усили. От напирания екстаз му се зави свят. Мисълта му започна да потъва и да се губи. И последното нещо, което му дойде на ум, бе това, че може би е намерил щастието.

Сузана почувства, как той потръпна и зарови глава в косите ѝ. Обви плътно ръце около него. В мига, в който той стигна до върха, тя го последва.

Лежах в мълчание. Не бяха деца, не бяха хора без опит. Но и двамата усещаха, че всичко се е променило.

Холт се чудеше как бе могъл да живее без нея цели петнадесет години. Беше мечтал за нея от момче, докато стана мъж. Беше я

сънувал, беше си фантазирал, беше я желал. Но нито една от фантазиите му не се оказа сравнима с действителността. Тя беше като вулкан, тръпнеща, гореща, заливаща всичко по пътя си. Сега лежеше под него като разтопена лава. Тялото ѝ бе тънко и горещо. Косите ѝ ухаеха на слънце и море. Помисли си, че може да остане така до края на живота си. Цяла вечност, докато дъждът чука по покрива, а вятърът вие в клоните.

Но той искаше да я гледа...

Когато се надигна, Сузана нададе тих вопъл на протест. Холт я целуна и тя се успокои. Очите ѝ бяха затворени.

Господи, колко беше красива! Косата ѝ бе разпиляна по възглавницата, устните ѝ бяха полуотворени и меки. Тя се напрегна под погледа му, но той продължи да я разглежда и да ѝ се любува.

— Както винаги съм казвал — промърмори тихо, — Калхуновите момичета до една са хубавици.

Не знаеше какво да отговори. Нито как да реагира. Знаеше само, че ѝ бе открил една нова вселена. Беше я завел в един нов свят, магически и вълшебен.

После той се намръщи и стомахът ѝ се сви от лоши предчувствия. Прекара пръст по брадичката ѝ, през шията до извивката на гърдите ѝ.

— Трябваше да се избърсна — рече неочаквано и ядосано Холт. Трябваше да се сети, че брадата му ще драци кожата ѝ. — Защо не ми каза, че те боли?

— Не ме болеше.

— Извинявай — той докосна нежно с устни шията ѝ.

Удивеният ѝ поглед го накара да се чувства като идиот. Когато се претърколи, тя протегна ръка, за да хване неговата.

— Не ме болеше! Беше чудесно — гласът ѝ бе нисък и пълен с нотки, които досега не бе чувал. Очакваше да ѝ каже същото.

— Трябва да пусна кучето да влезе — той стисна леко ръката ѝ и излезе от стаята.

Едва сега Сузана чу, че Сади вие и драци по вратата.

Значи страховете ѝ бяха напразни. Той не я беше отхвърлил. Просто можеше да превключи от страст към ежедневие по-бързо от нея. Току-що бяха споделили нещо изключително. Тя се изправи и седна в леглото. Огледа се и се зачуди на безпорядъка. Завивката

лежеше на пода, чаршафите бяха смачкани и висяха от леглото. Дрехите ѝ, или по-точно това, което бе останало от тях, се търкаляха по земята.

Сузана стана. Не се чувстваше удобно гола, затова взе ризата му. Сетне потърси своята. Беше останало само едно копче, което висеше на конаца. Другите ги нямаше. Със смях тя я притисна към себе си. Холт наистина много я желаше! Беше ѝ така хубаво. Наведе се с въздишка и започна да търси копчетата. Може би като се върне, ще бъде студен и делови. Може би неговият живот не беше се променил с нищо. Това, което току-що бе станало, може да не означаваше нищо за него. Но преди малко тя беше желана! Беше неистово желана и притежавана. Никога нямаше да го забрави.

— Какво правиш?

Вдигна глава и го видя на вратата. Явно да се разхожда гол из къщата не му правеше никакво впечатление, помисли си Сузана, и се опита да успокои пулса си, който веднага се ускори при вида му. Изглеждаше сърдит. Но какво бе направила, или не бе направила, че да се появи този израз на лицето му?

— Блузата ми — обясни тя. — Търся си копчетата — стискаше ги в една ръка. — Имаш ли игла и конец?

— Не.

Тази жена изглежда не разбираше какво прави с него! Седеше клекнала, гола, облечена само с ризата му, косите ѝ се стелеха по раменете, а очите ѝ бяха натежели от задоволство. Може би искаше да го накара да коленичи и да се моли!

— Ами сега! — тя преглътна и се опита да се усмихна. — Добре, ще ги зашия в къщи. Но ще трябва да ми дадеш назаем твоята риза. Ще ти я върна. Най-добре да вървя.

— Не — той затвори вратата, прекоси стаята и я взе в прегръдката си. — Никъде няма да ходиш.

Дъждът спря на разсъмване. Въздухът бе кристалночист. Сузана се събуди от напевния шум на водата, течаща от водосточния улей. Преди да осъзнае къде е, устните ѝ бяха покрити с гореща, жадна целувка. Тялото ѝ се събуди и зазвъня от желание и възторг.

Още със събуждането си Холт я искаше! Тази изпепеляваща нужда означаваше само едно.

Нямаше думи, с които да изрази какво означава тя за него. Тя беше всичко. Започваше от момчешките му фантазии и свършваше с мъжкото му завоевание.

Можеше само да ѝ го покаже.

Лежеше върху нея и я гледаше. И знаеше, че никога повече няма да бъде доволен, ако се събужда без нея.

— Ти си моя — изрече думите като клетва. — Повтори го — ръцете му се свиха в юмруци. Той зарови лице в шията ѝ. — По дяволите, Сузана, кажи го!

Но тя не можеше произнесе нищо, освен името му.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха леко по гърба му, той се обърна и я постави върху себе си. Беше му приятно да чувства главата ѝ на гърдите си. Помисли си, че трябва да е доволен. Но искаше да чуе думите.

Ръцете му си играеха с косите ѝ. Мина ѝ през ума, че би я дръпнал, както когато бяха деца, ако се опиташе да мръдне. Усмихна се. Чувстваше тялото си отпуснато и леко, изпълнено с отмала и задоволство. Сърцето му биеше забързано, а навън птиците се пробуждаха с песен.

Сузана отвори очи и вдигна глава. Той наистина я дръпна за косата, но повече рефлексно, а не защото искаше да ѝ причини болка.

— Вече е утро — рече тя.

— Ами така е, когато изгрее слънцето.

— Не, аз... Ох!

— О, извинявай — Холт освободи косата ѝ.

— Трябва да съм заспала.

— Да — ръката му галеше гърба ѝ. — Захърка, преди да те въвлека в следващия рунд.

Тя се изчерви и се опита да стане, но той я притисна в прегръдката си.

— Къде отиваш?

— Трябва да се прибирам. Леля Коко сигурно вече е полудяла от притеснение.

— Тя знае къде си — Холт смени отново положението, тъй като му бе по-лесно да я задържи, когато е отдолу. Започна да я целува по врата. Нямаше нищо по-приятно на света да усеща под устните си

забързаните удари на сърцето ѝ. — И освен това предполагам, че ѝ е безкрайно ясно с какво се занимаваш.

Не особена очарована от това, което чу, Сузана го побутна по рамото.

— Не съм ѝ казала къде отивам.

— Но аз ѝ казах, когато заведох Сади. Почеши ме по гърба, моля те! Малко по-надолу.

Тя се подчини автоматично, докато мислите ѝ се завъртяха объркано.

— Ти си казал на леля ми, че...

— Казах ѝ, че ще бъдеш с мен. Предполагам останалото ще бъде плод на нейното въображение. О, така е добре. Благодаря.

Сузана въздъхна. Боже господи! Леля ѝ със сигурност си бе нарисувала дори и това, което не беше се случило. Коко имаше развихрено въображение. Всъщност нямаше никаква причина да се чувства неудобно. А се чувстваше точно така. И то не бе свързано с леля ѝ, а с мъжа, който в момента лежеше гол до нея.

Едно нещо е да го гледа така през нощта. Но на сутринта!

Холт вдигна главата си и я погледна.

— Какво има?

— Нищо — но той изви въпросително вежди и тя сви рамене. — Не съм сигурна какво правя. Никога не съм го правила досега.

Той се ухили.

— И как си родила две деца?

— Нямах пред вид това... Имах пред вид...

Усмивката му стана още по-широка.

— Е, ще трябва да свикнеш, бебчо — прокара пръст по брадичката ѝ. — Искаш ли да ти помогна да се справиш с угризенията на другата сутрин?

— Искам да престанеш да ме изкушаваш.

— А не, такъв е редът. Трябва да те изкушавам, за да престанеш да се чувстваш като вещица.

— Като какво? — думата заседна в гърлото ѝ. — Вещица ли?

— А ти трябва да кажеш, че съм бил невероятен.

Сузана вдигна вежди.

— Такъв ли е редът?

— А също и всички суперлативи, които ти дойдат на ум. След това — той отново я претърколи върху себе си — трябва да отидеш в кухнята и да ми направиш закуска, за да докажеш, че талантите ти са най-разнообразни.

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарна, че ме светна относно процедурата.

— Няма нищо. След като приготвиш закуската, може да се върнеш отново в леглото.

Тя се разсмя и притисна лице към неговото.

— Ще трябва да потренирам. Но вероятно ще успея да ти изпържа няколко яйца.

— Ако намериш.

— Имаш ли халат?

— За какво ти е?

Тя го погледна. Очите му бяха пълни с нескрито желание.

— Добре де, не ми трябва — измъкна се от леглото и се обърна с гръб, докато търсеше ризата му. — А ти какво ще правиш, докато ти приготвям закуска?

— Ще те гледам.

И наистина я последва и я наблюдава, докато тя сновеше из кухнята само по риза. Въздухът ухаеше на прясно сварено кафе.

Сузана се почувства по-добре. Жълтият храст, който посадиха, беше като слънчев облак зад прозореца, а въздухът бе свеж и с мирис на дъжд.

— Слушай, можеш да използваш и нещо повече от тостер, тиган и тенджерата — каза му тя, докато добавяше сирене към яйцата.

— Защо? — Холт се облегна на стола и дръпна от цигарата си.

— Защото хората използват тази стая, наречена кухня, за да си приготвят храна.

— Само ако никога не са чували, че има ресторанти — той стана и напълни две чаши с кафе. — Искаш ли нещо?

— Нищо. Ще го пия чисто. Нуждая се от стимулатор.

— Това, от което се нуждаеш, е малко повече сън.

— Трябва да бъда на работа след около час — с чинията с димящи яйца в ръце, тя отиде до прозореца и се загледа навън.

Той видя израза в очите ѝ, пристъпи и я хвана за раменете.

— Недей!

— Извинявай. Не мога да спра да мисля какво правят, добре ли са. Никога не са се отделяли от мен.

— Той не ги ли взема през уикенда?

— Никога. Само няколко нещастни следобеда — тя се опита да прогони лошото си настроение и вяло се усмихна. — Е, остават още само тринадесет дни.

— Няма да помогнеш нито на тях, нито на себе си, ако само се товариш с работа — възбудата му растеше, докато я масажираше раменете ѝ.

— Добре съм. Ще се оправя — с усилие промълви Сузана. — Имам достатъчно работа, за да бъда заета и да не мисля следващите седмици. А и като ги няма, ще мога да отделя повече време да търся изумрудите.

— Остави това на мен.

Тя го погледна.

— Това е задача за всички ни, Холт.

— Да, но след като вече съм обвързан, значи участвам и аз.

Сузана внимателно разбърка яйцата. По същия начин потърси и думите.

— Благодаря ти за помощта. Всички оценяват високо жеста ти. Но това са изумрудите на Калхунови. Заради тях две от сестрите ми бяха изложени на смъртна опасност.

— Точно затова. Вие не можете да се справите с Ливингстън. Той е хитър и брутален. Едва ли ще ви помоли учтиво да не му пречите.

Тя се обърна и му подаде чинията.

— Свикнала съм с брутални и хитри мъже. И голяма част от живота си прекарах в страх.

— Какво значи това?

— Това, което казах — сложи на масата и своята чиния с яйца. — Няма да позволя на някакъв си джебчия да ме уплаши, нито ще ме разколебае да направя това, което смятам за най-добро за себе си и семейството ми.

Холт поклати глава.

— Страхуваше ли се от Дюмонт? Физически?

Очите ѝ трепнаха от неочакваната смяна на темата.

После се успокоиха.

— Говорим за изумрудите — опита се да се отдръпне, но Холт прегради пътя ѝ. Очите му бяха стоманени, но гласът му бе тих и ласкав.

— Биеше ли те?

Лицето ѝ пламна, сетне пребледня.

— Какво?

— Искам да знам дали Дюмонт те биеше.

Чувстваше, че всеки миг ще се предаде. Усети в гласа му скрита заплаха.

— Яйцата ще изстинат. Гладна съм.

Холт едва потисна желанието си да грабне чинията и да я запрати към стената. Седна и изчака Сузана да се настани срещу него. Изглеждаше много крехка и беззащитна.

— Чакам отговор, Сузана.

Тя ровеше из яйцата. Но той знаеше да чака.

— Не — гласът ѝ бе равен, лишен от чувства. — Никога не ме е бил.

— Само те измъчваше, като ти нанасяше словесни удари? — успя да запази гласа си спокоен. Погледът ѝ за секунда го стрелна, после отново се зарея някъде встрани.

— Има хиляди начини, по които може да измъчваш някого, Холт. Освен това унижението е... — тя си взе припечена филийка. — Хлябът ти се е свършил, трябва да купиш.

— Какво правеше той?

— Остави.

— Какво правеше той? — повтори бавно Холт, сякаш не я чу.

— Непрекъснато ми натякваше разни неща.

— Какви по-точно?

— Че съм жалка и неподходяща да бъда жена на адвокат като него със социални и политически амбиции.

— Защо?

Сузана остави ножа.

— Това разпит ли е? Така ли разпитваш заподозрените?

Охо, тя се ядоса, помисли си Холт. Така е по-добре.

— Това е просто въпрос.

— И искаш просто отговор? Добре тогава. Той се ожени за мен заради фамилията ми. Мислел си е може би, че имам повече пари, но

името Калхун му бе достатъчно. За нещастие много бързо осъзна, че не съм това, което бе очаквал. Моите разговори по време на обядите и партита бяха в най-добрия случай незначителни. Може да бях елегантно облечена, за да изглеждам като съпруга на амбициозен млад адвокат с политически амбиции, но съвсем не можех да му бъда полезна. Както често ми повтаряше, че за него било огромно разочарование, когато открил, че не мога да се справя с положението. Че съм досадна както на масата и на светските вечери, така и в леглото.

Тя изсипа остатъка от закуската си в купичката на Фред.

— Е, отговорих ли на въпроса ти?

— Не — Холт бутна чинията си встрани и запали цигара. — Бих искал да знам как успя да те убеди, че си се провалила. Че грешката е твоя.

Усети, че тя се напрегна.

— Аз го обичах. Или по-точно обичах мъжа, за когото се бях омъжила. И исках, много силно исках да бъда жената, с която той да се гордее. Но колкото повече се стараех, толкова повече се провалях. Сетне дойде Алекс и, разбираш ли, бях направила нещо невероятно. Бях дала живот на едно хубаво бебе. Беше толкова естествено и лесно да бъда майка. Никога не съм се съмнявала, че ще бъда добра майка. Бях щастлива. Бях така отдадена на децата и семейството, което трябваше да бъдем, че изобщо не забелязах как Бакс си бе намерил повълнуваща компания. Докато не открих, че очаквам Джени.

— Значи те е изиграл. И ти какво направи?

Тя не се обърна, а пусна водата в мивката и започна да мие чиниите.

— Ти не можеш да разбереш какво чувства човек, когато е изоставен по този начин. Да се грижиш за децата на мъжа, който вече те е заменил с друга.

— Не, не мога. Но ми се струва, че ми се караш.

— Много ли сърдита ти изглеждам? — засмя се Сузана. — Да, тогава бях сърдита, но също така и ликвидирана. Не искам да си спомням колко лесно ме разби. Алекс бе само на няколко месеца, а Джени дори не бе планирана. Но аз бях щастлива като бременна. Той не я искаше. Нищо преди това не беше ме наранявало така, както реакцията му, когато узна, че отново съм бременна. Беше бесен и...

отегчен — тя кратко се изсмя и натопа ръце в сапунената вода. — Вече имаше син, тъй че фамилията Дюмонт щеше да бъде продължена. Нямах намерение да прахоса живота си, дундуркайки бебета и сменяйки напикани гащи. Сигурно не искаше да ме показва отново дебела, непривлекателна и изморена. Най-доброто решение според него бе да прекъсна бременността. Скарахме се жестоко. За пръв път имах смелостта да се опълча срещу него. Кое го направи още по-лош. Той беше свикнал да печели, да не му се противопоставят. Винаги го бе получавал. И понеже не успя да постигне това, което искаше, ме наказа. Както той си знае.

Вече беше по-спокойна. Остави чиниите да се сушат и се захвана с тенджерката.

— Все още пазеше дискретност по отношение на любовните си авантюри, но правеше така, че аз да научавам. Разказваше ми колко съм нищожна в сравнение с жените, с които спеше. Нямах право да ползвам чекове и сметки, затова трябваше всеки път, когато имах нужда от пари, да го моля. Нощта, когато се роди Джени, той прекара с друга жена. Направи така, че да науча, а когато дойде в болницата, се преструваше на горд баща. Нали го снимаха за вестниците!

Холт не се помръдна. Не смееше.

— И защо остана с него?

— Първо, защото продължавах да се надявам, че някой ден ще се събудя до човека, в когото се бях влюбила. Сетне, когато започнах да осъзнавам, че бракът ми се е провалил, вече имах едно дете и чаках второ — Сузана взе кърпа и започна да бърше чиниите. — И освен това дълго време, много дълго време, бях убедена, че той е прав. Не бях нито умна, нито остроумна, нито чаровна. Не бях сексапилна, нито изкусителна. Когато осъзнах, че никога няма да стана, трябваше да помисля и за децата. Те не биваше да бъдат наранени. Не можех да си отида, ако с това обърквах живота им или им причинявах болка. Един ден разбрах, че всичко, което правя, няма смисъл. Че не само пропилявам живота си, но вероятно нанасям повече вреда на Алекс и Джени като претендирам, че имат семейство и баща. Той обръщаше малко внимание на Алекс, а на Джени абсолютно никакво. Прекарваше повече време с любовницата си, отколкото с нас — тя въздъхна. — И така, пяхнах диамантите си в памперсите на Джени и подадох молба за

развод — когато се обърна към Холт, лицето ѝ бе спокойно. — Отговорих ли на всичките ти въпроси?

Много бавно той стана, като не откъсваше очи от нея.

— Минавало ли ти е през ума поне веднъж, че всъщност той е виновният, че грешката е негова! Че е едно егоистично, неблагодарно копеле?

Устните ѝ се изкривиха.

— Да, последното да. Също така дълго време мислех, че моята история има само една страна. Убеждавах се, че отношението на Бакстър към нашата връзка е различно от моето, за което съм виновна само аз.

— Той все още мачка самочувствието ти — каза Холт със зле прикрита ярост. — Значи не си била умна? Чудя се какъв ли е човекът, който може да възпитава две деца и да върти собствен бизнес? Тъпак може би? — пристъпи към нея, а тя инстинктивно се отдръпна. — Добре. Не съм сигурен дали се дразня, но знам, че повечето мъже се дразнят от умни и интелигентни жени, които имат мозък и знаят какво искат, особено когато са с добри сърца. Нищо не ме кара да се възхищавам повече от жена, която цял ден се блъска, за да осигури прехраната на децата си. Колкото до сексапил, ти въобще не си секси. Само не знам защо снощи не си запълних времето с нещо друго, ами правех любов с теб.

Той я притисна към мивката с цялото си тяло и с толкова ярост, че тя почти се уплаши.

— Ти ме попита и аз ти отговорих. Не знам какво искаш повече.

— Искам да ми кажеш, че няма да ти пука за него — сграбчи я за раменете и приближи лицето си. — Искам да ми кажеш онова, което ти казах, когато бях в теб и бях толкова щастлив, че не можех да дишам. Ти си моя, Сузана. Нищо, което е било преди няма значение, защото сега си моя. Това искам да чуя.

Ръцете му я хванаха за китките. Понечи да каже нещо, но зърна в очите ѝ паника и болка. Погледна и видя, че китките ѝ са червени. Беше я стискал много силно. Изруга се сам и я пусна.

— Холт...

Той вдигна ръка да я спре. Трябваше да се успокои, да потуши гнева и яростта, които го изпълваха. Беше ѝ причинил болка. Наистина, беше го направил в миг на ярост и без да иска, но това

нямаше да заличи белезите. Беше постъпил точно като мъжа, който бе оставил белези в душата ѝ.

Пъхна ръце в джобовете си и се обърна.

— Имам работа.

— Но...

— Извинявай, Сузана, грешката е моя. Ти нали каза, че имаш работа. Аз също.

Ето това е, помисли си тя. Накара я да разголи душата си, сега можеше да си върви.

— Добре. Ще се видим в понеделник.

Той тръгна към вратата. Изведнъж спря и удари с ръце по стената.

— Миналата нощ означава много за мен. Разбираш ли?

— Не — въздъхна тихо тя.

Ръката му се сви на юмрук и отново удари стената.

— Ти си важна за мен. Искам те, и това че си тук... Нуждая се от теб. Сега по-ясно ли е?

Тя го наблюдаваше. Юмрукът му на стената, очите пълни с нещо, което не можеше да определи. Но беше ясно. Беше повече от ясно.

— Да.

— Не искам да свършим с това — той обърна глава и я погледна.
— Не бива да свършим.

Тя продължаваше да го наблюдава, като се помъчи да говори спокойно.

— Какво искаш да кажеш, че ме молиш да се върна пак ли?

— Знаеш много добре — той затвори очи. — Да, моля те да се върнеш. И още, моля те да бъдеш с мен, не само на работа и в леглото. Ако не ти е достатъчно ясно, тогава...

— Искаш ли да дойдеш на вечеря?

— Какво? — премига изненадано Холт.

— Искаш ли да вечеряме заедно? После може да излезем с колата.

— Да — той прекара ръка през косата си, като не беше сигурен дали се чувства облекчен, че стана толкова лесно.

— Би било хубаво.

Да, би било хубаво, помисли си Сузана и се усмихна.

— Тогава ще се видим в седем. Доведи и Сади.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямаше свещи и лунни лъчи, но си беше любов. Сузана не вярваше, че отново ще я намери, или изпита.

Тя се облегна доволно на седалката на камиончето и се усмихна.

Знаеше, разбира се, че връзката ѝ с Холт Брадфорд ще бъде осеяна с подводни камъни. Но беше толкова хубаво. През последните няколко дни и нощи бе успяла да го разбере.

На няколко пъти той се появи в магазина ѝ по обяд. Не отвори дума за децата, нито за това, че му е липсвала. Не, просто казваше, че е слязъл в селото за части и понеже е гладен, минава да я вземе, за да обядват заедно.

Или вечер я изненадваше, като нежно разтриваше раменете ѝ, за да отнеме умората. Или пък излизаха с кошница студено пиле и вино и се качваха в лодката. Продължаваше да е нетърпелив, дори често рязък, но нито веднъж не насили нещата. Съобразяваше се с нейните желания и настроения. Остави я да бъде такава, каквато е. Когато се любеха, беше жаден, всеотдаен и страстен, което не оставяше съмнение относно чувствата му.

Не, тя не бе търсила любовен роман, повтори си отново Сузана, докато паркираше зад колата му. Но беше ужасно щастлива, че го е намерила.

В мига, в който отвори вратата, сестра ѝ Лайла извика:

— Чакам те!

— Виждам — Сузана вдигна вежди. Лайла все още носеше работните си дрехи. Като знаеше графика ѝ, Сузана бе сигурна, че поне от час си е в къщи. Първата ѝ работа, като се прибереше, бе да се преоблече с най-удобните си домашни дрехи и да намери най-подходящото място за полягане. Значи нещо не бе наред.

— Какво има?

— Имаш ли нещо общо с оня начумерен дангалак, с който се мотаеш напоследък?

— Ако имаш пред вид Холт, нищо специално — Сузана свали шапката, която носеше и я хвърли на дивана. — Защо?

— Защото в момента е в моята стая и я претърсва сантиметър по сантиметър — тя погледна недоволно към стълбите, водещи за горния етаж. — Казах му, че вече сме преровили навсякъде и че ако съм спала толкова години с изумрудите, сигурно щях да знам.

— А той не ти обърна капка внимание.

— Не само това, ами ме изрита от собственото ми легло. И Макс му пригласяше — тя въздъхна и седна на стълбите. — Изхили се и рече, че било чудесна идея.

— А ти искаш да ги надзираваш, нали?

В очите на Лайла блесна дяволито пламъче.

— Ами да — тя стана, прегърна сестра си и двете се заизкачваха нагоре. — Работата май е сериозна?

— Стана много бързо.

— Понякога е по-добре, когато обичаш някого, нещата да стават така, с един замах — тя се прозя и изруга. — Дявол го взел, лишиха ме от заслужената ми дрямка! Щях да съм доволна, ако можех да кажа, че не харесвам това енергично момче, но не мога. Има нещо успокояващо зад грубите му маниери.

— Ще трябва още веднъж да надникнеш зад аурата му — подкачи я Сузана.

Лайла се разсмя и спря.

— Той е добро момче, нищо че сега ми иде да го набия. Радвам се, че те виждам отново щастлива, Суз.

— Не съм била нещастна.

— Така е, но не беше и щастлива. Има разлика.

— Сигурно си права. Като говорим за щастието, какви са твоите сватбени планове?

— Леля Коко и останалата дяволска рода в момента обсъждат в кухнята точно това — тя обърна смеещите си очи към сестра си. — И се джафкат на поразия. Нашата пралеля Колин претендира, че иска само да възвърне добрата репутация на Калхунови, но всъщност бие страхотен шут на леля Коко, като настоява да състави списъка на гостите и да разбие на пух и прах менюто.

— И се забавлява до припадък.

— Почакай, ще дойде и твоя ред. Доколкото знам, вече има няколко идеи относно аранжировката на цветя.

— Ужас! — Сузана спря пред вратата на сестра си. Холт явно здравата бе порботил. Стаята, която така или иначе никога не беше подредена, сега приличаше на истинско бойно поле. Сякаш хиляди бесове бяха вилнели, преобърнали всяко тъгълче и стоварили мебелите на куп. В момента Холт бе заврял главата си в камината, а Макс пълзеше по пода.

— Забавлявате ли се, момчета? — запита протяжно и привидно спокойно Лайла.

Макс вдигна глава и се усмихна. Беше бясна, разбира се, той си я познаваше. Характерът ѝ го забавляваше.

— Намерих сандала, който търсеше преди време. Беше под възглавницата на стола.

— Добри новини — рече Лайла и забеляза, че Холт не откъсва очи от сестра ѝ, а и тя също. — Защо не си починеш малко, Макс?

— Не съм изморен.

— Напротив, даже много си изморен и определено се нуждаеш от глътка кафе — тя пристъпи, хвана го за ръката и го вдигна от пода. — После можеш да се върнеш и да помогнеш на Холт да разкриете всичко за личния ми живот.

— Казах ти, че няма да ѝ хареса — каза Сузана, след като Лайла и Макс излязоха от стаята.

— Много важно!

Сузана зараглежда пораженията, които бяха нанесли в стаята на сестра ѝ.

— Е, намерихте ли нещо?

— Нищо, ако не смятаме две странни обеци и едно дантелено нещо зад гардероба — той поклати глава. — Ти носиш ли такива дантелени финтифлюшки?

— Невинаги. — Тя погледна към изпотената си фланелка. — Допреди няколко дни мислех, че изобщо нямам нужда от тях.

— Изглеждаш чудесно с дънки и фланелка, бебчо — Холт стана и приближи. Сузана не помръдна. — И освен това — той прекара ръце по гърба ѝ и стигна до бедрата — аз поемам задължението да ги свалям от теб — той я целуна с дълга целувка, която я остави без дъх.

Както винаги. — Но някой път може да вземеш едно от тези дантелени неща на заем от Лайла...

Тя се разсмя и го ръгна леко между ребрата.

— Може пък да те изненадам. Колко време вече се ровиш тук?

— Дойдох веднага от обекта. Ти приключи ли със саденето на тези, как им беше името... храсти?

— Руски маслини. Да приключих. Ти много ми помогна с предпазната ограда.

— А ти си напълно откачена, ако си мислеше, че можеш да построиш онова съоръжение сама.

— Имах помощник, когато сключих договора.

Холт заклати глава и се върна при камината.

— Може и да си упорита, Сузана, но не си достатъчно силна да влачиш камъни и да въртиш чука.

— Почти го бях направила.

— Да — той извади една тухла от стената. — Видях. Изглеждаше доста сносно.

— Изглеждаше страхотно. И тъй като ти не ме руга непрекъснато, а само малко, ще ми позволиш ли да те възнаградя?

— Как? — Холт веднага изгуби интерес към тухлата.

— Ще ти донеса една бира.

— О, — разочаровано проточи той — аз пък си помислих...

— Знам какво си помисли — тя се разсмя и тръгна да излиза. — Засега ще се удовлетвориш с бирата.

Хубаво е, когато човек може да се шегува така, мислеше си Сузана. С него не се объркваше, нито се чувстваше потисната. Знаеше и усещаше, че той я харесва, че му е приятно с нея. Може би след време щяха да постигнат повече в отношенията си.

Изпълнена с ентузиазъм тя влезе в хола. И изведнъж настъпи страшен хаос. Чу Фред и Сади да лаят неистово. После чу топуркане на крачета и викове.

— Мамо! Мамо! — Алекс и Джени нахлуха в стаята. Сузана ги грабна в прегръдките си и започна да ги целува, докато кучетата щастливо се въртяха около тях.

— О, колко ми липсвахте! Толкова много, че едва оживях! Дайте да ви разгледам! — тя ги отдалечи от себе си и усмивката изчезна от лицето ѝ. И двамата бяха разплакани. — Но какво има?

— Искахме да си дойдем в къщи — гласът на Джени трепереше, тя зарови глава в бедрото на майка си. — Мразя ваканциите.

— Шшт! — Сузана погали косата на дъщеря си, докато Алекс избърса очите си с ръка.

— Бяхме лоши и невъзпитани — Обясни той с треперещ глас.

— Нищо друго не съм очаквал от тях! — в стаята влезе Бакстър.

Джени се сгуши в майка си и я стисна здраво за раменете, а Алекс се обърна и войнствено вирна брадичка.

— Не обичаме да ходим на тъпи партита и не те харесваме.

— Алекс! — гласът на Сузана бе остър. Тя сложи ръка на рамото на сина си. — Веднага се извини.

Устните му затрепериха, но упорития поглед остана.

— Съжаляваме, че не те обичаме.

— Качете се със сестра си горе — рече грубо баща им. — Искам да говоря с майка ви насаме.

— Отидете с Джени в кухнята — намеси се Сузана и потупа сина си по бузата. — Леля Коко е там.

Бакс подритна Фред с крака си.

— И вземете тези непоносими животни с вас.

— Шери? — обади се тихо дребната брюнетка, застанала нерешително до вратата.

— Ивет — Сузана обгърна раменете на децата си. — Извинявай, не те видях.

Французойката махна с ръка.

— Аз се извинявам. Виждам, че присъствието ми не е подходящо. Само да питам Бакс, какво да правя с багажа на децата?

— Нека шофьорът да го донесе. Не виждаш ли, че съм зает? — смъмри я той.

Сузана я погледна с явна симпатия.

— Нека го остави тук. Да идем в салона — каза тя на Бакстър и се обърна към децата. — А вие, тичайте при леля Коко. Тя ще се радва да ви види.

Те излязоха, като се държаха за ръце, а кучетата ги следваха по петите.

— Ако можеш да отделиш една минута от скъпоценното си време — Бакстър иронично изгледа вехтите й работни дрехи. — Стига да не преча на явно много важната ти работа.

— В салона — повтори Сузана и се обърна. Водеше борба със себе си, за да остане спокойна. Трябваше да бъде спокойна. Каквато и да беше причината Бакстър да промени плановете си и да върне децата в къщи цяла седмица по-рано, знаеше, че щеше да се стовари върху нейната глава. Затова трябваше да се контролира. Но фактът, че децата бяха разстроени, ѝ пречеше.

— Ивет — обърна се Сузана към младата жена и ѝ посочи стол, — мога ли да ти предложа нещо?

— О, много си любезна. Бренди, моля.

— Разбира се. Бакстър?

— Уиски, голямо.

Сузана отиде до бюфета и им наля. Слава Богу, че ръцете ѝ не трепереха. Когато поднесе чашата на Ивет, забеляза, че тя я гледа с извинение и разбиране.

— Е, Бакс, ще бъдеш ли така добър да ми кажеш какво става?

— Това, което става сега, започна преди години, когато ти дойде безумната идея, че можеш да бъдеш майка.

— Бакс — намеси се Ивет.

— Ти върви на терасата и не се бъркай. Предпочитам да си говоря с нея насаме.

И така, нищо не беше се променило, помисли си Сузана. Ивет прекоси безмълвно стаята и излезе навън.

— В крайна сметка този малък експеримент ще избие от главата ѝ всички намерения да има дете.

— Експеримент ли? — повтори неразбиращо Сузана. — Твоето решение да вземеш децата на ваканция е било само експеримент, така ли?

Той отпи от уискито и я погледна. Беше красив мъж, с все още фино младежко лице и гъста коса. Но характерът му, лош и заядлив, бе прибавил към правилните черти още нещо. Нещо неприятно и злобно, което вече личеше.

— Причините да взема децата, са си моя работа. А тяхното отвратително поведение е твоя. Те нямат никакво понятие как да се държат на публично място и в обществото. Имат направо варварски маниери! Лоша работа си свършила, Сузана! А уж възнамеряваше да отгледаш и възпитаеш тези две нещастни изчадия!

— Забранявам ти да говориш така за тях в моя дом — тя пристъпи към него, очите ѝ блестяха. — Пет пари не давам дали отговарят на твоите стандарти за поведение или не. Искам обаче да знам защо ги върна по този начин.

— Тогава сядай и слушай! — той ѝ показа с ръка стола. — Твоите скъпоценни дечица нямат никаква представа какво се очаква от един Дюмонт. Те са шумни и невъзпитани в ресторанта, цвилят и пицят в колата. Когато им правя забележка или стават непокорни или циврят. В курорта поведението им бе повече от невъзможно.

— С други думи, държали са се като деца. Съжалявам, че са провалили плановете ти, Бакстър, но би трябвало да знаеш, че не можеш да очакваш от пет и шестгодишно дете да се бъдат кротки, тихи и изрядни във всяко едно отношение и по всяко време на деня. Още повече, че са попаднали в обстановка и сред хора, които са им абсолютно непознати. Та те дори теб не познават!

Той отпи от уискито и преглътна шумно.

— Те отлично знаят, че съм им баща, но ти си се погрижила, да нямат никакъв респект и уважение към мен.

— Не, ти сам се погрижи за това.

Той остави чашата си на масата.

— Какво си мислиш, че не знам какво си им наговорила за мен ли? Сладката ми, безобидна Сузана!

Тя отстъпи автоматично назад.

— Не съм им говорила нищо за теб — успя все пак да каже, ядосана, че се поддаде на инстинктивния си страх и отвращение към него.

— Така ли? Значи не си им казала, че имат братче-копеленце в Оклахома?

А, това било значи, осъзна Сузана и се приготви за битка.

— Братът на Мегън О'Райли се ожени за сестра ми. Нямаше възможност да запазя нещата в тайна, дори да исках.

— И затова си побързала да очерниш името ми, нали?

— Момчето им е на половина брат. Те го приеха и освен това са много малки, за да разберат какво ужасно и необяснимо нещо си сторил.

— Това си е моя работа. Не го забравяй! — той я хвана за раменете и я блъсна към стената. — Няма да ти позволя да кроиш

жалките си интриги срещу мен.

— Свали си ръцете! — Сузана се опита да се измъкне, но Бакстър я държеше здраво.

— Ще го направя, когато аз реша. Искam да те предупредя, скъпа. Няма да ти дам да разпространяваш клюки за мен. Само ако чуя нещо, ще знам, че произлиза от теб и тежко ти и горко тогава. Ще ми платиш с лихвите!

— Повече не можеш нищо да ми направиш — успя да запази спокойствие Сузана.

— Не ми се перчи! Искam децата да стоят настрана. Колкото до така нареченият им брат, ако още веднъж това бъде споменато някъде — той усили натиска си и я разтърси — ще съжаляваш.

— Напусни дома ми!

— Твоят дом? — мъжът стисна гърлото ѝ с едната си ръка. — Не забравяй, че все още е твой, защото не исках да притежавам този смешен, рушащ се анахронизъм. Ако ме ядосаш, ще те върна в съда. И този път ще ти го отнема. Ще ти отнема всичко. Децата ще отидат в хубаво швейцарско училище, което непременно ще се случи, ако не си мериш приказките и не внимаваш какво вършиш.

Бакстър видя как изразът в очите ѝ се промени. Но това не беше страхът, който очакваше да види. Беше ярост. Тя вдигна ръка, но преди да го удари, той излетя от неочаквано силен удар и падна на пода.

Холт го сграбчи за яката и го стовари върху масичката в стил „Луи четиринадесети.“

Не беше виждала досега очите на човек, готов да убива. Сега го видя в очите на Холт, когато нанесе втори удар с юмрук в лицето на Бакстър.

— Холт, недей... — опита се да се намеси Сузана.

В този миг някой я хвана за ръцете с неочаквана сила.

— Остави ги — каза Колин. Очите ѝ блестяха, а устата ѝ бе изкривена в зловеща гримаса.

Холт искаше да го убие и може би щеше да го направи, ако Бакстър се съпротивляваше. Но той седеше безпомощно и бършеше носа и устата си от кръвта, която шуртеше от тях.

— Сега слушай добре, копеле мръсно! — Холт го сграбчи и подпря на стената. — Ако още веднъж вдигнеш ръка върху нея, ще те убия. Смятай, че си мъртъв.

Целият треперещ, Бакстър извади носната си кърпа.

— Ще те арестувам за опит за убийство — той притисна кърпата към носа си, огледа се и видя жена си отвън на терасата. — Имам свидетел. Ти ме нападна и заплаши живота ми — за пръв път му се случваше да бъде публично унижен. Погледна с нескрита омраза Сузана. — Ще съжаляваш за това.

— Нищо подобно — леля Колин изпревари Холт, преди да му е нанесъл следващия удар. — Ти ще съжаляваш, нещастна, страхлива, безгръбначна свиня такава! — тя се подпря на бастуна си и пристъпи към него. — Ще съжаляваш през целия си живот, ако вдигнеш ръка върху някой от моето семейство. Ако мислиш, че можеш да направиш нещо, искам да знаеш, че аз мога два пъти повече. А ако не са ти известни моите възможности, ще ти кажа, че аз съм Колин Тереза Калхун и мога да те купя и продам с парцалите, преди да си се усетил.

Тя го наблюдаваше с насмешка и съжаление. Един треперещ от страх мухльо, с раздърпан костюм и окървавена носна кърпа.

— Много ми е интересно какво ще каже губернаторът на щата, който между прочем ми е кръщелник, когато му разкажа тази сцена — тя кимна доволно, като видя, че Бакстър много добре чу и разбра казаното. — Вдигай си нещастният задник от моята къща. А ти, млади човече, — тя се обърна към Холт и наклони глава — ще бъдеш ли така любезен да покажеш на нашите гости вратата.

— С удоволствие, мадам.

Холт ги изпрати до вратата. Обърна се и зърна Сузана в мига, в който изтича навън.

— Къде отиде? — попита той леля Колин, когато останаха сами в приемната.

— Да си ближе раните, предполагам. Сипи ми малко бренди. По дяволите, няма кой да те види, така че побързай — добави тя, като видя, че той се колебае. Старата дама се намести във фотьойла и се опита да успокои бясно биещото си сърце. — Знаех, че й е било тежко с този тип, но не знаех до каква степен. Трябваше да го държа под око след развода. — Тя взе чашата и отпи яка глътка. — Жалко подобие на мъж! Все още не мога да повярвам, че така се е държал с нея. Трябваше да се досетя, още когато видях израза в очите й. Майка ми гледаше по същия начин — тя затвори своите клепачи и се отпусна назад. — Е, ако не иска да види как политическите му амбиции се

изпаряват яко дим, ще трябва да я остави на мира — бавно отвори очи и погледна студено Холт. — Ти беше чудесен. Харесвам мъже, които знаят как да използват юмруците си. Съжалявам само, че не успях да вкарам в действие бастуна си.

— Мисля, че свършихте много по-добра работа. Аз само му счупих носа, а вие го изплашихте до смърт.

— Наистина го направих — тя се усмихна доволно и отпи отново. — И при това се чувствам чудесно.

Старата дама забеляза, че Холт стои до отворената врата със стиснати юмруци.

Мина ѝ през ума, че Сузана може да направи някоя глупост в безсилната си мъка.

— Майка ми обичаше да ходи на скалите. Сигурно и Сузана е отишла там. Кажи ѝ, че децата набиват бисквити в кухнята и ще си развалят вечерята.

Тя наистина беше на скалите. Не знаеше защо го направи, може би инстинктът я накара да отиде там. Искеше просто за миг да остане сама.

Седна, скри лице в шепите си и се опита да прогони срама и горчивината, която я изпълваха.

Холт я намери в тази поза. Хлипаща и самотна. Вятърът разнасяше мъката ѝ, а морето се блъскаше тъжно в краката ѝ. Той не знаеше откъде да започне и какво да каже. Майка му бе силна жена и ако някога бе плакала, сигурно е било тайно и насаме.

Беше видял Сузана притисната до стената, а ръката — на Дюмонт на гърлото ѝ. Изглеждаше така крехка и беззащитна. И смела.

Пристъпи към нея и колебливо сложи ръка на рамото ѝ.

— Сузана.

Тя подскочи. Избърса нервно мокрото си лице.

— Трябва да се връщам. Децата...

— Седят в кухнята и лапат бисквити. Седни.

— Не, аз трябва...

— Моля те — той седна и я привлече към себе си. — Не съм идвал тук много отдавна. Дядо често ме вземаше с него. Седеше точно на това място и гледаше морето. Веднъж ми разказа приказка за

принцесата, която живеела в замъка на скалите. Сигурно е говорил за Бианка, но аз си мислех за теб.

— Холт, съжалявам.

— Ако започнеш да се извиняваш, съвсем ще побеснея.

Тя едва преглътна надигащата се вълна от сълзи.

— Не мога да преживея това, което видях.

— Това, което видях, бе един побойник, който те нагрубяваше — той обърна лицето й към себе си. Когато видях червените следи по врата й, изруга през зъби. — Той никога вече няма да те нарани.

— Беше засегната репутацията му. Децата изглежда са говорили за Кевин.

— Ще ми обясниш ли все пак какво означава всичко това? Нищо не разбирам.

— Да — и тя му разказа историята. — Когато Слоун ми каза, мислих и реших, че децата трябва да знаят, че имат брат. Това, което Бакс не осъзнава, е, че той не ме интересува. За мен са важни децата, само те. И семейството ми.

— Не, той никога няма да го разбере — Холт взе ръката й и я целуна. Изуменият й поглед го накара да обърне очи към морето. — Не съм свикнал да играя ролята на господин Галантност.

— Чудесен си!

— Ако е така, защо ме гледаш, все едно че се каня да те хвърля от скалите?

— Просто не е в твоя стил.

— Така е — той сви рамене и измъкна цигара от пакета. — Не съм такъв — обгърна с ръка раменете й. — Хубава гледка.

— Направо изумителна. Винаги идвам тук. Понякога...

— Продължавай.

— Ще ми се смееш. Понякога ми се струва, че я виждам. Бианка. Чувствам присъствието й. Знам, че е тук и чака — тя сложи глава на рамото му и затвори очи. — Както сега например. Усещам присъствието й съвсем реално. Топло. Горещо в кулата, в нейната кула, чувството е горчиво-сладко, изпълнено с копнеж. Но тук, тук е очакване. Надежда. Сигурно си мислиш, че съм луда.

— Не — тя понечи да стане, но Холт я притегли обратно към себе си. — Не, защото и аз усещам същото.

Мъжът, който наричаше себе си Маршал ги наблюдаваше през бинокъла си от Западната кула. Не се страхуваше, че може да го открият. Семейството изобщо не се качваше на втория етаж в западното крило, а работниците си отидоха преди половин час. Маршал се надяваше да се възползва от предимството, след като Слоун О'Райли бе на сватбено пътешествие с жена си, и да се поразшета из къщата. Калхунови бяха свикнали да виждат мъже с инструменти да се мотаят навсякъде и почти не им обръщаха внимание.

А той се интересувахе и то много от Холт Брадфорд. Откритието, че е свързан с едната сестра от новото поколение Калхунови момичета бе доста интересно. Беше истинско предизвикателство, че можеше да продължи работата си под носа на бившето ченге. Това ласкаеше самочувствието му.

Сузана прекара целия следобед с децата, успокоявайки ги и опитвайки се да превърне нещастния опит да прекарат почивката с баща си в глупаво недоразумение.

Когато стана време да си лягат, Джени повече не хленчеше, а Алекс подскачаше безгрижно на леглото като гумена топка.

— Той караше колата часове наред. И през цялото време по радиото свиреше някаква глупава музика. Пееха ей така — момчето отвори широко уста и издаде звук, който според него наподобяваше оперно пеене. — Не можеш да разбереш нито дума.

— Не така, а така — Джени издаде писък, от който стъклата зазвъняха. — А ние трябваше да бъдем тихи и мирни.

Сузана потисна гнева си и целуна дъщеря си по нослето.

— И значи смятате всичко това за ужасно?

Джени се закикоти и получи още една целувка.

— Ивет предложи да играем на думи, но той каза, че го боляла главата и отиде да спи.

— Същото ще трябва да направите и вие сега. И то веднага.

— На мене ми харесваше хотелът — продължи Алекс, надявайки се да отложи неизбежното. — Можехме да скачаме по леглата до насита, когато никой не ни гледаше.

— Както сега ли?

Той се захили.

— В банята имаше малки сапунчета и на възглавницата ни слагаха бонбони.

— Това ще трябва да го забравиш, жабче.

След като Джени бе сложена в кревата с всичките си играчки и лампата изгасена, Сузана занесе Алекс в неговата стая. Той вече не й позволяваше дори да го целува за лека нощ, но тази вечер явно бе различна.

— Пак си ял тухли за вечеря, толкова много тежиш — рече тя и го гушна до себе си.

— Изядох цели пет — той скочи от ръцете й право в леглото. Двамата се заборичкаха, докато останаха без дъх. Алекс отново заскача.

— Алекс, моля те.

— О, забравих.

— Стига за тази вечер. Бързо заспивай или ще те пека на бавен огън.

Момчето измъкна нещо от джоба на джинсите, които носеше, когато си бе в къщи.

— Запазих го за теб.

Сузана взе парче счупен шоколад, увито в станиол. Беше смачкан и разтопен, но беше по-скъп от диаманти.

— О, скъпи!

— И Джени пазеше едно парче, но го изгуби.

— Няма значение — тя го притисна към себе си. — Благодаря ти. Обичам те, скъпи!

— И аз те обичам, мамо.

Този път не се затрудни, както обикновено, когато произнасяше тези думи. А когато майка му, след като го сложи и зави, го погали по косата, той не се дръпна.

— Лека нощ — в просъница каза момчето и почти веднага заспа.

— Лека нощ — Сузана го зави и отиде в своята стая. Отвори малката кутия, в която някога държеше диамантите си и постави блокчето шоколад в нея.

Съблече се и облече тънка бяла нощница. На бюрото я чакаше доста работа, но усещаше, че нервите й са опънати до скъсване и не

може да се занимава с нищо. Затова отвори вратата на терасата и като взе четката си за коса, излезе навън.

Някъде в тъмното кукаше кукумявка, щурците пееха, а далеч в скалите се блъскаше морето. Луната бе пълна и ясна, нощта бе светла. Като се усмихна на себе си, Сузана подложи лице на лъчите ѝ и бавно заразчесва косата си.

Холт не беше виждал нищо по-красиво на света от тази жена, която решише коса на лунната светлина. Чувстваше се като Ромео и се страхуваше, че ще изглежда много глупаво, но искаше да ѝ даде нещо, да ѝ покаже по някакъв начин, колко много означава, че я има в живота му.

Затова излезе от укритието си и заизкачва каменните стълби. Вървеше тихо. Сузана не знаеше, че е там, докато не извика тихо името ѝ.

Тя отвори очи и го видя на няколко крачки. Вятърът разбъркваше косата му, а очите му отразяваха нощните сенки.

— Мислих за теб. Какво правиш тук? — попита изненадано тя.

— Отидох си в къщи, но... не можех да остана сам — искаше да я помоли да продължи да реше косите си, но реши, че молбата му ще ѝ се види смешна. — Добре ли си?

— Вече да.

— А децата?

— И те също. Дори не успях да ти благодаря. Може да ти се вижда дребнаво, но сега, като си помисля, наистина ми беше приятно да видя кръв от носа на Бакстър — тя се засмя.

— Винаги на твое разположение.

— Не мисля, че ще се наложи, но ти благодаря — тя посегна да потърси ръката му и убодя пръста си на някакъв трън. — О!

— Е, това е лошо начало — измърмори Холт и ѝ подаде розата. — Донесох я за теб.

— Така ли? — Сузана допря листенцата на цветето до лицето си.

— Откраднах я от твоята градина — той затърси по джобовете си цигари. — Предположих, че не си ги броила.

— Не съм — тази нощ получи два подаръка, помисли си Сузана, от мъжете, които обичаше. — Благодаря ти.

Холт сви рамене и се зачуди какво да прави.

— Много си хубава.

Тя се усмихна и погледна простата си бяла нощница.

— Е, не е дантелена.

— Гледах те как решиш косите си. Просто стоях там, в градината и те гледах. Чак не можех да дишам. Толкова беше красива!

Сега тя не можеше да диша. Той досега не беше я гледал по този начин. И гласът му никога не бе звучал така. Имаше благоговение и възхищение. Ръката му галеше косите ѝ.

— Не ме гледай така — пръстите му се свиха, сетне се отпуснаха. — Знам, че съм груб с теб.

— Не, не си.

— По дяволите! Бях. Скъсах блузата ти. И те хвърлих на леглото.

Тя се усмихна.

— Когато шиех копчетата, си спомнях всеки миг от онази нощ и удивителното усещане, че съм желана — малко объркана, тя поклати глава. — Аз не съм чуплива, Холт.

Тя не знаеше ли, че греши? Не знаеше ли колко е красива, как косата ѝ блести на лунните лъчи, а тънката бяла нощница прозира и разкрива извивките на тялото ѝ!

— Искам да бъда с теб. Тази нощ — той докосна с ръка лицето ѝ. — Позволи ми да те обичам.

Сузана не можеше да му откаже. Когато я вдигна на ръце, притисна устните си към шията му. Но неговата гореща уста не потърси нейната. Той я сложи внимателно на леглото, взе четката от ръцете ѝ и я остави на нощното шкафче. Сетне намали светлината.

След това отново се върна при нея и намери устните ѝ. Ръцете му бавно галеха тялото ѝ.

Чувстваше напрегнатостта, смущението и в същото време преливащото извън нея желание и нетърпение. Дочуваше името си като дихание.

Беше като първия път. Под ръцете му кожата ѝ се разтапяше. Под устата му устните я бяха сладки. Тялото ѝ бе нежно и го пленяваше.

— Вярвай ми — прошепна Холт и премина с нежни устни по лицето ѝ. — Не се страхувай и ми вярвай, Сузана. Ще ти покажа и други начини.

Устните му се върнаха върху нейните.

— Не мога... — но целувката му я потопи в дълбока, гореща омара. Не искаше да излиза оттам. Беше ѝ толкова хубаво. Този

безкраен тунел от удоволствие сигурно беше раят. Той не спираше да я гали. Под устните и ръцете му, нежни като морски бриз, тялото ѝ се разтапяше и кожата ѝ избухваше в огън.

Чуваше шепота му, тези невероятни, любовни думи, обещания, клетви. В тях имаше страст, каквато не бе очаквала. Той премина с ръце по меката памучна нощница, наслаждавайки се на тръпнещото под нея тяло. Виждаше лицето ѝ на слабата светлина.

Когато простена, изпи с устни отронилото се от нейните устни име.

Съблече я бавно, наслаждавайки се на постепенно разкриващото се под нощницата тяло.

Сетивата ѝ се бяха сплели в кълбо, беше се превърнала в една деликатна чувствена сърцевина. Това, което усещаше, идеше от него. От неговите устни, от пръстите му. Усещаше вкус и това бе неговият дъх, която я затопляше. Чуваше го да говори тихо, а някъде далеч чуваше собствените си думи. Мирисът му, мъжки и възбуждащ, стигаше до обонянието ѝ. Досега не бе знаела какво е да си пропит от някого. Беше като в приказка. Всяко движение, всяка въздишка. Нежност. Гореща сладост. Разкъсващо непоносимо желание. Всяко докосване, всеки шепот в мрака. Един свят, в който две тела се откриваха и притежаваха, тръпнеха в единен ритъм и сладка болка като музика.

Сузана отвори натежали клепачи. Холт проникна в нея, изпълни я цялата, сля дишането, кръвта и мислите си с нейните. Беше като завръщане след дълго отсъствие у дома.

Той ѝ се отдаде. Тя го попи.

Не можех да знам, че този ден ще бъде последният ми ден с нея. Дали щях да се държа по друг начин ако знаех? Дали щях да съм различен?

Едва ли можех да я обичам повече, но може би щях да ѝ го покажа по-ясно?

Не знам. Не мога да отговоря.

През деня на нашите скали намерихме малко кученце, замръзнало от студ и полуумряло от глад. Бианка бе щастлива и очарована от нещастното създание. Беше глупаво, но сякаш и

двамата почувствахме, че споделяме нещо общо. Имахме нещо наше, защото го намерихме заедно.

Нарекохме го Фред. И да си призная, стана ми тъжно, когато той тръгна с нея, защото дойде време да се връща в Замъка. Беше по-правилно тя да вземе осиротялото кутре със себе си, при децата, които щяха да му станат семейство. Аз се прибрах сам, като не преставах да мисля за нея. Опитах се да работя.

Когато неочаквано дойде при мен, бях изумен, че е посмяла да поеме такъв риск. Само веднъж беше идвала в къщичката ми и аз не смеех да мечтая, че това ще се повтори.

Беше обезумяла, отчаяна и нещастна. Под наметалото си носеше кученцето. Беше бледа като призрак, затова я сложих да седне и ѝ налях чаша бренди.

Тя ми разказа, какво се е случило, след като се прибрала в Замъка. Децата направо полудели от радост. Всички се смели, били щастливи и подскачали заедно с Фред. Докато си дошъл Фъргюс. Той категорично отказал да приеме нещастното бездомниче в своя дом. Може би трябваше да му простим. Та той беше просто един безчувствен глупак. Бианка ми каза, че е наредил кученцето да бъде изхвърлено. И не го трогнали нито молбите, нито сълзите на децата.

Към Колин, момиченцето, бил най-непреклонен и жесток. Страхувайки се от гнева му и от това, да не посегне на децата, Бианка ги изпратила заедно с кученцето при бавачката.

Кавгата, която последвала, била страшна. Тя не ми разказа всичко, но цялата трепереше и страхът в очите ѝ ми говореше достатъчно.

В своята ярост, беше я заплашил и малтретирал. Тогава видях на светлината на лампата, следите по гърлото ѝ, там, където я беше стискал.

Исках да го убия. Трябваше. Но нейният ужас ме спря. Никога преди и никога след това не съм чувствал подобна безпомощна ярост. Да обичаш, както аз обичах и да знаеш, че любимото същество е измъчвано, наранено и страда. И с нищо да не можеш да му помогнеш. Беше непоносимо.

Много пъти след това си мислех, че тогава трябваше да отида и да го убия. Може би нещата щяха да се развият по съвсем друг начин. Може би тя щеше да остане жива. Не знам. Не съм сигурен.

И така аз останах с нея, докато не ми разказа през сълзи, че отишъл в Бостън и че когато се върне, ще доведе гувернантка по негов избор. Според него тя не била достатъчно добра майка, затова той щял да се погрижи за децата.

Ако беше искал да разбие сърцето ѝ, едва ли би могъл да измисли по-добър ход. Тя нямаше да може да се грижи за децата си, които щяха да бъдат възпитавани от чужд, непознат човек, срещу заплащане, според волята на жесток, студен и безчувствен баща.

Най-много се страхуваше за дъщеря си, макар да знаеше, че злото вече е сторено и нищо не може да се направи. Някой ден Колин щеше да бъде продадена, разменена като стока срещу съпруг. Също както бяха направили това с нейната майка.

Това бе основната причина да се реши да го напусне.

Знаеше рисковете, които я очакваха. Скandalът, който неминуемо щеше да се разрази. Отношението на света към нея. Но нищо не бе в състояние да я спре. Щеше да вземе децата си, някъде, където те щяха да бъдат в безопасност. Искаше да тръгна с тях. Не ме помоли, нито се позова на любовта ми. От това просто нямаше нужда.

На другия ден аз щях да направя всички необходими приготовления, а тя щеше да се погрижи за децата.

След това ме помоли да я направя своя жена.

Господи! Толкова дълго я желаех! Бях си обещал, че никога няма да посегна на нея! Тази нощ наруших една клетва, за да дам друга.

Направих я моя жена и се заклех да я обичам вечно.

И до ден-дневен си спомням как изглеждаше. Очите ѝ, тъмни и преливащи от любов, косите ѝ разпуснати като водопад от коприна. Преди да я докосна, знаех какво чувства. Същото чувствах и аз.

Сега това е само сън. Най-сладкият сън в моя живот. Ромон на вода, щурци, мирис на диви цветя.

Беше един безкраен час. Имах всичко, което един мъж може да пожелае. Тя бе красива. Най-красивата на света. Беше моята любов и обещание. Беше невинна и прелъстителна, свенлива и необуздана.

Дори сега мога да усетя вкуса на устните ѝ, аромата на кожата ѝ. И ме боли. О, Боже, колко ме боли!

Сетне тя си отиде. Но онова, за което мислех, че е начало, се оказа край.

Взех всички пари, които имах, продадох бои и платна и купих четири билета за вечерния влак. Тя не дойде.

Имаше буря. Яростни светкавици раздираха небето, оглушителни гръмотевици гърмяха и отекваха в сърцето ми. Виеше бурен вятър, морето бе страшно като преизподня. Чувствах се неспокойно. Страхувах се. Внушавах си, че страхът, който сковала и вледенява душата ми, е продиктуван от времето. Господи! Дълбоко в себе си знаех, че не е така. Такава осезателна, ужасяваща болка, раздираше гърдите и мозъка ми. Обзе ме неописуем страх. И аз не можех да му се противопоставя.

За пръв и последен път, отидох в Замъка. Дъждът плющеше като из ведро. Почуках на вратата. Жената, която ми отвори, бе изпаднала в истерия. Аз я блъснах и влязох тичешком в къщата, викайки името на Бианка. В този момент дойде полиция.

Беше скочила от кулата. Беше се хвърлила през прозореца върху скалите. И до ден-дневен остана неразгадано, непонятно защо.

Спомням си как тичах като луд и крещях името ѝ в дъжда. Светлините на къщата премигваха тъжно, раздираха мрака. По скалите се катереха мъже, някои носеха фенери. Намерихме тялото. Стоях и я гледах.

Моята любов. Моята единствена отнета любов.

Не вярвах, че си е отишла сама. Никога нямаше да го приема. Никога нямаше да се примиря с това.

Отиде си. Нямаше я вече.

Исках да я последвам. Да скоча и да се съединя с нея, там, в небитието. Но тя ме спря. Мога да се закълна, че беше нейният глас. Седнах на скалите. Дъждът се изливаше върху мен. Не можех да се присъединя към нея. Трябваше да преживея остатък от живота си сам.

Направих го. Може би през времето, което прекарах тук, имаше и нещо много хубаво. Момчето, моят внук. Бианка щеше да го обича!

Вземах го с мен на скалите и бях сигурен, че и тя е с нас.

В Замъка все още живеят Калхунови. Бианка би искала да е така. Децата на нейните деца. И техните деца.

Може би някой ден, някоя друга самотна жена ще отиде на скалите.

Надявам се съдбата да е по-благосклонна към нея.

*Знам, дълбоко в сърцето си знам, че историята не е свършила.
Моята Бианка ме чака. Когато дойде моето време, ще говоря още
веднъж с нея. И ще я обичам както ѝ се заклех тогава. Вечно.*

ДЕСЕТА ГЛАВА

Холт чакаше Трент на терасата, която гледаше към морето. Запали цигара и се обърна към голямата морава пред замъка. Единият от капчуците с чудата форма беше без глава, но другите се хилеха зловещо. И въпреки това бяха очарователни и забавни, а не страшни. Имаше повит и бръшлян, вече ги разпознаваше, и рози, които се катереха по стената. Старите сиви камъни се препичаха на слънцето. Просто нямаше други думи, освен определението, че пред него е замъка на спящата красавица.

Кулички и бойници се извисяваха в небето, величествени, достолепни, вдъхващи усещане за вечност.

Западното крило бе скрито зад скеле, а стърженето на моторен трион огласяше околността. Под балкона бе паркирана машина с екскаватор, който, ръмжейки, вдигаше товар към очакващите го трима мъже. От невидимо радио се носеше оглушителен рок.

Може би беше правилно, че къщата си оставаше така свързана с миналото, въпреки приспособяването ѝ към днешния ден, помисли си Холт. Ако камъните и мазилката можеха да попият чувства, емоции и спомени, Замъкът го бе направил. Почти имаше усещането, че усеща излъчването им.

Прозорците на стаята, където бе прекарал нощта със Сузана, проблясваха на слънчевите лъчи. Той си спомняше всяка секунда от тази нощ, всяка въздишка, всяко движение. Спомни си също, че я бе объркал. Защото нежността не беше от най-типичните черти на характера му. Но с нея му беше лесно да бъде нежен.

Тя не го молеше за нищо. Затова ли можеше да ѝ отдаде всичко? Неусетно без усилие Сузана бе проникнала в него и бе събудила нещо, за което не предполагаше, че го има. Това откритие го бе удивило, толкова, колкото и нея самата. Трябваше да намери начин, да ѝ го каже.

Тя заслужаваше много. Музика, свещи, цветя. Заслужаваше нежни, любовни думи. Трябваше да опита да ѝ даде всичко това, без значение колко глупаво щеше да се чувства.

Обаче сега имаше друга работа. Първо да намери проклетите изумруди. Заради нея. И да обезвреди Ливингстън. Да го извади от играта.

Холт хвърли цигарата си и видя Трент да идва откъм къщата. Тук, на терасата, щяха да разговарят спокойно, необезпокоявани от никой.

Грохотът от строителните работи достигаше приглушен и сякаш в унисон с шума на вълните. Думите им нямаше да се чуват. Всеки, който ги наблюдаваше, щеше да вижда само двама мъже, които си пият бирата в късния следобед, далеч от жените.

Трент приближи и му подаде бутилка бира.

— Благодаря — Холт се подпря на стълба и вдигна бутилката.

— Взе ли списъка?

— Да — Трент седна на една от каменните пейки, така че да наблюдава къщата. — Наели сме само четири нови работника през последния месец.

— Имат ли препоръки?

— Разбира се. Слоун и аз внимавахме много при избора.

Холт само сви рамене.

— Човек като Ливингстън много лесно ще си изфабрикува препоръки. Струват много пари. Но ще ги направи — той отпи глътка бира.

— Ти знаеш повече за тези неща от мен — Трент присви очи и загледа двамата мъже, които слагаха керемиди на покрива в западното крило. — Да ти призная, направо се изумих, когато ми каза, че може би е тук и работи под носа ни.

— О, в това можеш да бъдеш сигурен — Холт си взе нова цигара, запали я и смукна дълбоко. — Някой бе преровил къщата ми. Сигурно е научил за връзката между Кристиан и Бианка едновременно с вас. След като никой не е говорил наляво-надясно за това, значи той трябва да го е чул с ушите си. Къде другаде ако не някъде в къщата? Не е дошъл още в самото начало на ремонтните работи, защото е бил зает с нещо друго. Дошъл е през последните няколко седмици... — той замълча и загледа децата, които изтичаха от къщата, последвани от кучетата. — Ливингстън не би седял и чакал. Не и когато му се предоставя възможност да бутне стената и изумрудите да паднат право в ръцете му. А къде може да държи всичко под око?

— Прав си — съгласи се Трент. — Но не ми харесва, че е толкова наблизно — той си помисли за Кейти и бебето, което носеше и очите му потъмняха. — Ще ми се да приключим по-бързо с тази работа.

— Дай ми списъка. Ще ги проверя един по един. Все още имам връзки и мога да правя заключения — той загледа отново децата. — Мисля, че няма да посмее да посегне на децата.

Трент кимна. Той беше бизнесмен и никога не бе упражнявал насилие, освен в няколко боксови мача в колежа. Но знаеше, че щеше да направи всичко, за да защити жена си и нероденото бебе.

— Предупредих Макс, а също Слоун и Аманда, които решиха да прекъснат медния си месец. След няколко часа ще бъдат тук.

Това е добре, помисли си Холт. Беше по-безопасно цялото семейство да е на едно място.

— Какво е казал Слоун на Аманда?

— Че има проблем с ремонта — сега, когато се бяха хванали на работа, се чувстваше по-спокоен. — Ако обаче тя разбере, че я е метнал, ще има да пати.

— Колкото по-малко знаят жените, толкова по-добре.

Този път Трент се разсмя.

— Ако някоя от тях те чуе какви ги приказваш, ще ти одере кожата. Те са костеливи орехи.

— Ами, само си въобразяват — отвърна Холт и си помисли за Сузана.

— Не, наистина са. Трябваше ми известно време, за да го проумея и приема. Поотделно са силни — като стоманен кинжал покрит с коприна. Да не говорим за ината, упоритостта, буйният характер. А заедно... — Трент отново се усмихна. — Ами, предпочитам да се срещна със световния шампион по сумо, отколкото да си имам работа с момичетата от рода Калхун.

— Когато всичко приключи, ще ги оставим да си беснеят колкото искат.

— Да, когато са в безопасност — довърши Трент и забеляза, че Холт непрекъснато наблюдава децата. — Добри хлапета.

— Чудесни!

— Имат страхотен късмет с майка като Сузана. Жалко, само че нямат истински баща — Трент отпи от бирата.

Само споменаването на Бакстър Дюмонт накара кръвта на Холт да кипне.

— Какво знаеш за него?

— Повече, отколкото ми се иска. Знам, че е измъчил до смърт Сузана. Направо я бил побъркал със заявлението си за попечителство.

— Какво попечителство? — Холт бе искрено удивен. — Нима е преследвал децата?

— Ами! Преследвал е Сузана — поправи го Трент. — А какъв по-добър начин от това? Тя не говори никога за това. Научих го от Кейти. Явно е бил раздразнен от молбата ѝ за развод. Нарушавало е имиджа му, особено след като е решил да се кандидатира за място в сената. Затова вкарал Сузана в дълга и мъчителна битка, опитвайки се да докаже пред съда, че е лабилна и неспособна да възпитава децата.

— Копеле мръсно! — вбесен, Холт се обърна и запрати фасата си към скалите.

— А всъщност никога не е искал децата. Идеята му била, ако ги вземе, да ги прати на училище в чужбина. Или е било само заплаха. Оттеглил искането си, след като Сузана му дала всичко.

— Как така всичко?

— Ами така, абсолютно всичко. Къщата, общата собственост, дори наследството си. Можела е да се бори, но и тя и децата били изтощени до смърт. Нямали повече сили. Сузана не искала да подлага децата на още тормоз.

— В това съм сигурен — Холт отпи голяма глътка, за да прогони горчивата топка, застанала в гърлото му. — Той повече няма да я тормози, нито нея, нито децата. Аз ще се погрижа за това.

— Надявам се — Трент стана, извади лист от джоба си и го подаде на Холт, като взе празната бутилка от ръцете му. — Дръж ме в течение, ако откриеш нещо.

— Разбира се.

— Да не забравиш за сеанса довечера — видя гримасата му и се разсмя. — Ще ти бъде изненадващо интересно.

— Единственото нещо, което ме изненада бе, че Коко ме покани на това налудничаво събиране.

— Ако смяташ да бъдеш със Сузана, бъди сигурен, че ще ти се наложи да присъстваш на много налудничави сбирки.

А той смяташе да бъде, помисли си Холт, след като Трент се отдалечи. Трябваше да намери начин да предупреди Сузана. Разучи списъка и го прибра. Трябваше да се обади на няколко телефона и да проведе няколко разговора.

Когато излезе на моравата, кучетата затичаха към него. Фред се бе залепил предано към Сади.

След като се повъртяха и подскачаха около него, Фред близна Сади по муцуната. А тя го шляпна с лапа и се отдалечи.

— За жени като теб си има специално име — рече тихо Холт.

— Не забравяй битката при Аламо! — долетя до ушите му войнствен вик. Алекс размахваше пластмасовата си сабя на покрива на своята крепост. Тъй като смяташе, че на предизвикателството му ще бъде отговорено, стоеше и чакаше. — Никога няма да ни хванеш живи!

— Така ли? — Холт не можеше да устои на играта и приближи. — И защо мислиш, маймунски мозък, че искам да те хвана!

— Защото ние сме американски патриоти, а ти си зъл наемник.

Джени показва главата си пред отвор, който служеше за прозорец. Преди Холт да успее да реагира, бе залят с вода от главата до петите от водния ѝ пистолет.

— Предполагам, че знаете какво означава това. Война!

Докато Джени се окопоти, той я грабна и измъкна от крепостта. За нейно голямо удоволствие я вдигна и завъртя във въздуха, така че двете ѝ опашки докоснаха тревата. Момиченцето се заливаше от смях. — Ти взе заложник! — продължи да вика Алекс. — Бой до последния човек! — скри се вътре, сетне изскочи през вратата на форта, размахвайки сабята си. Холт едва успя да остави Джени преди малкото оръжие да го пониже.

— Отрязах ти главата! — обяви Алекс, а сестра му като ехо повтори след него. Холт падна драматично на земята и ги повлече със себе си.

И те се затъркаляха в едно кълбо от преплетени крайници, смях и кикот. Не беше толкова лесно, колкото си мислеше. Децата бяха жилави и здрави и го атакуваха. Холт се озова по гръб, Алекс го възседна през кръста, а Джени го гъделичкаше по ребрата.

— Ще стана лош, добре да знаете — предупреди ги той. Когато обаче получи струя вода в лицето, изруга, което ги накара да завият от удоволствие. С рязко обръщане, Холт грабна пистолета и започна на

свой ред да ги полива. Целите мокри, те се стовариха върху него със смях.

Беше истинска битка, мокра и кална, а когато успя да ги прикове към земята, всички бяха останали без дъх.

— И двамата сте мъртви — обяви Холт. — Кажете „предавам се“

Джени заби пръст в ребрата му отново и го загъделичка. За да се защити той завря главата си в гушката ѝ и я погъделичка с наболата си от един ден брада.

— Предавам се! Предавам се! — разкрещя се тя през смях.

Доволен, Холт приложи същото оръжие към Алекс и след като получи удовлетворение, легна на тревата по корем.

— Ти ни уби — съгласи се Алекс. — Но и ти си смъртно ранен.

— Да. Обаче мисля, че искаш да кажеш смъртно.

— Искаш ли да си подремнеш? — попита го Джени и отново се покатери на гърба му. — Лайла понякога си поспива в тревата.

— Лайла може да спи навсякъде — промърмори Холт.

— Можеш да дремнеш в моето легло, ако искаш — предложи момиченцето, сетне докосна с пръстче белега, който зърна под вдигналата се фланелка. — Имаш голяма рана на гърба.

— Ъхъ.

— Може ли да видя? — скочи веднага Алекс.

Холт се стегна, но сетне се насили и се усмихна.

— Разбира се.

Алекс запретна фланелката му и двамата с Джени опулиха очички. Това, което видяха на гърба му, не беше като малките рани и драскотини, които имаха по ръцете и краката си. Беше дълъг, страшен белег, пресичаше целият му гръб, тръгваше от кръста, но те не виждаха докъде стига, защото не можеха повече да запретнат фланелката му.

— Олеле, мамо! — беше всичко, което Алекс можа да каже. Той преглътна със страхопочитание и прокара пръстче по белега. — Къде го получи, сигурно в голям бой?

— Не съвсем — спомни си болката — една ослепителна бяла светкавица. — Един лош човек ми го направи — отвърна Холт, надявайки се да е задоволил любопитството им. Когато обаче почувства устничките на Джени на гърба си, застина от изненада.

— Сега по-добре ли се чувстваш? Мама винаги така ни лекува — попита тихо тя.

— Да — трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да успокои дишането си и да не се издаде. — Благодаря ти — обърна се и седна, като притисна главичката ѝ към себе си.

Сузана стоеше на няколко крачки и ги наблюдаваше със затаен дъх и сърце в гърлото. Видя битката от вратата на кухнята. Видя как Холт се присъедини към децата ѝ в играта им и това я трогна дълбоко. Усмивната тръгна към тях, когато видя как Джени и Алекс разглеждат белега му. И как дъщеря ѝ го целуна, за да не го боли. Видя и чувствата, които преминаха като облак по лицето му, когато той се обърна и притисна момиченцето към себе си.

Сега тримата седяха на тревата, Джени в скута на Холт, а Алекс — прегърнал го през раменете. За миг Сузана спря, за да се убеди, че очите ѝ са сухи, и тръгна към тях.

— Как свърши войната? — попита тя и три чифта очи се вдигнаха към нея.

— Той спечели — отговори Алекс.

— Както виждам, победата не е била много лесна — тя хвана Джени за раменете и установи, че е мокра. — Ти си вир-вода.

— Той стреля по нас, но аз го улучих първа.

— Браво!

— И освен това открих, че има гъдел!

— Така ли? — тя се усмивна на Холт. — Ще го имам пред вид. Сега изчезвайте. Не сте си прибрали играчките.

— Ама, мамо... — Алекс имаше готово извинение, но Сузана го спря с поглед.

— Ако не го направите, ще го сторя аз. Но тогава вашите парчета от кейка с малини ще бъде за мен.

— А, не! — Джени скочи и се затича към къщата.

Брат ѝ я последва.

— Много хитро, мамо — отбеляза Холт.

— Знам слабостите им — тя го прегърна, с което го изненада и очарова. Обикновено не правеше първата стъпка. — Ти също си целият мокър.

— Беше снайперистки огън, какво да се прави. Но и аз ги размазах като мухи — той я привлече към себе си и опря буза в косата ѝ. — Те са страхотни деца, Сузана. Аз... — не знаеше как да ѝ каже, че

ги обича, че е влюбен в тях, така както е влюбен и в майка им. — Ще те измокра — почувства се неудобно и се отдръпна.

— Искаш ли да се разходим? — усмихна му се тя.

Холт си помисли за списъка с имена, който бе в джоба му. Можеше да почака, реши и я хвана за ръката.

Знаеше, че ще го заведе на скалите. Изглеждаше толкова естествено да се разхождат там, докато паднеха сенките на нощта и въздухът захладнееше. Тя говореше за работата, която бе свършила през деня, а той за корпуса на лодката, който бе поправил. Но мислите им бяха другаде.

— Холт — Сузана погледна към морето, ръката ѝ лежеше в неговата. — Ще ми кажеш ли защо напусна полицията? — почувства как пръстите му стиснаха нейните.

— Няма нищо особено за казване. Просто му дойде времето.

— Белегът на гърба ти...

— Казах, всичко е приключило — той извади нова цигара.

— Разбирам. Твоето минало и животът ти преди не е моя работа.

— Не съм казал такова нещо!

— Напротив. Ти имаш правото да знаеш всичко за мен. А аз би трябвало да ти вярвам, без да задавам въпроси. Но да не се бъркам работите ти.

Холт гневно обърна очи към нея.

— Какво е това, някакъв вид тест ли?

— Наричай го както искаш — отвърна спокойно Сузана. — Надявах се, че ми вярваш достатъчно, че имаш отношение към мен.

— Точно така, по дяволите. Не разбираш ли, че това ме измъчва и не искам да си спомням! Десет години от живота ми, Сузана! Цели десет години — той захвърли ядосано цигарата си в морето.

— Извинявай — инстинктивно тя сложи ръце на раменете му в желанието си да го успокои. — Ако някой знае колко е болезнено да ровиш стари рани, това съм точно аз. Защо не се прибираме? Ще ти потърся чиста риза.

— Не — той стисна зъби. — Ти искаш да знаеш. Имаш право. Ще знаеш. Прекарах десет години от живота си, заблуждавайки се, че мога да направя нещо различно. Че никое от нещата, с които се сблъсквам, няма да ме променят. Можех да се срещам с крадци, сводници и жертви по цял ден и да спя спокойно през нощта. Ако

трябваше да убия някой, приемах го като нещо естествено, като работа. Не беше нещо, което да ме измъчва, а просто начин на живот. Видях няколко ченгета, които не издържах, но смятах, че това няма да се случи и с мен.

Тя не каза нищо, само продължи да разтрива стегнатите му мускули, очаквайки го да продължи. Той наблюдаваше морето, като се наслаждаваше се на масажа, на аромата ѝ и силния мирис на дивини рози.

— Порокът е много заразителен, Сузана. Той те влече към дъното с неудържима сила. Сякаш попиваш нещата, от които другите искат да се отърват. Започваш да мислиш като тях, ставаш като тях. Има неща, които никога няма да ти кажа. Отвратителни неща. Просто не искам... — Холт затвори очи и стисна ръце. — Не искам да си спомням, не искам да ги виждам. Вече бях решил да се върна тук, нещо като противопоставяне, като самосъхранение.

Почувства се толкова уморен, че вдигна ръце да разтърка слепоочията си.

— Бях изморен, Сузана и исках да живея като нормален човек. Да не трябва всеки ден да слагам револвера под мишницата си, нито да се срещам с престъпници и сводници по мазета и тавани. Правехме обикновено разследване, рутинно. Преследвахме един дребен пласъор, от когото мислехме да измъкнем информация. Вече няма значение каква и защо. Знаехме къде да го намерим, и когато го сгасихме в малката му бърлога, той падна в капана. Негодникът имаше кокаин за повече от дванадесет хиляди долара, скрит в дрехите му и беше се дрогирал като статуя. Паникьоса се. Освен това бе с някаква полувцепенена мадама — дланите му се изпотиха и той ги избърса в джинсите. — Партньорът ми и аз се разделихме. Говедото влачеше жената със себе си. Ние го чакахме в двата края на уличката. Нямахме никаква възможност да се измъкне. Извадих оръжието си. Беше тъмно. Кофите със смет бяха обърнати и разпилени по земята. Вонеше.

И сега сякаш усещаше вонята, зловонна и гнусна. Струйка пот потече между плешките му.

— Чувах стъпките на партньора си, който приближаваше от другия край. А също и плача на жената. Беше я рязнал с ножа и сега тя лежеше на паважа. Не знаех колко сериозно е ранена. Мислех, че

негодникът ще се опита да се измъкне. Тогава той скочи. Беше по-бърз от мен.

Все още усещаше преминаването на острието през плътта му. И мириса на собствената си кръв.

— Знаех, че умирам. Последната ми мисъл бе, че никога няма да се завърна в къщи. Кръвта ми изтичаше в тази проклета, мръсна уличка с разпилян наоколо боклук. Стрелял съм и съм го убил, докато съм падал. Не си го спомням. Колегите ми казаха след това. Единственото, което си спомням, е, че се събудих в болницата с чувството, че съм разрязан на две и отново зашит. Казах си, че ако оживея, ще се върна тук. Защото знаех, че ако трябва да отида пак в някоя друга тъмна, мръсна уличка, няма да изляза жив.

Сузана обви плътно ръце около него и притисна буза към гърба му.

— Нима мислиш, че си сбъркал като си се върнал у дома, вместо в другата тъмна уличка?

— Не знам какво да мисля.

— Аз си го мислих, доста дълго. Никой не е забивал нож в гърба ми. Но разбрах, че ако остана с Бакс, ако останех вярна на обещанието си пред Бога, част от мен щеше да умре. Избрах живота. Нима трябва да се срамувам от това?

— Не — той се обърна и я прегърна. — Не!

Тя вдигна ръце и обгърна лицето му. В очите ѝ имаше разбиране и симпатия, която не бе забелязал преди седмица.

— Нито пък аз. Ужасена съм от това, което ти се е случило, но се радвам, че то те доведе при мен — тя притисна устни към неговите. Бавно и сладостно.

Тялото му се отпусна. Устата ѝ бе гореща и мека. Предлагаше не само страст, не само нежност, а вяра. Но сред шепота на вятъра, който шумолеше сред трева и цветя. Сузана си помисли, че чува нещо друго. Нещо толкова нежно и изпълнено с тъжна любов, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Когато вдигна очи към Холт, разбра, че той също го бе усетил.

Тя се усмихна.

— Не сме сами — прошепна в ухото му. — Те сигурно са стояли на същото това място и са се прегръщали като нас. Желаели са се като нас — обзета от вълнение, тя вдигна ръката му до устните си. — Холт,

вярваш ли, че съдбите може да се повтарят? Че времето може да се върне?

— Започвам да вярвам.

— Те все още идват тук и чакат. Чудя се дали са успели да се намерят. Мисля, че ще го направят, ако ние успеем — тя отново го целуна и обви ръка около кръста му. — Да си вървим. Имам чувството, че ще бъде интересна вечер.

— Сузана — започна Холт. — След сеанса... — той изглеждаше така уплашен, че тя се разсмя.

— Бъди спокоен. В Замъка живеят само добри духове.

— Не е това. Не очаквайте обаче да пея и да изпадам в транс. Само си мисля... Виж, не знам дали можеш да оставиш децата, но трябва да дойдеш с мен за малко. Имам да ти кажа някои неща.

— Какви неща?

— Ами, такива — рече той несговорчиво. Ако смяташе да ѝ предложи да се ожени за него, искаше да го направи както трябва. — Ще ти бъда много признателен, ако успееш да се измъкнеш за час-два.

— Добре, щом е важно. Свързано ли е с изумрудите?

— Не. То... Най-добре да почака. Имам малко работа, преди да започнем да викаме духовете.

— Няма ли да останеш за вечеря?

— Не мога. Но ще се върна — когато излязоха на моравата, той я дръпна за още една целувка. — Довиждане.

Тя се загледа след него и сякаш понечи да го последва, но дочу името си. Някой я викаше от горната тераса. Сузана засенчи очи с ръка и видя сестра си.

— Аманда! — тя затича през поляната и заизкачва стълбите, като вземаше по две наведнъж. — Какво правиш тук? Защо сте се върнали?

Грабна младоженката в прегръдките си и се завъртя заедно с нея.

— Изглеждаш чудесно. Но нали трябваше да си дойдете чак другата седмица? Да не е станало нещо?

— Нищо не е станало — Аманда целуна сестра си. — Хайде, ще ти обясня.

— Къде ме водиш?

— В кулата на Бианка. Имаме семейна сбирка.

Те се изкачиха по тесните вити стълби, които водеха към кулата. Кейти и Лайла бяха вече там.

— А леля Коко? — попита Сузана.

— Ще ѝ кажем, какво сме говорили. Но ще изглежда прекалено подозрително, ако я доведем и нея тук — обясни Аманда.

Сузана кимна и седна на пода до Лайла.

— Значи женско събиране?

— Каквото повикало, това отговорило — рече Кейти и кръстоса крака. — Те се изпокриха, за да си говорят по мъжки. Време е да сложим нещата на място, момичета.

— Макс определено крие нещо — каза Лайла. — Държи се като ангелче, което никак не му прилича. И непрекъснато се навърта около работниците през последните дни.

— Едва ли иска да се научи как се слагат тухли — предположи Сузана.

— Ако е затова, тогава как е написал книгите си? — Лайла се облегна на стената. — Днес следобед, когато се връщах от работа, видях Трент и Холт да заговорничат на долната тераса. Някой, който не ги познава добре, би си помислил, че просто са отишли да изпият по бира на въздух, далеч от врявата. Но според мен нещо става.

— Значи, знаят нещо, което ние не знаем. И не ни го казват — Сузана замислено забарабани с пръсти по коленете си. И тя имаше чувството, че нещо става, но Холт така я обърка с приказките си, че забрави за това.

— Преди два дни Слоун проведе с Трент дълъг и тайнствен разговор по телефона. Кълне се, че имало някакъв проблем с материалите и трябвало да го реши лично — Аманда въздъхна. — И също така си мисли, че съм толкова глупава, че да се хвана на въдицата. Той настоя да се върнем, защото са открили нещо. Обаче искат да предпазят малките си женички.

— Само че не им се отваря парашута — намеси се Кейти. — Слизам долу и ще го изнудя да ми каже каквото знаят. Ако Трент си мисли, че ще стоя със скръстени ръце, докато той се занимава с работите на Калхунови, много се лъже.

— Много шум за нищо! — замислено рече Лайла, не особено очарована от чутото. — Това само ще ги настрои войнствено. Не забравяйте мъжкото его, момичета. Най-добре да извадим томаховките и да излезем на пътеката на войната.

Сузана се разсмя и я потупа по бедрото.

— Супер си сестричке! Уцели десетка! Хайде, да видим какво знаем. Слоун се върна и те си мислят, че всичко е наред. Едва ли ще бъдат толкова потайни, ако са попаднали на следа от изумрудите.

— Така е — тъй като мисълта ѝ течеше по-бързо, когато бе права, Аманда стана и започна да се разхожда. — Спомнете си колко твърдоглави бяха, когато решихме да проследим яхтата, от която бе изхвърлен Макс? Слоун заплаши с... как го каза? — помъчи се да се сети се тя. — Да, точно това беше. Той ме заплаши да ме върже, ако се опитам да открия Ливингстън сама.

— А Трент дори не говори с мен на тази тема — добави Кейти и намръщи носле. — Не било здравословно да ме притеснява в деликатното положение, в което съм.

От перваза на прозореца, на който седеше, Лайла скочи и удари с крак.

— Бих искала да видя поне един мъж, който да мине през родилния дом и после да говори, че жените били деликатни.

— Холт се опитва да ме убеди, че Ливингстън е отпаднал от играта. От нашата игра. Забележете „нашата“. Не неговата — обясни Сузана, като направи красноречив жест обхващащ четирите сестри.

— Ама че нахалник! — Кейти отиде до прозореца и седна до Лайла. — Е, май постигнахме нещо, а сестрички? Според мен нашите мъже са по следите на Ливингстън и го пазят от нас в тайна. Но само защото имат добри намерения. Ще им отрежем ли главите?

— Трябва да открием какво знаят — Аманда спря да крачи из стаята. — Някакви предложения?

— Ами... — Сузана погледна ръцете си и се усмихна. — Нали знаете приказката „разделяй и владей“? Мисля, че и четирите имаме възможност да изкопчим информация от тях, всяка по свой собствен начин. Сетне ще се срещнем тук, утре, по същото време и ще сглобим парчетата.

— Харесва ми предложението — Лайла скочи и сложи ръка на рамото на сестра си. — Горкичките, не знаят какво ги чака.

Сузана сложи ръка върху ръката ѝ, а след нея се присъединиха Аманда и Кейти.

— И когато всичко свърши, може би вече ще са разбрали, че Калхуновите момичета могат да се грижат сами за себе си. И за своето наследство.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-смешно в живота му никога не му е било, помисли си Холт. Щеше да участва в спиритически сеанс. А преди да е свършила нощта, имаше намерение да помоли жената, която в момента му се усмихваше, да стане негова съпруга.

— Спокойно, няма да те изядем. Отпусни се — Сузана със смях го потупа по бузата.

— Че си е глупост, глупост е — Колин огледа всички от центъра на масата, където седеше. — Да викаме духове! Помия! А ти! — тя посочи с пръст леля Коко. — Не стига, че главата ти е пълна с подобни щуротии, ами си научила и момичетата да вярват в тези глупости.

— Не са глупости! — както обикновено властният поглед на леля й я разтрепери, но Коко се чувстваше сигурна от другата страна на масата, заобиколена от скъпите си племенници. — Сама ще видиш като започнем.

— Това, което виждам, е една маса, заобиколена от безмозъчни тъпанари — макар че лицето на Колин оставаше каменно, сърцето й се разтапяше, като гледаше портрета на майка си, окачен над камината.

— Ще ти дам десет хиляди долара за него — обърна се тя към Холт.

Той само вдигна рамене. Тя го преследваше вече цял месец с настояването да й го продаде.

— Не е за продан.

— Ако мислиш да ме изнудваш, млади човече, много се лъжеш. От стара коза яре съм аз.

Холт се усмихна. Беше готов да заложи и последната си стотинка, че наистина е така.

— Нямам намерение да го продавам.

— Той струва повече — намеси се Лайла, неспособна да устои на изкушението да се намеси. — Нали, професоре?

— В действителност да — Макс прочисти гърлото си. — Ранните работи на Кристиан Брадфорд вдигнаха доста цената си.

Преди две години в Сотби, един от неговите морски пейзажи бе продаден за тридесет и пет хиляди долара.

— Ти какво, да не си му станал търговски агент? — рязко вметна Колин.

Макс едва преглътна усмивката си.

— Не, госпожо.

— Тогава си дръж езика. Петнадесет хиляди и нито пени повече. Холт облиза устни.

— Не става. Не продавам.

— Слушайте, може би ще е най-добре да се заемем с работа — Коко затаи дъх, очаквайки леля й да се противопостави — но тя само изръмжа. Тогава Коко, успокоена, продължи. — Аманда, скъпа, запали свещите. Сега, всички трябва да се опитаме да освободим съзнанието си от мислите, от грижите и съмненията. Да се концентрираме върху Бианка — когато свещите затрепкаха в стаята, тя огледа присъстващите. — Хванете се за ръце.

Холт отегчено въздъхна, но взе ръката на Сузана отдясно и ръката на Лайла отляво.

— Съсредоточете се върху картината — прошепна Коко, като затвори очи и се опита да си я представи, макар че портрета висеше точно срещу нея. Тръпки на очакване и възбуда преминаха по гръбнака й. — Тя е наблизко, съвсем наблизко. И иска да ни помогне.

Холт нарочно не мислеше за нищо, защото искаше да забрави глупостта, с която се занимаваше в момента. Мъчеше се да си представи какво ще правят със Сузана, когато останат сами. Беше купил свещи. Не от онези, които имаше в чекмеджето на кухнята за всеки случай, ако спре тока, а други, изящни и бели с аромат на жасмин.

В хладилника, освен опаковката с бири, бе заредил бутилка шампанско, а до каната с кафе стояха две високи чаши. В джоба му пареше кутийката с пръстена.

Тази нощ трябваше да направи тази крачка. Щеше да каже това, което трябва. Музиката щеше да свири тихо. Тя щеше да отвори кутийката, да вдигне очи и...

В ръцете й имаше изумруди. Холт се намръщи. Не, това беше грешка. Той не бе купил изумруди. Но видението бе толкова ясно — Сузана, клекнала на колене, държи в ръцете си изумруди. Три

блестящи наниза зелени камъни, заобиколени с диаманти и един в средата, с формата на сълза.

Огърлицата на Калхунови.

Холт почувства хлад по гърба си. Беше видял рисунката, която Макс бе намерил в една стара книга. Знаеше, че изумрудите изглеждат по този начин. Сигурно беше виновна атмосферата в стаята. Трепкането на свещите, абсолютната тишина и мистичното настроение го бяха накарали да мисли за изумрудите. И дори да ги види.

Той не вярваше на видения. Но когато затвори очи, за да го прогони от съзнанието си, то стоеше там още по-ясно. Сузана на колене на пода, с изумрудите в ръце.

Усети как някаква ръка го докосва по рамото. Обърна се, но не видя никого. Само сенките трепкаха по стените и тавана. Обаче усещането бе съвсем истинско. Допирът на невидимата ръка бе ясен и настойчив, което го накара да настръхне.

Пълна лудост, каза си Холт. Време е да сложи край на цялата тази глупава игра.

— Слушайте — започна той и в този миг портретът на Бианка с трясък падна на земята.

Коко издаде писклив звук, като птица, и скочи.

— О, Боже! — прошепна тя, като сложи ръка на сърцето си.

Аманда вече се бе навела над портрета.

— Дано не се е повредил.

— Не мисля — успокои я Лайла и издърпа ръката си от ръката на Холт. — А ти?

Ясният ѝ, сериозен поглед го накара да се почувства неудобно. Той се обърна към Сузана. Ръката ѝ бе ледена.

— Какво става? Какво не е наред?

— Нищо — тя отдръпна ръка. — По-добре виж портрета.

Той стана и отиде при другите. В това време Сузана погледна Колин на другия край на масата. Лицето на старата леля бе бяло като платно. Очите ѝ бяха тъмни и влажни. Без да каже нито дума, Сузана стана, наля чаша бренди и я подаде на пралеля си.

— Няма нищо. Всичко ще бъде наред — тихо прошепна тя и сложи ръка на рамото на старата дама.

— Рамката се е счупила — Слоун прокара пръст по нея и се изправи. — Странно, че падна така неочаквано. Тези пирони са много

здрави.

Холт взе картината и понечи да я закачи, но забеляза нещо в процепа, където рамката се бе отделила от платното. И застина.

— Тук има нещо, между платното и гърба на картината — той сложи портрета с лице към земята. — Дайте ми нож.

Слоун извади джобно ножче и му го подаде. Холт направи тънък разрез и измъкна няколко листа хартия.

— Какво е това? — приглушено попита Коко с ръка на устата.

— Почеркът е на дядо ми — обзеха го противоречиви и объркани чувства. Той вдигна очи към Сузана. — Изглежда е дневник. Носи дата 1965 година.

— Седни, скъпи — обади се Коко и го хвана за ръката.

— Трент, би ли му налял чаша бренди? Аз ще донеса чай за Кейти.

Да, трябваше да седне. Нуждаеше се и от глътка бренди. Но в момента само гледаше втренчено листовите и виждаше своя дядо. Как седи на верандата на къщичката и гледа водата. Как рисува своите картини. Как го води на скалите и му разказва приказки.

Сузана приближи и взе ръцете му, а той се хвана за нея като удавник.

— Те са били тук през цялото време, а аз не съм знаел.

— Защото не е трябвало да знаеш. До тази нощ — рече нежно тя. — Просто трябва да вярваме в някои неща, без да задаваме въпроси и без да търсим обяснения.

— Тази нощ нещо стана. Нещо те разстрои. Усетих го.

— Ще ти кажа. Не сега.

В този момент леля Коко се върна с чая и седна на мястото си.

— Холт, това, което дядо ти е написал, ти принадлежи. Ако след като го прочетеш, решиш, че трябва да го запазиш само за себе си, ние ще те разберем и няма да се сърдим.

Той погледна листовите и вдигна първия.

— Ще ги прочетем заедно — пое си дълбоко дъх, стисна ръката на Сузана и започна:

„В мига, в който я видях, целият ми живот се промени.“

Холт четеше спомените на дядо си в пълно мълчание. Никой от присъстващите не смееше да диша. Но всички хванаха отново ръцете си. В стаята се чуваше само воят на вятъра отвън и неговият глас. Когато свърши, всички мълчаха като онемели.

Първа наруши тишината Лайла. Гласът ѝ бе пълен със сълзи, които се стичаха по лицето ѝ.

— Той не е престанал да я обича. До смъртта си. Дори когато е променил живота си, пак я е обичал.

— Как ли се е чувствал, когато е дошъл тук и е открил, че си е отишла завинаги? — Аманда сложи глава на рамото на Слоун.

— Но е бил прав — промълви Сузана и една сълза падна върху ръката на Холт. — Тя не е имала собствен живот. Не е можела да има. Колкото и много да го е обичала, трябвало първо да мисли за децата си.

— Не, майка ми не скочи — неочаквано прошепна Колин и в стаята настъпи тишина. Тя вдигна треперещата си старческа ръка, после я отпусна. — Никога не съм говорила за тази нощ. На никого. През всичките тези години, понякога си мислех, че е било сън. Един ужасен, страшен кошмар.

Колин се посъвзе, гласът ѝ поукрепна и тя изтри очите си.

— Той много добре я е разбирал. Нейният Кристиан. Не може да е написал това за нея и да не е познавал сърцето ѝ. Майка ми беше красива, но също така щедра и всеотдайна. Никой не ме е обичал повече от нея. И никой не ме е мразил повече от баща ми — старата дама изправи рамене. — Бях много малка, за да разбирам нещастieto, или отчаянието ѝ. По онова време мъжете бяха господарите. Те управляваха и къщата, и семейството така, както си искаха. Никой не смееше да се противопостави на баща ми. Но си спомням деня, в който мама донесе в къщи кученцето. Малкото кученце, което баща ми не искаше. Тя ни изпрати горе, но аз се скрих и чух всичко. Дотогава не бях я чула да повиши глас на татко. Но този път се пристраши. Беше много храбра. А той бе жесток. Не разбирах думите, с които я наричаше.

Колин спря, отпи от брeндитo, защото гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Тя ме защитаваше, защото аз бях най-уязвимата в семейството. Момиче. Когато след кавгата той излезе, бях щастлива. Молих се никога да не се върне. На другия ден мама ми каза, че ще

заминем на дълго пътуване. Не беше казала още на братята ми, но аз бях най-голямата. Искаше да ме успокои, че няма да ни изостави, че ще се грижи за нас, каквото и да се случи. Тогава той се върна. Знаех, че е разстроена, дори уплашена. Трябваше да си остана в стаята, докато дойде да ме вземе. Но тя не дойде. Стана късно, навън имаше буря. Исканх мама да дойде при мен — Колин стисна устни. — Тръгнах да я търся. Не беше в стаята си. Затова се качих в кулата. Знаех, че често прекарва времето си там. Чух ги, че се карат, докато се изкачвах тихичко по стълбите. Вратата беше отворена. Беше ужасно! Той крещеше, бесен, луд от ярост. Тя му каза, че го напуска, че повече няма да живее с него и не иска нищо, освен децата и свободата си.

Тъй като Колин цялата трепереше, Коко стана и я прегърна през раменете.

— Той я удари. Чух пляска, но останах до вратата. Страхувах се да вляза. Тя държеше с ръка бузата си и очите ѝ блестяха. Не от страх, а от гняв. Винаги ще си спомням погледа ѝ. Нямахте страх в него. Той я заплаши със скандала, който щеше да избухне. Крещеше, че ако напусне къщата, никога повече няма да види децата си. Че тя никога няма да разруши репутацията му. Че няма да ѝ позволи да постави препятствия по пътя на амбициите му.

Макар че устните ѝ трепереха, Колин вирна брадичка.

— Мама не казваше нищо. Нито се молеше, нито плачеше. Хвърляше думите обратно към него като снаряди — старата дама вдигна ръка и затисна устата си, сякаш да възпре риданието, което напираше. Сигурно преживяваше отново онази ужасна нощ като малко момиченце — тя беше невероятна. Каза му, че никой не може да ѝ отнеме децата. По дяволите скандалът! Той изобщо не я засягаше! Нима той си мислеше, че общественото мнение може да я спре? Нима си мислеше, че се страхува от властта му и от възможностите му да опълчи обществото срещу нея? Тя ще си вземе децата и ще отиде с тях там, където ще бъдат обичани. И тя и децата. Мисля, че това го извади извън равновесие. Мисълта, че може да избере друг мъж и да го замени него, Фъргюс Калхун, с друг! Че може да захвърли всичко, и парите, и положението, и властта му и да не се подчинява на желанията му. Той я сграбчи, вдигна я на крака, започна я тресе и да крещи, докато лицето му бе кърваво червено. Мисля, че тогава се разплаках от страх. Мама ме чу и това ѝ вдъхна сили. Започна да се

бори. Когато го удари, той я хвърли. Чух трясъка на счупеното стъкло. Баща ми скочи към прозореца, викайки името ѝ, но нея я нямаше. Колко време стоя там, не знам. Когато се обърна, лицето му бе бяло, а очите му блестяха. Мина покрай мен, без да ме забележи. Аз влязох в стаята, отидох до счупения прозорец и загледах надолу, докато Нани дойде и ме прибра.

Коко притисна устни към бялата глава на леля си и внимателно я вдигна.

— Ела, скъпа, ще те заведе горе. Лайла ще ти донесе горещ чай.

— Да, веднага — Лайла избърса очите си. — Макс, ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — той я прегърна през кръста, докато леля Коко отвеждаше дъщерята на Бианка.

— Бедното момиченце! — прошепна Сузана и сложи глава на рамото на Холт, докато той караше колата към къщичката си. — Да види нещо толкова ужасно и да живее с него през целия си живот! Мисля си за Джени...

— Недей — той я прегърна с една ръка. — Ти си излязла от кошмара. Бианка не е могла — млъкна за миг и продължи: — Но ти го знаеше, нали? Още преди Колин да ни разкаже.

— Знаех, че не се е самоубила. Не мога да обясня как, но го знаех. Тази нощ тя сякаш стоеше до мен.

Той си спомни усещането, че някой сложи ръка на рамото му.

— Може би наистина е била до теб. Вече не мога да твърдя, че картината падна случайно.

Сузана затвори очи.

— Толкова е хубаво това, което дядо ти е написал за нея. Дори и да не намерим изумрудите, ще имаме дневника му. Ще знаем, че Бианка е била обичана по този начин — тя въздъхна. — Не искам да мисля за трагедията, не искам да ми е тъжно. Искам да мисля за времето, когато са били заедно и са танцували сред дивите рози.

Той никога не бе танцувал с нея, помисли си Холт. Нито ѝ бе чел стихове, нито бе говорил за вечна любов.

Когато стигнаха, Сади скочи през задния прозорец на колата и изтича в градината, където си бе направила легло сред цветята. Холт се пресегна да отвори вратата и Сузана го загледа с изненада.

— Какво правиш?

— Отварям ти. Ако бях излязъл отвън, ти едва ли щеше да ме изчакаш.

— Благодаря — тя слезе от колата.

— Заповядай, добре дошла — те стигнаха до къщата, той отвори вратата и я задържа, докато тя влезе.

— Благодаря — учудено се огледа из стаята. — Тук нещо се е променило.

— Само изчистих — промърмори той.

— Изглежда по-хубаво. Знаеш ли, Холт, мислех да те питам. Смяташ ли, че Ливингстън все още е на острова?

— Защо? Направил ли е нещо?

Отговорът му е много рязък, отбеляза си Сузана и тръгна из стаята.

— Не. Само се чудех, къде може да е отседнал и какъв ще бъде следващият му ход — тя прокара пръсти по свещите, които бе сложил на масата. — Имаш ли някаква представа?

— Откъде да знам! — сопна се той.

— Нали си специалист.

— Казах ти да оставиш Ливингстън на мен.

— А аз ти казах, че не мога. Може би ще започна свое собствено разследване.

— Само се опитай! Ще ти сложа белезници и ще те заключа в килера.

— Аха, модерен вариант на връзване — промърмори си Сузана. — Няма да го направя, ако ми кажеш какво знаеш. Или поне какво мислиш.

— Точно сега ли?

— Ами, след като имаме малко време и сме сами, можем да поговорим за това.

— Слушай, защо първо не седнеш? — той извади запалката си.

— Какво ще правиш?

— Ще паля свещите — нервите му бяха опънати като тетива. — Ти какво мислиш, че ще правя?

Тя седна и скръсти ръце.

— Изглеждаш ми толкова неспокоен, че имам чувството, че криеш нещо.

— Излишно ме подозираш — той пусна стерео уредбата.

— Докъде стигна с разследването? — продължи упорито Сузана. Стаята се изпълни със звуците на саксофон.

— До под кривата круша — и понеже беше лъжа, реши да прибави и малко истина. — Мисля, че все още е тук, защото е влизал в къщи и е тършувал. Преди няколко седмици.

— Каквооо? — тя скочи от стола. — Преди няколко седмици? И не си ми казал нищо?

— Какво щеше да направиш? — контрира я Холт — Щеше да си сложиш монокъл и карирана шапка ли? Шерлок Холмс!

— Имам право да знам.

— Сега знаеш. Само седни, моля те. Ще се върна след минута.

Той излезе, а тя започна нервно да крачи из стаята. Знае повече, размишляваше Сузана. Повече, отколкото ѝ каза, но все пак успя да откопчи нещо. Ливингстън беше съвсем близо и бе открил, че Холт може да притежава нещо интересно. Фактът, че бе така напрегнат в момента, я караше да мислите има и още нещо. Нямаше да е много трудно, реши тя, след като вече го бе раздразнила, да се опита да научи.

Свещите ухаеха на жасмин, осъзна Сузана и се усмихна. Не можеше да си представи, че ги е купил с цел. Половин дузина свещи. Погали с ръка белите калии, които бе подредил, не особено артистично във вазата. Може би работата му с цветята го бе променила. Вече не показваше, колко е равнодушен към тях.

Когато Холт се върна, тя му се усмихна и се изненада.

— Това шампанско ли е?

— Да — бе направо отчаян. Очакваше да бъде очарована, а тя непрекъснато го затрупваше с въпроси. — Искаш ли или не?

— Искам, разбира се.

Рязката покана бе съвсем типична за него, подсмихна се Сузана. След като напълни чашата ѝ, тя я вдигна към неговата.

— Ако си сигурен, че Ливингстън е влизал тук, то мисля, че...

— Още една дума — прекъсна я с нескрита заплаха в гласа Холт. — Само още една дума за Ливингстън и ще излея остатъка от бутилката върху твърдата ти глава.

Сузана млъкна и отпи, като реши, че трябва много да внимава, ако не иска да си отиде с мокра и лепнеща от шампанско коса.

— Само се опитвам да получа по-ясна представа.

Той издаде нещо подобно на ръмжене и се завъртя. Шампанското в чашата му се разплиска.

— Виж я ти! Искала да получи по-ясна представа, а в същото време е сляпа като прилеп. Изриках два тона боклук. Купих свещи и цветя. Трябваше да изслушам лекцията на някакъв досадник за качеството на шампанското и как да го поднеса. Ето това е картинката, скъпа. Сега ясно ли ти е?

Тя искаше само да изтръгне информация, а не да го разлюти.

— Холт...

— Седни и мълчи. Трябваше да се досетя, че ще стане така. Един господ знае защо ли се мъчих да го направя по друг начин.

Сузана най-после осъзна какво става и защо е толкова ядосан. Той беше подредил цяла сцена, а тя бе прекалено заета с мислите си, за да ѝ обърне внимание.

— Холт, много мило, че си направил всичко това. Съжалявам, че не го оцених. Ако си ме поканил, за да правим любов...

— Не искам да правя любов с теб! — извика Холт и изруга невъздържано. — Разбира се, че искам, но не е там работата. Опитвам се да ти кажа, че искам да се омъжиш за мен, по дяволите! Така че ще седнеш ли най-сетне?

Краката ѝ омекнаха и тя бе принудена да седне.

— Е, най-после — той изпи чашата си на един дъх. — Чудесно. Опитвам се да ѝ кажа, че съм луд по нея, че не мога да живея без нея, а тя ме разпитва какво съм направил и докъде съм стигнал с преследването на някакъв си вманиачен крадец на скъпоценности!

Сузана виновно отпи глътка шампанско. Трябваше да се съвземе.

— Съжалявам — прошепна тя.

— И трябва да съжаляваш — отвърна горчиво той. — Бях готов да се направя на последния глупак, а ти дори не ми даде възможност. Влюбен съм в теб вече половин живот. Дори когато напуснах това място, не можех да те прогоня от мислите си. Ти безжалостно ми отнемаше всяка друга жена. Опитвах се да стана близък с някоя, да заживея с нея и изведнъж се появяваше ти. И аз откривах, че тя не си ти. Те просто не можеха да се мерят с теб. А не бях прекрачвал дори прага на задната ви врата.

„Влюбен“ — въртеше се в главата ѝ. „Влюбен“. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за тази единствена дума.

— А аз си мислех, че дори не ме забелязваш.

— Не можех да те гледам. Всеки път, когато те погледнех, те желяех толкова много, че не можех да дишам. Устата ми пресъхваше, стомахът ми ставаше на топка, а ти просто се усмихваше и отминаваше — очите му се заковаха на нейните. — Идеше ми да те удуша. Налетях върху мен и велосипеда ми. Лежах там, течеше ми кръв и се чувствах отвратително. Ти се наведе и прокара ръце по тялото ми, да видиш дали не съм си счупил нещо. Ухаеше божествено. Ако беше останала още една минута, щях да те просна на асфалта — той закри лице с ръце. — Боже, беше само на шестнадесет години!

— А ти ме наруга.

Лицето му се изкриви от болка и гняв.

— По дяволите, така беше. Но по-добре, че те наругах, отколкото да направя онова, което исках — той постепенно се успокои. Отпи отново от чашата си. — Повтарях си, че това са само момчешки фантазии. Пубертетски мечти. И започнах да си вярвам. И ето че преди месец, когато мислех, че съм се излекувал, ти се появи. Прекоси двора, погледна ме и гърлото ми отново пресъхна, а стомахът ми стана на топка. А и двамата отдавна бяхме минали пубертета.

Холт остави чашата си. А Сузана хвана своята с две ръце. Гледаше го, без да мигне. Очите ѝ бяха огромни. Той потърси цигара, запали я, после я хвърли в пепелника.

— Не ме бива в тези работи, Сузана. Мислех, че ще се справя, но... Оплесках всичко, нали? Бях сигурен, че след като пийнем шампанско, ще успея да те убедя, че мога да те направя щастлива.

Тя просто не можеше да пусне чашата. Стискаше я, сякаш искаше да я счупи.

— Нямаше нужда от шампанско и свещи, Холт.

Той горчиво и тъжно се усмихна.

— Бебчо, та ти си родена за това. Мога да те излъжа и да ти кажа, че така ще бъде всяка нощ. Но няма да го направя.

Сузана наведе очи и си помисли дали е готова да опита още веднъж. Да го обича беше отделен въпрос. Да бъде обичана от него бе невероятно. Но брак?

— Тогава защо не ми кажеш истината.

Той отиде и седна на рамката на дивана, като вдигна главата ѝ към себе си.

— Обичам те. Не съм чувствал към никого това, което чувствам към теб. Каквото и да стане, то няма да се промени. Няма значение какво сме преживели през последните години. Може би ще успеем да направим нещата по-добри. За нас. И за децата.

Очите ѝ се промениха.

— Това няма да е лесно. Бакс винаги ще им остане баща.

— Но няма да е този, който ще ги обича — когато очите ѝ се изпълниха с влага, той поклати глава. Да, нямаше нужда от свещи и шампанско, за да я направи беззащитна и сговорчива. Трябваше само да спомене за децата ѝ.

— Няма да ги използвам, за да те спечеля. Знам, че мога, но искам причината да сме ние. Аз и ти. И нашите чувства. Мисля, че ще им бъда добър баща, но не искам да се ожениш за мен заради тях.

Сузана въздъхна дълбоко. Пръстите ѝ се отпуснаха и тя остави чашата.

— Не исках да обичам отново. И не исках да се женя отново — устните ѝ се изкривиха. — Досега — тя посегна и хвана ръката му. — Не мога да твърдя, че те обичам от толкова дълго време, но знам, че ти едва ли ме обичаш повече отколкото аз теб.

Той я грабна в прегръдките си. Когато най-накрая успя да откъсне устни от нейните, зарови лице в косите ѝ.

— Не ми казвай, че трябва да помислиш, Сузана.

— Не трябва да мисля — не си спомняше кога за последен път сърцето и разумът ѝ са били толкова единомислени. — Ще се омъжа за теб.

Преди да успее да довърши, двамата се намериха на дивана. Смеейки се започнаха да се събличат взаимно, докато накрая се изтърколиха на земята.

— Знаех си! — тя захвапа голото му рамо. — Домъкна ме тук, само за да ме любиш! Развратник такъв!

— Какво да направя като непрекъснато ме изкушаваш? — той обсипа с целувки шията ѝ.

Тя се засмя и вдигна ръце. После ги обви около врата му.

— Холт, наистина ли си искал да ме събориш на асфалта, когато падна от колелото?

— Когато ме събори, искаш да кажеш — поправи я той, докато целуваше ухото ѝ. — Да. Сега ще ти покажа, какво исках да направя

тогава.

Лежаха на пода, едно кълбо от преплетени и изтощени крайници, коси и задъхано дишане. Най-после Сузана дойде на себе си и вдигна глава от гърдите му.

— По-добре, че не сме се опитали да го направим преди дванадесет години.

Той лениво отвори очи. Тя му се усмихваше закачливо, косата ѝ падаше разбъркано по раменете ѝ, свещите се отразяваха в очите ѝ.

— Много по-добре, наистина. Сигурно нямаше да ми остане кожа по гърба.

Тя се разкикоти и прокара пръст по брадата му.

— Винаги си ме плашил. Малко. Изглеждаше толкова намръщен, войнствено настроен и опасен. И момичетата непрекъснато говореха за теб.

— Така ли? Какво по-точно?

— Ще ти кажа, когато станеш на шестдесет години. Тогава може да ти бъде от полза.

Той я ощипа, но тя се разсмя.

— Когато стана на шейсет, ще имаме много големи внуци.

— А ти ще продължаваш да ме изкушаваш.

— А аз ще ти напомням за нощта, когато си ме помолил да се омъжа за теб, когато си купил цветя и свещи, а сетне си ме свалил на пода и си ме накарал да те обичам повече от всичко на света.

— Ако наистина е така, когато стана на шейсет, ще бъдеш съвсем луда по мен.

— Вече съм — тя сведе устни към неговите.

— Сузана — той я притисна към себе си, започна да я обръща и изведнъж изруга. — Ти си виновна! — извика, като я отстрани.

— Какво ти става?

— Трябваше да седиш, както беше по сценарий, и да се възхищаваш на романтичните ми изблици — той потърси джинсите си и извади кутийката от джоба. — Аз пък щях да падна на едно коляно пред теб и да ти дам това.

С широко отворени очи Сузана гледаше ту кутийката, ту Холт.

— Не!

— Да, да, щях да падна. Бях готов да се направя на пълен идиот, но щях да го направя. Така че можеш да обвиняваш само себе си, че се търкаляме голи на пода. Заповядай.

— Купил си ми пръстен! — прошепна невярващо Сузана.

Холт отвори кутийката.

— Не исках да ти купя диаманти — тя не каза нищо, само го гледаше. — Вече си имала диаманти. Помислих си за изумруди, но реших, че скоро ще имаш. А този камък прилича на очите ти.

Камъкът проблясваше на светлината на свещите. Беше ярък син сапфир, във формата на сърце, заобиколен от малки, блестящи диаманти. Не бяха студени, като онези, които продаде, а грееха с топлината на синия огън, който обграждаха.

Холт видя как една сълза падна върху ръката му.

— Ако не ти харесва, мога да го върна. Ще си избереш, каквото ти искаш.

— Толкова е красив! — тя избърса сълзите си с опакото на ръката си. — Извинявай. Мразя да плача. Но те са толкова красиви! И ти си ги купил, защото ме обичаш! Когато го сложа — тя вдигна прекрасните си очи към него, — ще бъда твоя.

Това бяха думите, които искаше да чуе. Думите, от които се нуждаеше. Той извади пръстена от кутийката и го сложи на ръката ѝ.

— Ти си моя — целуна пръстите, сетне устните ѝ. — И аз съм твой — когато я притисна към себе си, си спомни думите, които дядо му бе казал на Бианка. — Завинаги.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Сузана взе децата със себе си в магазина. Не бе в състояние да обяви новините на семейство, преди да провери какво мислят Джени и Алекс. Денят беше топъл и ясен. Щеше да има много работа, затова отиде един час по-рано. Децата искаха да видят дали са се хванали билките, които засадиха, затова тя ги заведе в оранжерията.

Остави ги да спорят кое от новопосадените растения ще стане най-красиво и най-голямо, като ги гледаше как ги поливат.

— Деца, вие харесвате ли Холт? — попита небрежно, но в същото време сърцето ѝ биеше тревожно.

— Готин е — отвърна Алекс, който се изкушаваше да обърне спрея, с който поливаше, към сестра си, но си спомни, че последният път, когато го направи, майка му го наказва.

— Понякога си играе с нас — Джени танцуваше, докато чакаше да дойде нейният ред да полива. — Много обичам, когато ме подхвърля във въздуха и върти.

— И аз го харесвам — облекчено въздъхна Сузана.

— Хвърлял ли те е във въздуха? — поиска да знае Джени.

— Не — разсмя се Сузана и разроши косата ѝ.

— Обаче може. Има страшни мускули — важно заключи Алекс и подаде спрея на сестра си. — Веднъж ми даде да ги пипна — като се намръщи, той сви ръка и стегна своите собствени.

Сузана пипна бицепса му и усети твърдостта.

— Охо! Браво! Ти си бил много як!

— Същото каза и Холт.

— Чудя се... — майка им избърса нервно ръце в джинсите си. — Чудя се какво мислите, ако той дойде да живее с нас, през цялото време?

— Сигурно ще е хубаво — реши Джени. — Той си играе с нас, дори когато не сме го помолили.

Сузана се обърна към сина си.

— А ти, какво мислиш, Алекс?

Момчето се понамръщи и пристъпи от крак на крак.

— Ти да не мислиш да се ожениш като Кейти и Аманда?

„Умното малко дяволче“, помисли си Сузана и кимна.

— Мислила съм за това. Е, какво ще кажеш?

— Ще трябва ли да обличам оня гнусен смокинг пак, като на сватбата на Аманда?

Тя се усмихна и го потупа по бузата.

— Може би.

— Той чичо ли ще ни бъде като Трент, Слоун и Макс? — попита Джени.

Преди да отговори Сузана взе спрея.

— Не, ще ви бъде втори татко.

Двамата извикаха в един глас:

— А ще продължи ли да ни харесва?

— Разбира се.

— Ще трябва ли да се преместим да живеем другаде?

— Не. Той ще дойде да живее с нас в Замъка. Или ние ще отидем при него в неговата къща в селото. Ще бъдем едно семейство.

Алекс се замисли за миг.

— А ще бъде ли втори татко и на Кевин?

— Не — Сузана се наведе и целуна сина си. — Майката на Кевин е Мегън, и ако един ден се влюби и ожени, тогава Кевин ще си има втори татко.

— А ти влюбена ли си в Холт? — неочаквано попита Джени.

— Да — усети как сина ѝ се напрегна и се усмихна. — Искам да се омъжа за него и да живеем всички заедно. Но двамата с Холт искаме първо да знаем вие дали искате.

— На мен ми харесва — обяви Джени. — Носи ме на раменете си.

Алекс помисли и сви устни.

— Може би и на мен ми харесва.

Сузана се изправи.

— Ще поговорим и друг път за това. Да вървим.

Те излязоха от оранжерията в мига, в който Холт паркираше пред магазина. Беше ѝ казал, че ще дойде около обяд, но просто не бе в

състояние да издържи дотогава. Беше изненадан, когато видя децата с нея. Те много лесно можеха да го отхвърлят.

Пъхна ръце в джобовете и се опита да изглежда естествен.

— Здравсти!

— Здравей — Сузана искаше да го докосне, но децата държаха ръцете ѝ от двете страни.

— Минавах оттук и... Какво става?

Джени му се усмихна ослепително и се притисна към майка си.

— Мама ни каза, че ще се ожениш за нея, и ще ни станеш татко, и ще живеем заедно.

Холт трябваше да се напъне, за да запази равновесие.

— Такива са плановете.

Алекс стисна пръстите на майка си и го погледна смело.

— Ще ни се караш ли?

Холт обмени бърз поглед със Сузана и приклекна, докато очите му се изравниха с очите на момчето.

— Може би. Ако трябва.

Алекс му повярва повече, отколкото ако беше казал „не“.

— А ще ни биеш ли? — той не бе забравил ударите, които бе получил по време на ваканцията с баща си. Не го заболя толкова от шамарите, колкото от обидата.

Холт хвана брадичката му.

— Не — отвърна той и момчето отново му повярва. — Но може да те окача да висиш на ушите си или да те сваря в горещо олио. А когато полудея, ще те пъхна в мравуняк.

Алекс всеки миг щеше да избухне в смях, но се насили да остане сериозен, защото не бе свършил с разпита.

— А ще караш ли мама да плаче, както правеше той?

— Алекс — опита се да го спре Сузана, но Холт се намеси.

— Ако съм глупак, може и да го направя. Но не с цел или нарочно. Аз я обичам и искам тя да бъде щастлива. Но понякога може да сбъркам.

Алекс се съгласи.

— А смяташ ли да правиш като Слоун и Макс? Откакто са дошли в къщата, непрекъснато целуват жените си?

— Смятам — засмя се Холт. — Смятам през цялото време да целувам майка ви.

— Но не защото ти харесва — каза с надежда Алекс. — Ще го правиш, защото на нея ѝ харесва.

— Извинявай, но и на мен ми харесва.

— Ужас — намуси се Алекс.

— Направи го! — започна да танцува наоколо Джени.

— Хайде, искам да видя!

Холт се подчини. Пристъпи и прегърна Сузана. Когато откъсна устни от нейните, лицето на Алекс бе червено, а Джени пляскаше с ръце.

— Извинявай, че трябва да ти го кажа, братле, но когато пораснеш и на теб ще ти харесва.

— Да, да! По добре да ям кал!

Холт го грабна със смях и когато почувства, че момчето не се дърпа, а напротив, притиска се към него, се успокои.

— Пак ще си говорим след десет години.

— На мене ми харесва — Джени го дърпаше за крачола. — Още от сега ми харесва. Целуни ме — той я вдигна с другата си ръка и я целуна леко по устните.

Тя се усмихна, големите ѝ сини очи заблестяха.

— Не така. Мама я целуна другояче.

— Защото е мама, а ти си момиченце.

Харесваше ѝ как мирише, как здраво я прегръща. Когато прекара ръчичка по бузата му, с изненада установи, че е гладка.

— Ще мога ли да ти казвам тати? — попита невинно Джени и Холт почувства как сърцето му ще изскочи от гърдите.

— Ами... да. Ако искаш.

— Тати е за малките бебета — рече важно Алекс. — Но татко може.

— Добре, съгласен съм — рече Холт и погледна Сузана. — Както вие решите.

Искаше да прекара деня с тях, но имаше много други неща, които трябваше да свърши. Сега вече имаше семейство и трябваше да се грижи за него и да го защитава. Беше се обадил в Портланд и бе поискал справка за четирите имена, от списъка, който му даде Трент. Докато чакаше отговор, се обади и в Отдела за регистрация на моторни превозни средства, в кредитните бюра, позовавайки се на старото си положение и полицейския си номер.

След като получи информация, пък и благодарение на инстинкта, имената намаляха от четири на две. Докато чакаше още едно телефонно обаждане, Холт се зачете в дневника на дядо си.

Разбираще чувствата скрити под думите, копнежът, предаността. Разбираще гнева, който бе чувствал дядо му, узнавайки, че жената, която обича, страда от ръката на мъжа, за когото е женена. Съвпадение иди съдба бе фактът, че връзката му със Сузана по толкова много неща си приличаше с тази на прадедите им? Но този път приказката щеше да има щастлив край.

Диамантите на Сузана, мислеше си Холт, като барабанеше по листите хартия. Смарагдите на Бианка. Сузана бе скрила диамантите. Единственото нещо, което бе смятала, че ѝ принадлежи след развода, за да осигури бъдеще за децата си. Би трябвало Бианка да е направила същото.

Но къде да открие еквивалента на чантата за памперси на Джени? — чудеше се Холт.

Когато телефонът звънна, той го грабна. И още преди да затвори, знаеше, че е открил човека. Отиде в спалнята и взе оръжието си. Познатата тежест легна послушно в ръката му.

Петнадесет минути по-късно, Холт вървеше сред строителни материали, разхвърляни из западното крило. Намери Слоун в един от почти завършените апартаменти на две нива. Миришеше на дърво и мъжка пот. Слоун, облечен с протрити джинси и с инструменти в ръка, участваше в монтирането на вътрешната стълба.

— Не знаех, че архитектите размахват чукове.

— Обичам да го правя — захили се Слоун.

Холт кимна и огледа работниците.

— Кой е Маршал?

Слоун остави инструментите и се огледа.

— Той е на горния етаж.

— Искам да поговоря с него.

Очите на Слоун светнаха с разбиране.

— Ще дойда с теб — когато се отдалечиха, той нетърпеливо попита: — Той ли е?

— Робърт Маршал допреди шест седмици не е имал шофьорска книжка в щат Мейн. Никога не е плащал данъци или осигуровки.

Работниците обикновено не биват проверявани за тези неща, когато ги наемат. На това е разчитал.

Слоун стисна юмруци. Все още виждаше пред очите си Аманда да тича по терасата, преследвана от човек с пистолет.

— Аз ще се разправям с него.

— Разбирам чувствата ти, но ще трябва първо да го вържеш.

— По дяволите! — изруга Слоун и намери бригадира.

— Къде е Маршал?

— Боб ли? Изтървахте го. Отиде да закара Рик в болницата. Оня си срязва пръста и трябваше да го зашият.

— Преди колко време? — попита Холт.

— Има-няма двацет минути. Казах им да не се връщат, и без туй свършваме след малко — той напъха кърпата в джоба си. — Някакви проблеми ли има?

— Не — Слоун потисна раздразнението си. — Съобщи ми как е Рик.

— Добре, шефе.

— Трябва ни адреса — рече Холт.

— Документите са в Трент — те тръгнаха. — Смяташ ли да се обърнеш към лейтенант Кугън?

— Не — отвърна кратко Холт.

— Добре.

Намериха Трент в офиса, който си бе направил на първия етаж затрупан от купища хартия на бюрото и телефонната слушалка на ухото му. Той ги погледна и веднага остави телефона.

— Е, кой е?

— Този път се казва Робърт Маршал — Холт извади цигара от пакета си. Бригадирът го пуснал по-рано. Трябва ми адреса му.

Без да каже дума, Трент прекоси стаята и отвори кантонерката.

— Макс е горе. Той също е заинтересован от тази работа.

Холт разглеждаше папката на Маршал.

— Извикай го. Ще отидем всички заедно.

Апартаментът, който Маршал бе посочил като свой адрес, бе на другия край на селището. Жената, която им отвори едва след третото почукване, бе състарена и повехнала.

— Какво искате? Не ми трябва нито енциклопедии, нито прахосмукачки.

— Търсим Робърт Маршал — отвърна Холт.

— Кой? Кой? — Втренчи се тя през дебелия стъкла на очилата си.

— Робърт Маршал — повтори Холт.

— Не познавам никакъв Маршал. В съседния апартамент живее Мак Нийли, а малко по-надолу Митчел, но никакъв Маршал няма наоколо. Освен това не искам застраховки.

— Вижте, госпожо, ние не продаваме нищо — рече Трент спокойно. — Търсим един мъж на име Робърт Маршал, който живее на този адрес.

— Казах ви вече, че тук няма никакъв Маршал. Тук живея аз. От петнадесет години, откакто оня мръсен негодник, за който се ожених, изчезна, без да ми остави нищо друго, освен неплатени сметки. Познавам ви — каза тя, като посочи с пръст Слоун. — Видях снимката ви във вестника — тя се дръпна назад и грабна от масичката железен бастун. — Сигурно сте ограбил банка.

— Не, госпожо. Ожених се за Аманда Калхун — много по-късно Слоун се сети, че всъщност ситуацията бе направо смешна. Но в момента не му беше до смях.

Жената се облегна на бастуна.

— А, едно от момичетата Калхун. Правилно. Най-малката. Не, не беше тя. Следващата. — Доволна тя остави бастуна. — Е, какво искате?

— Робърт Маршал — повтори Холт. — Посочил е този апартамент като свой адрес.

— Значи или е лъжец, или е глупак. Защото аз живея тук от петнадесет години, откакто оня нищо и никакъв мухльо хвана пневмония и умря. И слава Богу! — сви изкривените си пръсти тя. Явно страдаше от артрит.

Холт погледна Слоун и макар вече да бе уверен, че нищо няма да излезе, рече:

— Опиши й го.

— Около тридесет години, висок метър и осемдесет, с черна коса, широкоплещест и големи мустаци.

— Не го познавам. Момчето на долния етаж, синът на Пирсови, има коса до раменете. Не ми харесва, ако питате мен. Прилича на момиче. Няма и шестнайсет години. А майка му го оставя да си ходи

така! И пуска музиката толкова високо, че трябва да тропам по пода, за да спре.

— Извинете — намеси се Макс и описа мъжа, известен под името Елис Кофилд — предишния псевдоним на Ливингстън.

— Прилича на племенника ми. Живее в Рочестър с втората си жена. Продава коли втора ръка.

— Благодаря ви. — Холт не бе изненадан, че крадецът е изчезнал, но бе обезпокоен. Когато излязоха от сградата, той извади цигара.

— Май ще трябва да изчакаме до сутринта — предположи Макс. — Той не знае, че сме го открили, тъй че ще се появи на работа.

— Не мога да чакам — рече Холт и тръгна към телефонната кабина. Пусна монета и избра номер. — Тук е сержант Брадфорд, Портланд, номер 7375. Трябва ми един адрес — и той продиктува номера на телефона, който Маршал бе дал в сведенията. — Изчака, докато операторът направи справката. — Благодаря — остави слушалката и се обърна към тримата мъже, които го чакаха. — Бар Айлънд. Ще вземем моята лодка.

Докато мъжете се готвеха да прекосят залива с лодката на Холт, момичетата от рода Калхун се срещнаха в кулата на Бианка.

— И така — започна Аманда, като си приготви лист и молив. — Какво знаем?

— Трент е прегледал личните досиета — докладва Кейти. — Твърди, че имало никакви пропуски в осигуровките, но ми се струва, че ме връзва.

— Интересно — намуси се Лайла. — Макс ме спря, когато исках тази сутрин да ида в западното крило. Исках само да видя как вървят работите, а той направи всичко възможно да не стигна дотам. Да не съм била притеснявала работниците. Дрън, дрън!

— Слоун пък преглеждаше никакви папки и когато влязох снощи в стаята, много бързо ги набути в чекмеджето и го заключи — Аманда почука с молив по масата. — Защо не искат да знаем, че проверяват персонала?

— Мисля, че се досещам — отвърна бавно Сузана. Беше мислила за това през целия ден. — Аз научих, че къщата на Холт е

била претърсена от някой.

Трите сестри се вторачиха в нея и я бомбардираха с въпроси.

— Чакайте, чакайте! — вдигна ръка Сузана и ги спря. — Много беше ядосан и затова се изтърва. Каза ми, че е сигурен, че е работа на Ливингстън.

— Кое то значи — заключи Аманда, — че нашият стар познайник знае, че Холт е свързан с нашето семейство. Кой друг знае за това, освен нас? — тя започна да изрежда имена.

— О, моля те, спри! — рече Лайла, като раздразнено махна с ръка. — Никой друг, освен семейството не знае. Никой не е споменавал нищо извън стените на къщата.

— Може да го е открил по същия начин като Макс — предположи Кейти. — В библиотеката.

Лайла поклати глава.

— По-вероятно го е научил от книжата, които открадна.

— Възможно е — съгласи се Аманда. — Но той ги имаше доста време. Кога е влязъл в къщата на Холт?

Сузана не отговори, защото неочаквано се сети за нещо.

— Слушайте, никой от нас не е говорил за тези неща извън къщата. А всички виждаме, че мъжете се опитват да скрият от нас, че най-щателно проверяват работниците. Това какво значи? Че...

— ... че гадното копеле работи тук, в къщата — заключи триумфално Аманда. — Като муха, лети и събира информация, слуша тук, подслушва там, слухти и събира парче по парче, вре се навсякъде без някой да му пречи. Така свикнахме да виждаме момчета с работни дрехи, които влачат дъски или коват нещо, че не им обръщаме никакво внимание.

— Мисля, че Холт е стигнал до същото заключение — Сузана вдигна ръка, за да привлече вниманието на сестрите си. — Въпросът е, какво да правим?

— Ще развълнуваме силно момчетата, когато посетим утре западното крило — Лайла отиде до перваза на прозореца. — Не знам как се е маскирал този път, но съм сигурна, че ще го позная. Ако съм достатъчно близо до него — тя се настани удобно и продължи: — А сега ти, сестричке, ще ни кажеш ли защо не знаем кога този негодник Брандфорд е поискал ръката ти?

Сузана се усмихна.

— А ти откъде знаеш?

— За бивше ченге той има много изискан вкус към скъпоценности — Лайла взе ръката на сестра си, вдигна я и показа на всички пръстена.

— Е, момичета, какво ще кажете?

Настъпи пълна бъркотия и суматоха. Всички викаха, смееха се и целуваха сестра си.

— Снощи — успя да каже Сузана, докато сестрите ѝ я обсипваха с целувки, прегръдки и възторжени поздравления. — Тази сутрин казахме на децата.

— Леля Коко ще излети през покрива като ракета! Дори метлата няма да ѝ трябва — Кейти смушка Сузана в ребрата. — Представяш ли си! И четирите от нас за по-малко от месец. Та тя и в най-смелите си мечти не си го беше представяла. Ще бъде на седмото небе!

— Ние обаче трябва да удържим фронта и да намерим изумрудите — Аманда изтри сълзите от очите си. — О Боже! Знаете ли какво означава това?

— Че ще трябва да организираш още една сватба — отговори Сузана.

— Нищо подобно. Значи, че ще трябва да изтърпим присъствието на леля Колин, докато не хвърлиш и последните оризчета, бонбони и сватбения букет зад гърба си.

Холт се завърна в замъка в лошо настроение. Намериха къщата, но празна. Нямаше съмнение, че Ливингстън е живял там. Повече или по-малко законно, той влезе и претърси стаите, така както и Ливингстън неговия дом. Намериха откраднатите от Калхунови документи, списъка, който бе направил, и оригиналните планове на Замъка.

Намериха също копия от седмичната програма на всяка една от сестрите, заедно с ръчно направени към тях забележки, които не оставяха никакво съмнение, че Ливингстън е следил всяка от тях. Персонално. Имаше добре подреден инвентаризационен списък на всички стаи, които бе проверил, и нещата, които бе сметнал, че са ценни за задигане.

Чакаха около час да се върне. Безрезултатно. След това, разтревожени, че бяха оставили жените сами, се обадиха на лейтенант Кугър. След като полицията обгради наетата от Ливингстън къща, Холт и останалите трима се върнаха в Замъка.

Беше въпрос на време. Трябваше да изчакат. Холт научи това в полицията. И го научи добре. Но сега не беше на работа, не бе задължение. Всеки момент беше ценен.

— О, момчето ми! Милото ми момче! — налетя върху му леля Коко и го обсипа с целувки.

— Хей! Чакай! — успя да продума той, когато се измъкна от прегръдката ѝ. Косата ѝ не бе черна, а яркочервена, като огън. — Какво си направила с косата си?

— Беше време за промяна — тя извади кърпичка и драматично се изсекна в нея. После отново го сграбчи в прегръдките си. Той я тупаше по гърба и търсеше помощ и съчувствие от останалите трима, усмихнати до ушите, мъже.

— Изглеждаш добре — увери я Холт, като се чудеше дали плаче затова. — Наистина.

— Харесваш ли ме? — тя се отдръпна и го погледна изучаващо. — Мислех, че се нуждая от малко промяна и реших, че червеното е много жизнерадостен цвят — леля Коко отново зарови глава в кърпичката си. — Толкова съм щастлива — изхлипа тя. — Толкова съм щастлива! Надявах се, разбира се. А и листенцата на чая предсказваха, че това ще стане, но не можех с нищо да помогна. Можех само да стоя и да се притеснявам. Тя толкова изстрада, и малките ми сладки дечица също. Сега всичко ще бъде чудесно. Мислех си, че може да е Трент, но те с Кейти са най-идеалната двойка. Сетне Слоун и Аманда. После, преди да успея да мигна, моята скъпа Лайла и Макс. Е, какво, изненадва ли се някой, че съм се побъркала?

— Мисля, че не.

— Де да съм знаела! През всичките тези години, когато идваше да носиш оари на задната врата. И когато смени спуканата ми гума, но бе прекалено горд, че да ми позволиш да ти благодаря. А сега, сега ще се жениш за моето момиченце!

— Поздравления! — ухили се Трент и шляпна Холт по гърба, докато Макс извади суха кърпичка за леля Коко.

— Добре дошъл в семейството — поздрави го и Слоун и му подаде ръка, като му намигна. — Предполагам, че знаеш в какво се забъркваш.

Холт погледна подсмърчащата леля.

— Имам представа.

— Я престанете с тези лигавщини — разнесе се властният глас на леля Колин. Тя слизаше бавно по стълбите, подпирайки се на бастуна си. — Чух цялата тази врява чак в моята стая. Хайде! Всички в кухнята! — тя посочи с бастуна си. — И налейте на Коко малко чай, че както е започнала да циври, ще се обезводни съвсем. Хайде, вървете! Искам да поговоря насаме с този младеж.

Всички се подчиниха и за нула време. Холт остана насаме със старата дама. Тя му направи знак да я последва и тръгна към приемната.

— Така значи, мислиш да се ожениш за моята племенница.

— Не мисля, а ще се оженя.

Колин презрително изсумтя. По дяволите, това момче й харесваше.

— Само ще ти кажа, че ако се държиш като оня нехранимайко, ще отговаряш пред мен — тя седна. — Какви са намеренията ти?

— Кое?

— Намеренията ти, младежо — повтори спокойно Колин. — Не си въобразявай, че ще се добереш до парите ми, така както се добра до нея.

Холт се ядоса.

— Можете да си запазите парите, уважаема госпожо и...

— Много добре — рече старата дама с доволно кимване. — Как възнамеряваш да се грижиш за Сузана?

— Тя не се нуждае от това — той закрачи нервно из стаята. — Както не се нуждае, от който и да е, да се бърка в работата ѝ. Оправя се чудесно сама, дори повече от чудесно. Успяла е да излезе от дупката и да подреди отново живота си, да се грижи за децата и да започне свой бизнес. Единственото, което ще се промени, е, че ще да престане да копае в градините, а също, че децата ще имат някой, който иска да им бъде баща. Може да не съм в състояние да ѝ подаря диаманти и да я водя на светски партита, но ще я направя щастлива.

Колин подпря двете си ръце на бастуна.

— Сигурна съм. Ако дядо ти е приличал поне малко на теб, не се учудвам, че майка ми го е обичала. Така че... — тя понечи да стане и чак тогава забеляза портрета.

Там, където висеше портрета на баща ѝ, сега висеше портретът на Бианка.

— Какво е станало тук?

Холт натика ръце в джобовете си.

— Реших, че трябва да е тук. Принадлежи на това място. Освен това дядо ми сигурно би искал така.

Колин седна обратно на стола.

— Благодаря ти — гласът ѝ изтъня, но очите ѝ останаха сухи. — Сега върви. Искам да остана сама.

Холт излезе, като си мислеше, че ѝ се възхищава. Тръгна към кухнята с намерение да попита Коко къде може да открие Сузана.

Но я намери сам, като тръгна по следите на музиката, която се разнасяше из къщата. Видя я да седи пред пианото и да свири нещо непознато. Макар че музиката бе тъжна, на устните ѝ имаше усмивка, а също и в очите ѝ. Когато го видя, пръстите ѝ замряха, но усмивката остана.

— Не знаех, че свириш.

— Като малки всички учихме пиано. Но само аз му останах вярна — тя вдигна ръка към него. — Надявах се, че ще останем за минутка сами, за да ти кажа колко чудесно се държа с децата тази сутрин.

Ръцете им се преплетоха, а той загледа пръстена.

— Бях много нервен. Не знаех как ще го приемат. Когато Джени ме попита може ли да ми казва тати... Сузана! Едва сега започвам да разбирам какво чувстват родителите към децата си. През какво трябва да минат, за да са сигурни, че са в безопасност. Но искам още деца. Знам, че трябва да помислиш по въпроса. Но те уверявам, че ще ги обичам всички еднакво.

— Няма нужда да мисля — отвърна Сузана и притисна устни към бузата му. — Винаги съм мечтала да имам голямо семейство.

Той я притисна към себе си.

— Знаеш ли къде е била детската стая, когато Бианка е живяла тук?

— Да, на третия етаж в източното крило. Използваме я за склад за стари вещи, откакто се помня — тя се изправи. — Мислиш, че е скрила огърлицата там ли?

— Мисля, че е скрила камъните там, където е била сигурна, че Фъргюс няма да влезе. А съм сигурен, че той никога не е влизал в детската стая.

— Там е такава бъркотия! Пълно е с кутии, стари мебели и други вехтории. Нещо като битпазар.

— Покажи ми я.

Беше по-страшно, отколкото си представяше. Паяжини, прах и стари мебели, натрупани едни върху друг. Кутии, навити килими, счупени маси, лампи, лежаха или стояха подпрени до стените. Всеки сантиметър площ бе зает. Той се обърна към Сузана, която го погледна с извиняваща усмивка.

— Боклук, събиран повече от осемдесет години. Повечето от ценните неща са обрани, доста продадохме, когато... когато нямахме пари. Целият етаж бе затворен за дълго, тъй като не можехме да го отопляваме. Трябваше да се погрижим само за стаите, в които живеехме. Мислехме, че някой ден ще му дойде времето.

— Ще ни трябва булдозер.

— Не, само време и търпение. От второто имаме предостатъчно, но от първото не. През последните месеци преровихме много стаи, но това е доста мудна работа.

— Значи да започваме.

Работиха два часа. Намериха парцалив чадър, цяла колекция еротични снимки от деветнадесети век, куфар с дрехи от двадесетте години и кутия с грамофонни плочи. Имаше също така сандък, пълен с играчки, миниатюрен локомотив, тъжна, парцалена кукла, дори цилиндри.

Откриха и цяла камара стари илюстрирани книжки с приказки, които Сузана отдели настрани.

— За нашата детска стая — обясни му тя. — Виж — тя вдигна жълта дрешка за кръщение. — Може би е била на дядо ми.

— Мислиш, че всичко това е било запазено с цел?

— Не. Фъргюс не е поддържал домакинството след смъртта на Бианка. Ако тези неща са били на децата му, той сигурно е наредил на бавачката да ги прибере някъде.

— Съгласен съм — той свали една паяжина от косата ѝ. — Защо не си починеш?

— Не съм изморена.

Беше безполезно да ѝ напомня, че е работила целия ден, затова реши да приложи друга тактика.

— Мисля да пийна нещо. Дали леля Коко има нещо студено в хладилника? А може и някой сандвич да донесеш!

— Добре. Ще ида да видя.

Знаеше, че леля ѝ ще настоява да приготвят нещо топло и Сузана няма да може да ѝ откаже. Затова веднага добави:

— Може ли сандвичите да са два?

— Разбира се — тя стана и разкърши рамене. — Много е тъжно като си помисля за трите дечица, които са лежали тук нощем и са знаели, че майка им никога няма да отвори вратата и да влезе. Никога няма да ги прегърне и целуне. Май ще е най-добре да намина и да видя своите, преди да се върна.

— Добра идея — Холт вече се бе заровил в следващата купчина вехтории.

Сузана излезе, като си мислеше за децата на Бианка. Малкият Шон, който едва е бил проходил, Итън, който е станал баща на нейния собствен баща и Колин, която в момента най-вероятно намираще някой кусур на леля Коко. А е била малко сладко момиченце...

Малко сладко момиченце, мислеше си Сузана, като спря на втория етаж. Най-голямата от всички, почти на пет години, когато е умряла майка ѝ. Сузана се подвоуми, но почука на вратата на своята пралеля.

— Влизай. Не съм си легнала! — долетя отвътре.

— Лельо Колин! — тя влезе и видя старата жена да чете любовен роман. — Извинявай, че те безпокоя.

— Защо? И без това никой не го прави.

Сузана прехапа устни.

— Само се чудех, през лятото... онова лято... все още ли спяхте в детската стая с братята ти?

— Аз бях голяма и нямах нужда от бавачка.

— Значи си имала своя собствена стая! — установи Сузана, доволна от откритието. — Близо до детската?

— В другия край на източното крило. Първо беше детската, после стаята на Нани, банята и три стаи, запазени за гости. Аз бях в ъгловата стая до стълбите — тя се намръщи. — Следващото лято ме преместиха в една от стаите за гости. Не исках да спя в стаята, която мама бе подредила за мен. Знаех, че тя никога повече няма да се върне.

— Извинявай, лелю. Когато Бианка ти каза, че ще заминете, дойде ли при теб, в твоята стая?

— Да. Накара ме да избира най-любимите си рокли и после ги опакова.

— А след това? Сигурно си ги разопаковала?

— Не. Никога повече не ги облякох. Не исках. Натиках куфара под леглото.

— Аха — имаше надежда. — Благодаря ти.

— Молците сигурно са ги изiali — Колин гледаше докато Сузана излезе. Спомняше си любимата си бяла муселинена рокличка със син копринен колан.

Много рано се смрачи, помисли си Сузана. Идеше буря. Можеше да я почувства във въздуха, във вятъра, в мрачните облаци, които се събираха на хоризонта и скриваха морето.

Тя отново се изкачи на горния етаж. Сандвичите щяха да почакаат. Отвори вратата на старата стая на Колин. Тя също бе използвана за склад, но бе по-малка от детската и не бе така пълна. Тапетите, вероятно тези, които Бианка бе избрала за дъщеричката си, бяха избелели и на петна, но все още можеше да се различат розите и теменужките по тях.

Сузана не обръщаше внимание на кутиите или сандъците, а търсеше куфарче, подходящо за малко момиченце.

Какво по-добро скривалище? — мислеше си тя, докато махаше стари вестници и броеве от списания. Фъргюс не бе обичал дъщеря си. Едва ли бе обърнал внимание на някакъв си куфар с рокли, още повече, че тя самата го бе скрила от очите си.

Без съмнение куфарът не е бил отварян. Може би някой, най-вероятно собствената ѝ майка е извадила някоя и друга рокличка и като е видяла, че за нищо не става, е върнала куфара обратно.

Можеше да бъде навсякъде. Но най-вероятно беше тук, реши Сузана.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато се спъна в стар кожен куфар. Отвори го и видя платове, сгънати и подредени грижливо. Но никакви детски дрешки. Нито изумруди.

Тъй като светлината намаляваше и ставаше все по-тъмно, тя тръгна към вратата. Щеше да намери Холт, да вземат лампа и да се върнат. В бързината удари крака си в нещо. Извика ядосано и погледна. В краката ѝ лежеше малко куфарче.

Някога сигурно е било бяло, но сега бе прашно и мръсно сиво. Бе полузатрупано от кутии и избелели гоблени. Сузана приклепна и го отвори. Разнесе се лека миризма на лавандула, затворена в куфарчето от десетилетия. Тя вдигна първата рокличка, тънка бяла муселинена материя, придобила цвета на слонова кост, с копринен син колан. Остави я внимателно и извади друга. Имаше панделки, чорапки, красиви фльонги и дантелени нощнички. И на дъното... до малкото плюшено мече, лежаха кутия и книга.

Сузана ги взе с треперещи ръце и бавно отвори книгата.

Дневникът на Бианка, осъзна, и сълзи замъглиха очите ѝ. Нейният дневник. Не смеейки да диша, тя отгърна първата страница.

„Бар Харбър, 12 юни 1912 година. Видях го на скалите, загледан в Залива на Французина.“

Сузана преглътна с мъка и остави книгата в скута си.

Не, не биваше да го чете сама. Щеше да почака. Трябваше цялото семейство да се събере. Сърцето ѝ биеше лудо, когато посегна да извади кутията от куфара. Знаеше какво ще намери вътре, още преди да я отвори.

Усещаше как въздухът в стаята трепти.

Първата сълза потече по лицето ѝ. Тя отвори капака и пред очите ѝ блеснаха изумрудите на Бианка.

Пулсираха като зелени слънца, изпълнени с живот и любов. Сузана вдигна огърлицата. Три наниза зелени камъни, заобиколени от диаманти. Усети топлина в ръцете си. Бяха престояли цели осемдесет години скрити. Осемдесет години камъните бяха пазили надеждата и копнежът на Бианка за свобода. Сега бяха свободни. Както стоеше на колене, Сузана остави огърлицата да се плъзне в скута ѝ и взе от

кутията обещите. Странно, помисли си тя. Беше забравила за тях. Бяха красиви, изключително красиви, но основното бе огърлицата.

Всички говореха за нея и мислеха само за нея.

Зашеметена, тя гледаше скъпоценностите. Представляваха сила, власт, пари. Не бяха просто обикновени скъпоценни камъни. Бяха надеждите, мечтите и страстите на Бианка. От мига, в който ги бе сложила в кутията, до този миг, бяха очаквали да видят отново дневната светлина.

— О, Бианка — прошепна Сузана.

— Каква прекрасна гледка.

При звука на този глас Сузана подскочи. Той стоеше на вратата. И не беше нито дух, нито сянка. Когато влезе, видя оръжието в ръката му.

— Търпението винаги се възнаграждава — усмихна се Ливингстън. — Видях те, че отидохте с твоето ченге на втория етаж. Загубих много безсънни нощи, да проверявам всички тези стаи.

Когато приближи, тя се втренчи в него. Изобщо не приличаше на мъжа, когото помнеше. Косата му бе друг цвят, дори формата на лицето му бе променена. Сузана се изправи бавно, като държеше с една ръка книгата, а в другата обещите и огърлицата.

— Не ме познаваш, нали? Но аз те познавам. Познавам всички ви. Ти си Сузана, една от Калхуновите кучки, която ми дължи нещо.

— Не разбирам за какво говорите.

— За три месеца от живота ми и не малко неприятности. Освен това загубата на Хоскинс, разбира се. Не ми беше кой знае колко добър партньор, но все пак беше мой. Както и тези нещица тук. — Той посочи с пистолета огърлицата и устата му се напълни със слюнка.

Заслепяваха го с блясъка си. Бяха повече, отколкото си бе представял, повече отколкото бе сънувал. Бяха всичко, което искаше. Ръцете му трепнаха леко. Сузана скочи встрани. Той вдигна вежди.

— Нима си мислиш, че можеш да ги опазиш от мен? Те са мои. И всичко останало ще бъде мое.

Той пристъпи и я хвана за косата.

— Някои камъни носят необикновена сила — каза бавно крадецът. — Трагедията се просмуква в тях и ги прави още по-могъщи. Смърт и скръб. Това ги прави остри като бръснач. Хоскинс не ги разбираше тези работи, но той бе простичък човек.

А този, който стоеше в момента пред нея, беше луд, помисли си Сузана.

— Огърлицата принадлежи на рода Калхун. Винаги е принадлежала. И ще принадлежи.

Той здраво и болезнено дръпна косата ѝ. Тя щеше да извика, но дулото на пистолета бе опряно на гърлото ѝ.

— Тя принадлежи на мен. Защото съм умен. Чаках достатъчно дълго, но си заслужаваше. В момента, в който прочетох за нея, разбрах, че трябва да е моя. И ето, това се случи.

Сузана не знаеше какво да направи. Може би трябваше да му я даде. В този момент Джени влезе в стаята.

— Мамо! — Гласчето ѝ трепереше, докато разтриваше очички. — Навън гърми. Ти обеща да дойдеш, ако гърми.

Всичко стана много бързо. Крадецът се обърна рязко и вдигна пистолета към детето. Сузана скочи с всичка сила, блъсна го и извика:

— Бягай! Бягай и намери Холт!

Двете изскочиха от стаята. Решението блесна в главата ѝ в мига, в който се озова в коридора. Докато Джени бягаше надясно, Сузана се хвърли наляво.

Той щеше да последва нея, не детето. Защото огърлицата все още бе в ръцете ѝ. Следващото решение бе какво да предприеме. Дали да слезе надолу и да изложи на риск цялото си семейство, или да тръгне нагоре. Сама.

Беше изкачила половината стълби, когато дочу след себе си стъпките му. Сви глава, когато куршумът се заби в стената на няколко сантиметра от рамото.

Останала без дъх, тя едва сега чу гръмотевиците, които бяха изплашили Джени. Единствената ѝ мисъл бе да увеличи разстоянието между лудия преследвач и детето. В този миг се спъна в стълбите, които водеха към кулата на Бианка.

Падна и удари лошо глезена и коляното си. Но скочи с вик на ярост и яд и заизкачва със скокове стълбите. Вратата бе затворена.

Сузана я блъсна и тя едва не излетя от пантите си. Влетя вътре и се опита да я затвори, но мъжът бе зад нея.

Тя се сви. Очакваше всеки миг да получи куршум в гърдите.

Крадецът дишаше тежко, беше целият в пот и очите му грозно блестяха. В ъгъла на устата му един мускул потрепваше с нервен тик.

— Дай ми я! — чу изщракването на предпазителя на револвера. Навън блесна светкавица и го освети, изглеждаше като див звяр.
— Дай ми я веднага!

Той се страхува, осъзна Сузана. Страхува се от тази стая.

— Ти си бил тук и преди — тя се опита да спечели малко време.

Да, беше идвал веднъж и бе изхвърчал като побъркан. Имаше нещо, което го плашеше. Усещаше омраза, заплаха и ужас. Те пълзяха студено като лед по кожата и кръвта му се вледеняваше.

— Дай ми огърлицата или ще те убия и ще си я взема.

— Това беше нейната стая — прошепна Сузана, без да сваля очи от него. — Стаята на Бианка. Умряла, когато мъжът ѝ я хвърлил през прозореца.

Неспособен да устои, Ливингстън погледна към прозореца, тъмен и заплашителен.

— Тя все още идва тук и гледа към скалите — стори ѝ се, че чува стъпките на Холт, изкачващ се по стълбата. Или може би така ѝ се искаше. — И сега е тук. Ето вземи ги — тя вдигна изумрудите. — Но Бианка няма да ти позволи да излезеш с тях оттук.

Лицето му бе бяло като на мъртвец, цялото в пот. Той посегна към огърлицата. Грабна я, но не почувства топлината, която чувстваше Сузана, а студ. Вледеняващ студ и ужас.

— Те са мои. — Целият трепереше.

— Сузана — каза спокойно Холт на вратата. — Отдръпни се.

Държеше с две ръце пистолета си, насочен точно в главата на Ливингстън.

— Бавно.

Тя отстъпи една, две крачки, но Ливингстън не ѝ обръщаше никакво внимание.

— Всичко свърши — каза му Холт. — Хвърли оръжието.

Но крадецът продължаваше да гледа като хипнотизиран скъпоценностите.

— Хвърли огърлицата. Сузана, излез! — заповяда Холт и пристъпи.

— Не, няма да те оставя.

Дори нямаше време да се ядоса. Макар да бе готов да стреля, виждаше, че Ливингстън изобщо не концентрира вниманието си. Нито

към оръжието, нито към евентуално бягство. Просто стоеше, гледаше изумрудите и трепереше.

Без да откъсва очи от него, Холт посегна и хвана ръката му, която държеше пистолета.

— Хайде, всичко свърши — повтори той.

— Моя е! — С див вик, изпълнен с ужас и страх, крадецът скочи. Стреля, преди Холт да го обезоръжи, но куршумът попадна в тавана. След това започна да се бори. При следващия гръм той изкрещя. Воят му се сля с гръмотевицата. Объркан или може би дезориентиран, зашеметен от удара, който Холт му нанесе в челюстта или от нещо друго, той се завъртя и политна.

Чу се звук от строшено стъкло. И вик, който Сузана никога нямаше да забрави. Мъжки вик на смъртен ужас. Холт скочи в желанието си да го спаси. Но Ливингстън излетя през счупения прозорец и изчезна в дъжда, който се изливаше в мрака върху скалите.

— Господи! — прошепна Сузана и се подпря на стената, като затисна уста с ръце, за да не се разкрещи. Усети ръце, които я прегръщаха, гласове, които викаха и я успокояваха.

Всички бяха тук. Цялото семейство бе в стаята на Бианка. Тя зърна децата си, прегърна ги и обсипа с целувки.

— Всичко е наред. Всичко е наред. Няма от какво да се страхувате — шептеше Сузана.

Погледна към Холт. Стоеше пред счупения прозорец. Зад гърба му бе черния мрак на нощта. В краката му блещукаха изумрудите.

— Да, всичко е наред. Ще ви заведе долу.

Той пхна пистолета в кобура, който висеше под мишницата му.

След час, когато децата заспаха, Холт хвана Сузана за ръце и я изведе на терасата. Всичкият потискан страх и гняв, които го изпълниха, когато Джени влетя в стаята с плач и викове, излязоха на повърхността.

— И какво по дяволите си мислеше, че правиш?

Ръцете й трепереха.

— Изведнъж проумях къде Бианка е скрила изумрудите. Беше толкова просто. И ги намерих. Тогава се появи той, а след това и Джени. Той имаше пистолет. О Боже, можеше да я убие!

— Добре, успокой се! — прегърна я Холт.

Тя не можеше да сдържа повече сълзите си. Подпря глава на гърдите му и се разрида.

— Децата са наред, Сузана. Престани! Никой нищо няма да им стори! Нито на теб. Успокой се!

— Не знаех какво да направя. Никога не съм била нито смела, нито умна.

— Ти си и двете! Обичам те — той обхвана лицето ѝ с две ръце и започна да я целува. — Той удари ли те?

— Не — тя избърса очи. — Той ме преследваше, после ме хвана за косата. Ти нали видя...

— Да — видя, оръжието на негодника насочено срещу жената, която обичаше. — И никога повече не ме плаши така.

Тя потърка бузата си в неговата.

— Вече наистина всичко свърши, нали?

Холт я целуна по косата.

— Напротив, всичко сега започва.

ЕПИЛОГ

Беше много късно, когато цялото семейство се събра в приемната. Полицията приключи с разследването и си отиде. Сега всички се стояха пред портрета на Бианка.

Колин седеше. Кучето лежеше в краката ѝ, а изумрудите бяха в скута ѝ.

Тя не пророни нито сълза, докато Сузана разказа как и къде ги е намерила. Но слушаше със затворени очи и спокойно лице, по което преминаваха като облаци спомените за майка ѝ.

Не говориха за смъртта.

Бурята бе преминала и луната изгря.

Светлината ѝ обливаше голямата зала. Единственият звук, който нарушаваше тишината бе тихият, развълнуван глас на Сузана, която четеше дневника на Бианка.

Обърна и последната страница, където Бианка пишеше за решението си да скрие изумрудите.

„Не мислех за стойността им, когато реших да ги скрия. Взех ги и гледах как блестят на светлината на лампата. Може би щяха да донесат сигурност на децата ми, свобода и надежда. А заедно с Кристиан, щеше да има и любов.

Когато зората пукна, реших да ги скрия заедно с този дневник на сигурно място, докато се съберем с Кристиан.“

Сузана затвори бавно книгата.

— Мисля, че те вече са заедно.

Тя се усмихна. Холт хвана ръката ѝ и я стисна. Когато се огледа, видя сестрите си, мъжете, които обичаха, леля си, която се усмихваше през сълзи, и дъщерята на Бианка, която не откъсваше очи от портрета на майка си, нарисуван с такава неувяхваща и безгранична любов.

— Всъщност не изумрудите, а Бианка ни събра всички заедно. Искам да вярвам, че като намерихме изумрудите, може би успяхме да им помогнем и те двамата да се намерят.

Навън луната обливаше скалите и морето със златната си светлина. А вятърът шептеше сред дивите рози и галеше с топлата си ласка влюбените, които се разхождаха сред тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.